

ONS ZUIDEN

PANORAMA

18 MAART 1937 — No. 11

LOSSE NUMMERS 15 CENT

DE LENTE IS NIET VER MEER,

ZIE HET ARTIKEL: LENTEBODEN IN THUISSE'S HOF

Jac. P. Thijssse en de jeugd. Aanschouwelijk onderricht bij het graafwerk van den groenen specht. Rechts de lage, dichte opslag van sleedoorn.

LENTEBODEN IN THIJSSSE'S HOF

door Jac. P. Thijssse

Aldelijk bij den ingang staan wij dik in de bloemen: winteraconietjes, die al aan het uitbloeien zijn, en sneeuwkllokjes en lenteklokjes nog in volle fleurigheid. De tuinman is bezig met paaltjes en prikkeldraad, een kleine waarschuwing voor de onmaatschappelijken, die hier zouden willen plukken, of de ongeduldigen, die den drang niet kunnen weerstaan, om een hoek af te steken. Intusschen zijn wij met die paaltjes en dat prikkeldraad zoo spaarzaam mogelijk: wij houden van „de vrije natuur”.

De sneeuwkllokjes staan hier bij duizenden en door den heelen Hof heen, want wij houden ook van overvloed en van verscheidenheid. Crocussen, wolbal, sterhyacintjes, geven hier ook kleur en vóór den gedenksteen van Catharina Cool beginnen zoowaar ook reeds de Maartsche viooltjes te bloeien.

In de vroegte lagen de sneeuwkllokjes en de lenteklokjes vlak tegen den

Dezer dagen bracht een onzer reporters een bezoek aan 't bekende Thijssse's Hof te Bloemendaal, waar de populaire natuurvorscher dr. J. P. Thijssse hem onder deskundigen en vriendelijk geleide volop gelegenheid gaf, om vast te leggen wat er ondanks het ongunstige en gure jaargetijde reeds begon te ontkiemen aan veelbelovende jonge lenteboden. Jonge bloempjes opduikend uit de bloeischeeden, eerste primula's en teere anemonen, witte elzen en zooveel andere jeugdige lentespruiten, die door de uitstkende zorgen van dr. J. P. Thijssse, door 't laatste wit van den winter heen, den bezoeker de blijde mare brengen van een lente die nabij is.

grond, door de nachtvorst, maar ze richten zich weer op naarmate het warmer wordt. Straks staan ze kaarsrecht en dan spreiden zich de buitenste bloemblaadjes van het sneeuwkllokje wijd uit, zoodoende het vlugste en zwierigste bloemenfiguurtje makend onder alles wat hier het heele jaar bloeien mag.

Er wordt nog al eens gekermd over de kortstondigheid en de vergankelijkheid van de lente en van het leven. Dat is wel heel dom en ondankbaar. Zie maar eens de sneeuwkllokjes. Op beschutte plaatsen komen die reeds in bloei in het begin van Januari en houden het dan persoonlijk wel zes weken uit of zelfs langer. Op de koelere plekken komen ze later in bloei en die duren dan wel tot in April. Zoo kunnen we op onze wandeling in Maart hier een pol vinden in vollen bloei en een klein eindje verder een partijtje waar de bloempjes nog pas uit de bloeischeeden te voorschijn komen. Hoe mooi is dat alles: de gave frissche

grijsgroene bladeren met wit eindpuntje, de flinke, maar toch slanke bloeischachten, de zuiver witte bloempjes en als die open gaan, dan komen nog de binnenste bloemblaadjes te zien met de geestige groene vlekjes en streepjes. De lenteklokjes zijn ook wel heel mooi, maar eigenlijk toch tweederangs en als het sneeuwt, dan blijken hun bloemen geelachtig grijs te zijn, terwijl de sneeuwkllok wit blijft.

De eerste primula is ook al open. Iederen dag komen er meer, en eer Maart ten einde is, hebben we ze den heelen Hof door, alweer bij honderden, alweer lenteweelde. Dat is niets bijzonders, want in de

Espen of ratelpopulieren in bloei. Er onder zit de dichte wortelopslag.

vrije natuur groeien de planten op de voor hen geschikte plaatsen toch ook altijd in grooten overvloed. Denk maar aan de boterbloemen in het hooiland, de waterlelies op de plassen.

In onze parken en plantsoenen wordt niet altijd in dien zin gewerkt en onze onnatuurlijke dennenbosschen zijn 'n toonbeeld van schraalheid en schrielheid, doch het echte loofbosch is in het voorjaar één en al bloem.

Daarom hebben wij ook in Thijssse's Hof de heele parade gebracht van lenteweelde en zomerpracht. Misschien mag ik u daar later nog wel iets van vertoonen, op het oogenblik komen wij niet verder dan de primula's en misschien de eerste anemoontjes, doch die behooren al tot de tweede lente. De eerste lente eindigt ongeveer wanneer de kalenderlente begint.

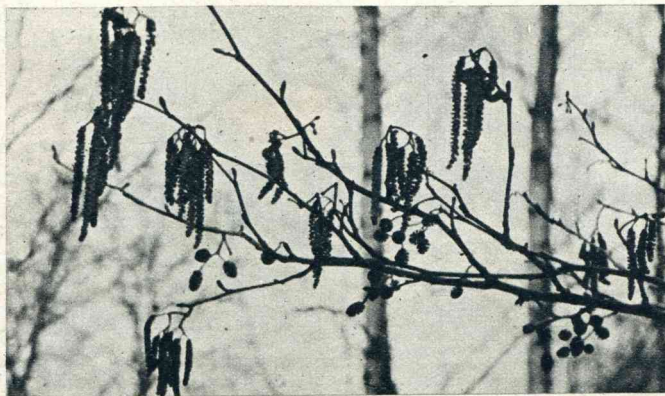
Tegelijk met de sneeuwkllokjes kwamen in Januari reeds de witte elzen in bloei. Dit zijn eigenlijk geen inlandsche boomen, maar de moderne boschbouw heeft hun burgerrecht gegeven om hun uitmuntende kwaliteiten.

Het zijn tevreden snelgroeiers en toen — nu weldra twaalf jaar geleden — deze Hof gesticht werd op een kale vlakte, omgeven door schraal eiken-kreupelhout, hebben wij bij den vijver een paar van die witte elzen geplant en beleven daar

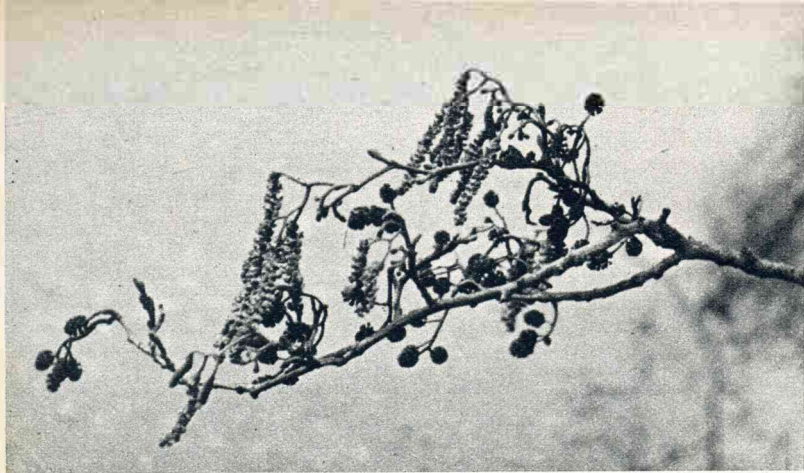
nog altijd plezier van. Ze schieten niet alleen snel en rijk vertakt omhoog, maar maken ook nog dichten wortelopslag, zoodat die paar telgen zich nu ontwikkeld hebben tot ware boschjes, thans rijk behangen met katjesbloei. De vruchten van 't vorig jaar zitten nog aan de takken als zwarte proppen, waar de sijsjes en groenvinken de oranje-nootjes uit komen pikken. Een menigte van die oranjevruchtjes zijn ook in den vijver terecht gekomen.

Hazelaars bloeiend langs den boschrand.

Bloeitak van den witten els.

Bloeitak van den zwarten els.

We vinden ze op den oever als aanspoelsel en daar schieten weer nieuwe elzen uit op.

Ook onze eigen inlandsche els, de zwarte els, ontbreekt niet: een paar heel oude exemplaren staan dicht bij den ingang, midden in de sneeuwkllokjes en een heel merkwaardige, bijzonder rijk bloeiend en vruchtdragend, staat bij de witte elzen aan den vijver. Ik beveel hem aan in de aandacht van liefhebbers van het bijzondere.

De berken bloeien nog niet, maar verheugen ons overal met hun witte, „rose” en soms bruine stammen en hun fijne zwieptakken met de nog stijve katjes, die zich pas strekken in de tweede lente. Sommige van die berken hebben neerhangende takken, andere niet, daar kijken wij later nog wel eens in bijzonderheden naar. Nu echter moogt ge rondom den vijver nog eens uitzien naar jonge berkjes. Ge vindt ze in alle leeftijden van een tot tien jaar, want de berk is hier volkomen thuis en zaait zich rijkelijk uit. Aan den boschrand staan de hazelaars rijkelijk te bloeien.

En dan de wilgen. We hebben ze in verschillende soorten: waterwilg, geoorde wilg, grijze wilg, bittere wilg, witte wilg. De wilgen bloeien eigenlijk pas in de tweede lente, maar in de eerste lente doen ze toch ook al mee. Dan laten ze namelijk de buitenste schubben van de bloeiknoppen vallen en dan komen de „poesjes” te voorschijn, zacht, zilvergrijs bij wit af. Sommige doen dat reeds in December en dan blijven die poesjes, onbeschermt, wachten tot eind Maart of begin April, om dan uit te groeien in de volle ontplooiing van meeldraden en stampers en ieder weet hoe mooi dat is. Doch in dat eerste stadium zijn ze niet minder fraai. Je moet dat zien: het slanke takkenwerk met de rijen van witte donzige poesjes tegen den donkeren achtergrond van het water in den vijver.

Ook bloeien nu de vroege populieren, dat zijn de abeelen en de espen. Eerst later bloeien de zwarte populieren, de canada's en de balsempopulieren.

De espen zijn de welbekende „ratelpopulieren”, zoo genoemd om hun beweeglijke bladeren. Een jaar of zes geleden hebben we in den Hof eenige van die espen geplant. Ze zijn flink opgeschoten en staan nu ook fraai te bloeien. Maar er is nog iets. Evenals

Een der vele gaten, door den groenen specht gegraven om mieren te bemachtigen. Daarachter vier uitwerpselen; elk daarvan bevat pl.m. 200 mierenkoppen.

de witte elzen (en trouwens nog heel veel andere boomen) maken die espen graag wortelopslag en nu heeft er zich in die enkele jaren rondom de boompjes 'n heel bosch gevormd van nieuwe espen, dat in de komende jaren nog grooter en dichter zal worden. Vlak er bij vertoont een groepje sleedoorns hetzelfde verschijnsel. Wanneer we, zooals aanvankelijk gebeurde, ieder jaar gemaaid hadden tot aan den voet der boomen, dan had dat bosch zich natuurlijk nooit gevormd.

Mijn buurman vindt het maar half prettig, dat daar nu zoo'n rommelig plekje is gekomen, maar bij alles, wat hij van mij heeft te verduren, draagt hij ook dit met berusting. Hij is er anders erg op gesteld, dat zijn grasvelden er behoorlijk uitzien. Maar tegenwoordig ontbreekt er veel aan de gaafheid. Ge ziet in het grasveld honderden en honderden gaten, sommige meer dan een decimeter diep en waar een vuist in kan. Het was aardig om dat geval te vertoonen aan een klasje tienjarigen, die met hun onderwijzeres een lentewandeling kwamen maken in den Hof. Dat gebeurt nog al dikwijls en ik hoop dat de onderwijzers en onderwijzeressen de kinderen dan niet al te lastig vallen met „onderwijzen”. Een beetje zien, een beetje noemen, een beetje mooi vinden en altijd prettig buiten zijn.

„Juffrouw, mag ik ze eens wat laten zien? Kijk, jongens, zie je al die putten? Wat zou dat zijn? Praat maar allemaal tegelijk en door elkaar.” Nu, daar kwam wat: „graafwerk van mollen, van muizen, van jonge konijntjes (dat was nog zoo gek niet)”. Nu, ik zal het je maar vertellen: dat is het werk van den groenen specht. Die graaft in den grond en zoekt dan de kleine grasmietjes en eet ze op, wat wel heel kriebelig in zijn maag zal zijn. Hij eet er wel duizend op een dag. „Hoe weet u dat?” Wel, als hij zoo veel eet, dan werken zijn ingewanden en dan komen er uit-

werpselen, je weet wel. Dat zijn die witte dingetjes, die je hier op 't gras ziet liggen. Welnu, als je zoo'n pakketje in een bakje met water eventjes uitpluist, dan zie je, dat het bijna heelemaal bestaat uit mierenkoppen en die kun je tellen. Zoo heel erg ajakkas is dat niet. Als je voorzichtig door het denneulaantje aankomt en goed uitkijkt over het grasveld, dan kun je hem wel eens bezig zien, soms graaft hij zoo diep, dat hij heelemaal op zijn kop komt te staan. In den winter en in de vroege lente moet hij het vooral van die mieren hebben, later in het jaar vindt hij gemakkelijk nog veel andere insecten.

Er hippen ook een paar groote lijsters over het grasveld. Deze groote lijsters en de zanglijsters vervullen nu de lucht met hun zang. Vorst en sneeuw tellen zij niet meer. Een winterkoning scharrelt in den dichten wirwar onder de witte elzen, springt dan op een hooger tak en schettert z'n lied. Onderwijl zitten in de hooge abeelen 'n paar groenvinken te blèren, een vreemd geluid, maar dat zij weldra afwisselen met heel aardige trillertjes en valletjes. Dan slaat de vink en roepen velerlei meezen. De eenden pronken in den vijver en het waterhoen wappert met de witte vlag aan zijn achtersteven. Geen vredesvlag, want er is in dien vijver geen plaats voor beide en vandaag of morgen moeten zij het uitvechten, wie hier zijn

Late sneeuwkllokjes; de bloemen komen pas uit de bloeischeeden te voorschijn.

Sneeuwkllokjes in rollen bloei, oprijzend na nachtdorst.

broedsel groot mag brengen. In den regel behaalt het waterhoen de overwinning. Het is dan ook volkomen thuis in den Hof en wandelt op zijn hooge groene beenen met de roode kousebanden door den heelen tuin rond. In deze lentedagen doet het zich graag te goed aan de jonge spruitjes en knolletjes van het speenkruid, zoo zelfs, dat wij dezen aardigen lentebode niet eens overal kunnen hebben, waar wij hem wenschen.

Je kunt last hebben van je vrienden. De groene specht schendt het grasperk, het waterhoen vreet het speenkruid, de houtduiven verscheuren de toortsrozetten en pluizen aan de versche orchideeënblaadjes, de merels woelen het mos om, zoodat we eenige „fijne” plantjes onder gaas hebben moeten plaatsen. Maar dat vinden we allemaal prettig.

Al die vogels en nog veel meer huizen den heelen winter door in den Hof en vele blijven er broeden. En evenals we strijd hebben gezien tusschen waterhoen en eenden, komen wij nu telkens op vechtende en pronkende partijtjes van zanglijsters, merels, roodborstjes, meezen, die elk hun gebied trachten af te perken. Vooral de roodborstjes zijn kostelijk in hun drift.

En in het laatst van de maand, dikwijls precies op 21 Maart, komen nieuwe vogels uit het Zuiden en doorgaans is het dan de kleine tijftjaf, die de lente inluidt. Dat is voor ons dan de „tweede” lente.

Sneeuwkllokjes en lentekllokjes bij den ingang van Thijsses Hof. Jac. P. Thijsses kijkt belangstellend toe.

De verkochte eieren worden naar de verpakkingshal gebracht.

DE DONDERDAGSCHE EIERMARKT TE BARNEVELD

Aan den voet van Jan van Schaffelaar's standbeeld verkoopt men roode kool.

Het Veluwsche dorp Barneveld dankt z'n bekendheid vooral aan Jan van Schaffelaar's sprong en heldendood en... de kip, de z.g. „Barnevelder”.

Zes dagen in de week staat 't standbeeld van Jan van Schaffelaar verlaten op 't stille Kerkplein, één dag echter, den Donderdag, bezien zijn koude, starende oogen een bont en druk gedoe van boeren en boerinnen. Vrachtwagens en hoerenkarren donderen voorbij z'n hooge standplaats; dan kolkt 't marktgewoel op 't pleintje en aan z'n voet verkoopt men zaden en koolvisch. Donderdags begroeten elkaar de twee wezens, die Barneveld beroemd gemaakt hebben. De kip, de Barnevelder kip, de roem, de trots van dit dorp en verre omgeving en de oorzaak van z'n bloei, passeert dan, met duizenden zusters, gepakt in lage kooien, die weer met

'n Typische bezoeker aan de eiermarkt.

tientallen op vrachtwagens en karren zijn gepakt, al kakelend en schreeuwend die andere Barneveldsche vermaardheid, die koel en hooghartig op dat thans rumoerige Kerkplein staat en stoutmoedig den dood inging om z'n kameraden te redden.

Vlak bij dat pleintje worden Donderdags in groote hallen miljoenen eieren verkocht en gekocht, verpakt en overgepakt en van daar over 't land en 't buitenland gedistribueerd. Zeventig miljoen eieren worden hier jaarlijks verhandeld op de vrije markt, die de grootste is van ons vaderland.

In het schemerdonker, want 't is nog Februari, komen de auto's en wagens

bij honderden en versperren haast de smalle dorpsstraat. Zij lossen hun vrachten eieren bij de nieuwe eierhal en verdwijnen dan of worden door de politie naar de parkeerplaatsen verwezen. Honderden

De kakelende kippen worden overgeladen.

In de eierhal wordt druk onderhandeld.

Veluwsche boertjes en boerinnen bevolken de eierhal, de straat ervóór, 't Kerkplein, de koffiehuisen. Zij nemen bezit van 't dorp, 't is hun dag, hun wekelijkse uitgaansdag. De boeren brengen hun eieren zelf ter markt en ontvangen er den marktprijs voor.

Om 't verkeer in goede banen te houden komen de veldwachters van de omliggende plaatsen in de vroegte naar Barneveld en verdwijnen weer als de drukte is afgeloopen.

Vóór acht uur in den morgen mag er in de hal niet gekocht worden; na 't klinken van de bel echter beginnen de handelaars hun tocht door de hal en 't loven en bieden neemt een aanvang. De verkochte eieren worden naar de in-pakhal, die tegenover de verkoophal ligt, gebracht, om daar te worden verzonden.

Vandaag zijn er 1.260.000 eieren aangevoerd: dit kwantum wordt echter grooter hoe meer we Paschen naderen. In 1936 was de grootste dagaanvoer 2.450.000 en op 3 Mei '35 2.640.000.

De prijzen, die de laatste weken langzaam stegen, doen dat ook weer heden en op de markt heerscht optimisme. De koffiehuisen zitten stampvol, bankbiljetten knisteren en verwisselen van eigenaar, zilvergeld rinkelt op tafeltjes en in boerengeldbuidels, ontelbare „koinnetjes” koffie en citroentjes met 'n klont worden verschonken en 'n blauwe tabakswalm hult alles en allen in een mysterieus waas.

„Als 't kippenvoer maar niet zoo duur was,” klaagt menig zand-boertje, „en die graan-rechten.” Ja, de graan-rechten, daaraan heeft de boer 'n hekel, omdat ze 't kippenvoer duur maken. Achttien miljoen gulden brengen de kippenhouders jaarlijks in 't graanfonds en als de regeering nu eens wou inzien... ja, als...

't Barnevelder kippenras is niet alleen zelf befaamd, ook z'n product, 't mooi glanzende, bruine Barnevelder ei is wereldberoemd. Ik zie u

Op de kippen- en eendenmarkt te Barneveld heerscht een gezellige drukte.

glimlachen maar weet u dan niet dat bij den bouw der nieuwe eierhal 't voortvarend gemeentebestuur 'n speciale tribune deed bouwen voor belangstellende buitenlanders? Helaas heeft de crisis de Amerikanen van de tribune verjaagd, maar men hoopt op hun terugkomst en doet intusschen alles om de kwaliteit van 't bruine ei omhoog te krijgen.

Hoe dat bruine ei, ik bedoel dat eerste bruine ei ter wereld kwam, daarvan zegt alleen 'n „legende” iets. Deze „legende” vertelde mij de burgemeester van Barneveld.

Er was dan eens een boerin ziek en de familie, 'n boer en 'n boerin, kwamen de zieke bezoeken. Zij brachten eenige eieren mee van 'n wonderlijke bruine kleur. De echtgenoot van de zieke boerin vond 't zonde om die prachtige bruine eieren aan z'n ziek wijf te geven en liet ze uitbroeden en zoo...

Ja maar, zult u zeggen, hoe kwam dan die eerste boer aan die bruine eieren? Daar kan ik u ook geen antwoord op geven en de burgemeester van Barneveld, die van eieren alles afweet, wist er ook geen verklaring voor.

Hoofdzaak is echter, dat ze bestaan en dat ze Barneveld nog befaamder gemaakt hebben.

't Verpakken der eieren.

☆ LENTE GEUREN ☆

door E. van der Hoek

Ja, wát zal ik nu doen?" mompelde Elly Hogendorp binnensmonds. „San Remo, of Monaco? Of regelrecht door naar Cannes? Ik kan hier niet blijven staan tot Sint Juttemis — ik moet toch ergens heen..."

Besluiteloos stond ze aan de kade van Genua, onbewust van de belangstelling die zij trok. Die belangstelling zou haar trouwens onverschillig hebben gelaten. Slank, knap en elegant, was zij gewend de aandacht te trekken. Dat was vroeger in Holland al zoo geweest en in Indië was het haar nog meer opgevallen. Soms was het vervelend, maar het kijken stond iedereen vrij.

Om haar heen was het gejaagd van zenuwachtige families met kinderen en baboes, het geroezemoes van 'n Babylonische spraakverwarring en het oorverdoovend rumoer van de hijschkransen, waarmee de bagage van de passagiers uit het pas aangekomen schip werd gelost. Zij keek en luisterde verstrooid. En intusschen stond zij te overwegen — San Remo, of Monaco?...

In haar nabijheid zag zij 'n jong meisje struikelen, met wie zij aan boord al eens had gesproken. Zij hielp haar op en het kind knikte haar dankbaar toe.

„Moet u den bootrein niet hebben voor Holland?"

„Nee," antwoordde ze glimlachend. „Ik blijf voorloopig nog in het Zuiden..."

Maart in Holland — brrrr! Regenvlagen, mist en gure winden. Koude en misschien nog sneeuw. Sommige lichten en alles grauw en vervelend. En dat als je pas uit een paradijs kwam vol zon, betooverende tinten en bedwelmende geuren. Nee, zij moest zich eerst wat wennen aan den overgang. Straks, in Mei of Juni, werd het wel mooi in Holland. En zij had geen haast — er wachtte haar niemand...

„We moesten maar besluiten hier te blijven tot morgen," hoorde zij een dame in haar nabijheid zeggen. „Dan kunnen we op ons gemak een reisplan samenstellen..."

Elly knikte verstrooid tegen den geduldig wachtenden man, die haar bagagebiljet had. Tot morgen hier blijven. Dat was tenminste een oplossing voor het oogenblik. „Breng m'n koffers naar hotel l'Europe," zei ze. Toen wierp zij nog een glimlachenden blik op het schip. „Tot over zeven maanden, adjuus..."

Een kwartier later stond zij in de hal van het hotel. „Gouvernementsambtenares", schreef zij achter haar naam in het gastenboek. Een klein ijdelheidje — het klonk beter dan gewoon maar „onderwijzeres".

Een groom ging haar voor naar haar kamer. Op den corridor, waar zij thuishoorde, zag zij een kamermeisje uit 'n deur komen. „Uw kamer," zei de groom. Zij ging er binnen en met één oogopslag zag zij wat het kamermeisje hier had uitgevoerd. Op tafel stond een mandje met drie bloeiende hyacinten. Glimlachend boog zij er zich overheen. Er hing een kaartje aan het mandje, dat beschreven was in de Hollandsche taal.

„Een lentegroet uit Nederland," las zij verrast. „Deze hyacinten zijn in Nederland gekweekt en worden u aangeboden door de directie van hotel l'Europe." Het gaf haar een lichten schok. Hyacinten uit Holland, aangevoerd per vliegtuig. Van waar? Hillegom — het Westland? Och, dat deed er niets toe, ze kwamen uit Holland. Een heel lieve attentie...

„Hoe aardig," zei ze met een vreemden glimlach. Als gefascineerd bleef zij naar die simpele lenteboden staren. Maar zien deed zij ze niet. Het verleden was voor haar opengegaan en de beelden uit haar eerste jeugd trokken aan haar voorbij.

Het waren niet bepaald teedere herinneringen, die haar boeiden. Een strenge, ouderlooze opvoeding en een Geldersch dorpje, waar zij nooit had kunnen aarden. De jaren van hard werken op de Nijmeegsche kweekschool en de zeldzame genoegens, die zij er had gekend. Leeraren en klasgenooten, een enkele vriend en vriendin — zij zag hun gezichten weer duidelijk voor zich. Het laatste en het langst dat van Rolf Herweijer. Er lag een half spottende, half weemoedige glimlach om haar mond, toen zij aan hem dacht. Zij was hem allang vergeten. En hij haar natuurlijk. Waarschijnlijk was hij hier of daar burgemeester, goed getrouwd en met kinderen gezegend. Dat zou heelemaal niet vreemd zijn in acht jaar tijd.

Om haar herinneringen uit te bannen keek zij de hotelkamer rond. En eensklaps overviel haar in die kille, ongezellige omgeving een sterk besef van haar eenzaamheid in deze vreemde stad. En toen was plotseling haar besluiteloosheid van een kwartier geleden overwonnen. Zij nam de hyacinten voor de tweede maal op en drukte er diep haar neus in.

Lentegeuren uit Holland. Zij prikkelden haar bloed en maakten haar warm. „Ik ga morgen naar Holland," besloot ze met een glimlach.

Er was inderdaad geen levend wezen, dat Elly naar het vaderland deed verlangen. Van haar kennissen was zij totaal vervreemd. Slechts met één had zij nog korten tijd gecorrespondeerd na haar vestiging in Indië. Die eene was Rolf, haar intiemste vriend uit die jaren. Misschien zelfs méér dan dat. Maar daarvan had nooit iemand eenig vermoeden gehad. Meisjesdroomen...

Nu zou zij er niet meer aan denken. Indië was haar lief geworden en geen huwelijk — hoe schitterend ook — kon haar in Holland terughouden. Zij had daarginds haar werk, waaraan zij zich gelukkig met spontane geestdrift kon geven. Zij had haar vooruitzichten. En nieuwe vrienden. Over dat andere was zij heen. De liefde, het huwelijk? Zij glimlachte maar eens, als men haar er over sprak. Vrouwen die dicht naar de dertig loopen en niet blind door het leven zijn gegaan, weten wel zoo ongeveer, wat groote woorden waard zijn. Liefde en geluk wáren zulke woorden. Zij hoefde haar oogen maar den kost te geven in haar Indische omgeving...

Och neen, aan kansen had het haar niet ontbroken. Ze hadden daarginds voor de hand gelegen. Zelfs schitterende kansen en in alle standen. Maar zij had in alle talen één gezongen. Haar hart was koud gebleven onder alle vurige, smeekeende en ook wel dwingende woorden. En als zij de praktische voor- en nadeelen van een huwelijk tegen elkander had afgewogen, was de balans altijd ver doorgeslagen naar den kant van de nadeelen. Neen, ze bleef liever zichzelf...

Het was hetzelfde Holland nog, dat zij terugzag. En hetzelfde dorp, waarheen zij zich begeven had. En Maart deed zijn oude, ongunstige reputatie nog altijd eer aan en roerde duchtig zijn staart. Het weer was zoo koud en guur, dat zij liep te rillen in de warme kleeding, die zij zich in Parijs had aangeschaft.

Al bonden haar dan ook geen dierbare herinneringen aan haar vroegere woonplaats, toch deed het haar goed zoo menig vertrouwd plekje terug te zien. Zij installeerde zich zoo goed en zoo kwaad mogelijk in het eenige pension, dat het dorp rijk was en 's middags aan tafel informeerde ze naar een paar oude kennissen. De meesten waren vertrokken naar de stad en ze had niet anders verwacht.

„Is de oude burgemeester er nog altijd?" vroeg ze.

„Ja, nog altijd," antwoordde de pensionhoudster. „Ze zeggen, dat hij volgend jaar het ambt neerlegt. Zijn zoon zal wel in zijn plaats komen. Die is op het oogenblik secretaris, maar ik weet niet in welke gemeente. 't Is hier echter niet ver vandaan, want hij komt elken Zaterdag thuis tot 's Maandagsmorgens. En ook nog vaak in de week."

„Meneer Rolf," glimlachte ze. „Hij is zeker al gehuwd?"

„Welnee; we hebben hem zelfs nog nooit met een meisje gezien."

Het antwoord maakte haar koud noch warm. Toch zou ze hem wel eens terug willen zien. Alleen uit nieuwsgierigheid — aan iets anders dacht zij geen oogenblik.

Diezelfde week nog werd haar verlangen vervuld. Zij trof hem aan de halte van den stadsbus. „Juffrouw Hogendorp," zei hij verrast, toen hij haar herkende.

„Rolf," begroette zij hem spontaan. Toen begon hij te lachen en borrelde de oude hartelijkheid weer boven.

„Ben je met verlof? En hoe gaat het daarginds?" Hij was groot, donker en sterk en had dezelfde prettige manieren nog over zich. „Uitstekend," lachte ze. „En met jou?"

„Precies volgens den afgebakenden weg. Volontair ter secretarie, ambtenaar en nu gemeentesecretaris.

Misschien binnenkort hier of daar burgemeester. Had je anders verwacht, Elly?"

De bus kwam en zij reden samen naar de stad. „Hoor eens, Elly," zei hij dringend bij het afscheid, „we moeten elkaar nog eens spreken. Zondag ben ik thuis. Ga je mee wandelen, als het goed weer is?" „Je zegt er iets bij," lachte ze. „Als het goed weer is..."

„Nu ja, anders zoeken we hier of daar wel een plekje op, waar we beschut zitten. Dat hebben we wel meer gedaan. Weet je die uitspanning nog, waar we toen eens moesten schuilen voor het onweer?"

Het was de plaats, waar hij haar voor de eerste en eenige maal gekust had en zij kon er aan denken zonder ontroering. „Dwaasheid," lachte ze hartelijk. „Maar om dien vervelenden dag te passeeren: tot Zondag dan..."

Zij dacht, dat hij er wat teleurgesteld uitzag na dit antwoord. Maar dat kon óók verbeelding zijn.

De lente in Holland verloochende geen enkele traditie. Maart bleef zijn staart roeren en April deed wat hij wilde. Het was wekenlang koud, guur en akelig weer. En Elly dacht er in ernst over naar het Zuiden terug te keeren. Goed beschouwd was het pure dwaasheid, hier je zuurverdiende vacantie te laten verwaaien en verregenen. In het dorp vervelde zij zich dood en de stad kon haar al evenmin bekoren. Waar moest je heen met die lange dagen in dat slechte weer?

Zij had Rolf in die paar weken al verscheidene malen teruggezien en tweemaal was zij bij hem thuis op visite geweest. Maar de hartelijkheid, die zij er ondervond, noch Rolf's vriendschap konden haar meer terughouden van haar besluit. Toen zij op een morgen opstond en vanuit het venster de bleke, beloftelooze luchten beschouwde, overwon zij haar laatste aarzeling.

Het was Zaterdag en 's middags belde Rolf aan om haar af te halen. Ze zou theedrinken bij zijn ouders. Er viel een miezerige regen en zij rilde van de kou.

„Ik heb een verrassing," begon zij eensklaps. „'k Ga Maandag terug naar het Zuiden."

Rolf bleef plotseling staan. „Wat zeg je?" vroeg hij onthutst.

Zij lachte — in weerwil van haar slechte stemming en het gevoel van onbehaaglijkheid, dat haar al dagenlang vervulde. „Doe niet alsof de hemel invalt," schertste ze. „Ik zeg, dat ik Maandag vertrek. Ik sterf als ik hier nog langer blijf."

Hij zei er niets op, maar dat zwijgen kon aan de regenvlagen liggen, die hun gezicht onophoudelijk striemden. Zij gingen voort, doch toen zij aan het kruispunt kwamen, waar zij linksaf moesten slaan om de burgemeestersvilla te bereiken, liep hij recht uit — naar de uitspanning, die zoo'n intieme herinnering aan het samenzijn van hun jeugd bewaarde.

„Waar ga je heen, Rolf?" vroeg ze verwonderd.

„We gaan daar even in de veranda zitten," zei hij kortaf.

Zij begreep terstond waartoe het dienen zou. En het deed haar ontstellen. Niet éénmaal in de vele uren, die zij de laatste weken samen waren geweest, had hij zelfs maar gezinspeeld op verwachtingen, waarbij zij betrokken was. Het waren de oude vriendschapsbanden, die zij hadden aangeknoopt. En met geen woord of blik had hij van intiemere verlangens laten blijken.

Het stond bij haar vast, dat zijn moeite vruchteloos zou zijn. Hij was haar geenszins onverschillig, maar vriendschap was geen deugdelijk fundament voor een huwelijk. Die vriendschap was zelfs niet sterk genoeg om het offer te kunnen schragen, dat zij hem zou moeten brengen. Zij zou een paradijs prijs moeten geven, dat zij liefhad, een werkkring, dien zij altijd als 'n ideaal had beschouwd, en vooruitzichten, waarin zij geheel opging. Het deed haar verdriet, dat zij hem teleur zou moeten stellen. Maar zij kon niet anders.

Het viel haar in, dat zij hem dat pijnlijke antwoord moest besparen. „Zouden we niet liever regelrecht naar je huis gaan?" zei ze met een vreemde stem.

Zij keek hem van opzij aan en zag hem even met de schouders schokken. En aan zijn gezicht bespeurde zij, dat hij haar toelag begrepen had. Het stond nog somberder dan zooeven, toen zij hem het voorgenomen vertrek had meegedeeld. Maar hij liep vastberaden door.

„Slechts een paar oogenblikken," zei hij op een toon van dringende overreding.

In de gelagkamer van de dorpsuitspanning zat een gezelschap kijvende en kaartende boeren bijeen

Maar de veranda lag verlaten. Ongerust nam zij naast hem plaats. Hij bestelde chocolade en eenige oogeblikken later waren zij alleen.

„Elly,” begon hij met een vreemden glimlach. Hij nam haar hand en tegen haar wil liet zij hem begaan. „Je hebt dat andere een paar weken geleden een dwaasheid genoemd — weet je nog? En sindsdien heb ik me afgevraagd, of het eigenlijk wel zoo'n dwaasheid was...”

De ernstige klank van zijn stem en misschien meer nog de woorden, die hij sprak, wekten 'n storm in haar binnenste. Met een bleek gelaat hoorde zij hem aan — tot het einde toe. Zij was ontroerd, en welk meisje zou dat niet zijn, als zij 'n man zoo ernstig hoorde pleiten voor de vervulling van zijn wenschen?

Maar al wat hij sprak kon haar niet doen wankelen. Hij eischte 'n offer, waartoe zij zich niet sterk genoeg gevoelde. 't Was ellendig, dat zij hem nu juist teleur moest stellen. Maar om een goeden vriend een verdrietige teleurstelling te besparen kon zij haar eigen toekomst, Indië, haar werk en haar vrijheid toch niet prijs geven? Wat kreeg zij ervoor terug? Zij rilde, toen zij aan de winters en aan het bekrompen leven op zoo'n dorp dacht.

Zij werd het zich bewust, dat haar bot zwijgen hem pijnlijk moest worden. En tegelijk voelde zij dat zij nooit den moed zou hebben hem ronduit het antwoord te geven, dat zij op de lippen had.

Zij wilde hem niet verslagen, teleurgesteld zien en een onaangename herinnering meeslepen aan dit laatste samenzijn, dat een afscheid was. Zij zou hem morgen schrijven en Maandag in de vroege vertrekken...

Zij dwong zich tot een glimlach, toen zij hem aanzag. „Je overvalt me werkelijk, Rolf,” zei ze zoo rustig mogelijk. „Ik was zoo weinig op die vraag voorbereid, dat ik werkelijk niet weet wat ik er op moet antwoorden. Misschien begrijp je me. Acht of negen jaar lang heb ik in de overtuiging geleefd, dat mijn toekomst in Indië lag. En wat jij wenscht, zou een soort revolutie in mijn leven teweegbrengen. Ik moet erover nadenken, me wennen aan die gedachte. Mag ik je morgen antwoorden?”

Na de vrees, die hij gekoesterd had, scheen het antwoord hem mee te vallen. Hij lachte en omvatte

haar hand met een sterken druk. „Als het dan maar ja is,” zei hij hoopvol.

Met een zucht van verlichting stond zij op.

„Na regen komt zonneschijn,” wil een Hollandsch gezegde. Elly was die laatste weken wel eens gaan twifelen, of die belofte wel waarheid bevatte. Doch na de weeten, die de natuur wekenlang had deorge-maakt, liet de lente eindelijk prachtig haar rechten gelden. Toen zij 's Zondagsmorgens opstond — de laatste Zondag in Holland, dacht ze — scheen er een vroolijk zonnetje aan den wolkenlozen hemel, dat de velden, de bosschen en de heuvels in het verschiep overgoot met een warmen, koesterenden schijn. En door het open venster drongen prikkende geuren haar kamer binnen.

„Het begint er eenigszins op te lijken,” zei ze half spottend, half geërgerd, terwijl zij voor het venster over het vertrouwde landschap uitzag. Ze kwam even in een weemoedige stemming bij de gedachte, dat 't minstens acht jaar zou duren, voor zij dit alles weer terug zag. Als zij tenminste haar volgend verlof in Europa zou doorbrengen. Er viel aan te twifelen — zij wilde wel eens iets meer van de wereld zien.

Terwijl zij ontbeet, stelde zij haar plannen voor dien dag vast. Eerst ging ze een wandeling maken om afscheid te nemen van de omgeving, dan haar brief aan Rolf schrijven en daarna inpakken. Den middag en den avond zou ze in de stad doorbrengen om Rolf te ontmoeten en morgenvroeg vertrok zij voor dag en voor dauw...

Een uur later beklom zij 'n heuvel, vanwaar ze de heele omgeving kon overzien. De bosschen, waarover een teer, groen waas lag van de aarzelend bottende twijgen, de geploegde velden en de verjongde weiden, waarin een paar lammeren dartelden. Het was een warm karwei, zoo'n klimpartij — haar wangen gloeiden en haar adem ging snel.

Peinzend liet zij haar blik over den omtrek dwalen. Er lag een Zondagsche verlatenheid over de streek. In het struikgewas beneden haar kwetterde een vogeltje, een paar zwaluwen lieten zich roerloos drijven op den zachten ademtocht van den wind.

Toen, terwijl zij daar stond — heelemaal alleen, naar zij dacht, temidden van een zich verjongende natuur — overviel haar eensklaps een vreemde ge-

dachte. Zoo verlaten als zij hier stond, zou altijd haar leven zijn...

Zij glimlachte spottend om die melancholieke gedachte, maar het beeld liet haar niet los.

Zij zag de jaren vlieden naar den eenzamen top van den ouderdom. Daar zou zij staan — alleen, lang vergeten door allen, die haar thans kenden. En naast dit beeld doemde nog een ander op. Een sterk contrast. Een jonge, levenslustige vrouw als kameraad van een man en als middelpunt van een gezin. Gedient en bemind. Zelf dienend en liefhebbend. En nooit vergeten.

„Een kinderachtige gedachte,” hield zij zichzelf voor. Wég die sentimentaliteit — ze wilde aan iets anders denken.

De wind droeg sterke geuren naar den heuveltop op. Geuren van de pas geploegde aarde, van de wase-mende bosschen en het ontlukende leven. Lenteguren. Zij prikkelden haar longen, doorstroonden haar bloed met een vurigen gloed en beroerden haar hart met een vreemden honger. Honger naar liefde — een sterke levensdrang, lang onderdrukt en genegeerd.

Lenteguren. Ze bedwelmden en verrukten haar. Zij dacht aan den eenigen man, die iets beteekend had in haar leven. En eensklaps voelde zij zich weer als in haar meisjesjaren — héél jong, dertel en vervuld van teere, onvermoede geheimen.

Zij wierp haar armen in de hoogte met een gebaar, alsof zij de heele wereld wilde omvatten. „Rolf!” schalde haar sterke stem langs de heuvelhelling.

Een stem achter haar gaf lachend antwoord. „Hier ben ik — ik zag je van verre al staan. Ik ben er maar uitgegaan — thuis was het niet uit te houden...”

Zij keerde zich vlug om en het verbaasde haar in het geheel niet, dat hij er was. Zij gaf hem een hand en trok hem naast zich.

„Hoe vind je 't?” vroeg zij juichend, met haar neus in den wind en terwijl zij met een weidsch gebaar den heelen omtrek omvatte.

Hij knikte haar lachend toe en haalde diep de krachtige lucht op. „Lenteguren — nu is de winter pas voorbij.”

„Ja, de winter is voorbij,” beaamde zij droomend. En heel zacht, zoodat hij het niet hooren kon, liet zij er op volgen: „Lenteguren — ook in mijn leven.”

Natuurlijk lukt het even goed.

De werkbeschrijvingen in „Praten en Breien” zijn zóó duidelijk, dat het altijd prachtig uitkomt, als je maar Everlasting gebruikt. Zoo'n gezellige jumper als het breistertje draagt, kunt U ook maken. Die staat in het nieuwe nummer. Zoudt U het niet dadelijk aanvragen? Als U 5 Everlasting omslagen hebt, krijgt U het gratis! Kijk vooral ook eens naar het mantelpakje. In de krant komt het niet zoo tot zijn recht, maar als U 't in „Praten en Breien” ziet, zult U verrukt zijn! U wilt het bestellen óók breien.

Everlasting

Wol = 50 gram, Motorij,
Krimprij Kleurecht.
Katoen = 100 gram, Krimprij,
Kleurecht, Trolasol geveerd.
Knotlengte 359 Meter.

Eénig wordt het, zeg!

Zeker weer een model uit „Praten en Breien”. Als het net zoo wordt als mijn mantelpakje, kun je tevreden zijn.

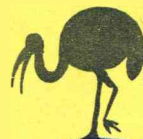

Een hoogvlieger - die Ibis Shag

Dat heb je gauw in de gaten, wanneer je
zooals ik, den heelen dag op straat bent.
Van de tien pijprookers, die je tegen komt,
hebben er negen Ibis in de pijp. Oh, ik ken
de geur! Virginia Melange van Ibis Shag,
dat is voor ons mannen hetzelfde als voor
de vrouwen het fijnste parfum.

En excuseert U me nu, want ik heb alle aan-
dacht noodig voor mijn versch gestopte Ibis.

DOBBELMANN

lekker...man!

VERBAZINGWEKKENDE DADEN VAN ENGELANDS RIJKSTE VROUW

De schatrijke lady Houston hulde zich in lompen, ging aan het zwerven, sloot zich aan bij 'n troep bedelaars en landloopers en leerde aldus onderscheid kennen tusschen schijn en werkelijkheid.

Engelands „lady Goedhart” is dood. Arme drommels, die de openbare parken afzwerven, waren gewoon hun moeilijkheden te bespreken met een stordige oude heks, zonder hierbij ooit te vermoeden, dat zij niemand anders was dan lady Fanny Lucy Houston, wier portret ze zoo dikwijls in de krant zagen te midden van een overvloed van bont en juweelen, jachten en alles wat een vrouw kan begeeren en aan wie haar derde echtgenoot een fortuin had nagelaten van zeventig miljoen gulden.

Lady Houston was even slim als ze excentriek was en rijk. Voortdurend bereikten haar dringende verzoeken om hulp, wier aantal soms de duizend per dag overschreed. In 't begin zond zij er haar secretarissen en andere speurders op uit om de dringendste gevallen te onderzoeken. Maar, gewend als zij was alles zelf te doen, schonk die methode om het kaf van het koren te schiften, haar weldra niet voldoende bevrediging meer. Zij had er het land aan om den tuin geleid te worden en terzelfdertijd wilde zij ook geen enkel ernstig verzoek om hulp over het hoofd zien.

Daarom nam zij het besluit persoonlijk uit te zien wat er zoo allemaal achter dat wereldje van schooiers, aan lager wal geraakten, beroepsbedelaars en liefdadigheidsjagers in 't groot en klein, schuilging. Dit bracht haar op het idee een tot op den draad versleten costuum aan te trekken, een afschuwelijke pruik op te zetten, bekroond met een hoofddeksel dat er uitzag alsof er tien jaar geleden iemand in was begraven: een paar schoenen waar de teenen doorstaken en een bundeltje waaruit de armoede ten hemel schreide voltooiden het gewaad. In die vermomming slenterde zij langs de banken der parken en mengde zij zich onder de uitgestootenen en ellendigen.

Dit bracht haar op het spoor van de trucs en methodes der beroepszwerfers en in tal van gevallen die haar grootste sympathie wakker riepen, was zij in staat gegevens te verzamelen die de best betaalde speurders nooit zouden heb-

ben kunnen vinden. Eenmaal in 't bezit van die gegevens, was het haar vrij gemakkelijk om elk beroep dat op haar liefdadigheidsgevoel werd gedaan, met kennis van zaken te beoordeelen. In tal van brieven ontdekte zij onmiddellijk, dank zij haar vele gesprekken in de parken, wat er oneerlijks in stak, terwijl andere schriftelijke verzoeken om hulp haar overtuigden van de noodzakelijkheid om steun te verleen.

Jarenlang volgde zij die methode en haar vermomming was zoo volmaakt, tot op het vuile gelaat en de handen toe, dat niemand van hen die zij

aansprak, ooit op het flauwste vermoeden kwam, dat zij een fortuin vertegenwoordigde van honderd miljoen gulden.

Driemaal verkreeg zij door haar huwelijk den titel van „lady”, maar den titel van „Dame Commander”, die gelijk stond met de ridderorde voor de mannen, verwierf zij door eigen kracht en handigheid. Zij wist dertig miljoen gulden toe te voegen aan het fortuin, dat haar derde echtgenoot haar naliet.

Na haar eerste huwelijk met sir Theodore Brinckman trouwde zij met den negenden lord Byron, van denzelfden tak als de dichter Byron die de zesde was. Na den dood van haar man huwde lady Byron met sir Robert Patterson Houston, scheepsmagnaat en bekend als „Piraat-koning”. Het was diens dood, een tien jaar geleden, die haar door het heele land de bekendheid bezorgde, die haar nimmer meer verliet.

Sir Robert hield zooveel van haar dat hij zich, reeds op zijn sterfbed, van Londen liet overbrengen naar een speciaal gecharterde boot die, dwars door een fellen storm, naar het eiland Jersey stevende, opdat de toekomstige weduwe geen successierechten zou

Lady Houston, de rijkste vrouw van Engeland — ze bezat honderd miljoen gulden — was gewoon zich als 'n oude heks te vermommen om zodoende in contact te komen met bedelaars en armoedzaaiers, die langs de kaden en in de parken rondzwierven. Dan luisterde ze naar hun verhalen en ervaringen en oordeelde persoonlijk of ze voor steun in aanmerking kwamen.

Een der laatste foto's van wijlen lady Houston.

moeten betalen, op de vijfendertig miljoen die hij haar wilde nalaten, na twee jaren huwelijksleven.

Toen hij gestorven was en er een zerk met inschrift op zijn graf was geplaatst, bracht deze eigenaardige vrouw een steenhouwer naar het kerkhof en liet hem de volgende woorden in de zerk beitelen :

„...en die op de meest raadselachtige manier is gestorven.”

Maud Mason, het 12-jarige schoolmeisje, dat het bejaamde opstel : „Mijn geboorteland” schreef.

recht hadden op een goede helft van het nagelaten fortuin. Toen Jersey en enkele andere Kanaal-eilanden overgingen naar Engeland, werd er in de overeenkomst nadrukkelijk vastgelegd dat Engeland

nooit eenige belasting van de eilanden zou heffen. Die bepaling was trouwens nog nooit op haar werkelijke draagwijdte getoetst geweest, om de gegronde reden dat er nooit zoo'n som als thans in 't gedrang was gekomen. Er bestond ook eenige twijfel aan het feit of de overledene inderdaad op het tijdstip van zijn dood wel degelijk als ingezetene van Jersey kon worden beschouwd.

Zijn weduwe riep de hulp in van den besten advocaat van het rijk en in eerste instantie leek het of zij de overwinning zou behalen over de geheele lijn. Iedereen was het er over eens, dat de Staat nergens eenig wettelijk houvast aan had. Juist op dit moment en tot groot misnoegen harer advocaten, doch — naar zij beweerde — uit hoofde van een zuivere impulsieve ingeving, sloeg zij den Staat voor een bedrag van vijftien miljoen gulden te betalen, niet omdat zij hiertoe verplicht was, maar louter uit royaliteits-overwegingen.

„Nu weten we zeker dat ze gek is,” was de meening van velen, toen de Staat haar aanbod gretig aannam.

Een jaar of wat later ontdekte men heel wat zwakke plekken in dit geval die er op wezen, dat zij vermoedelijk gedwongen zou geweest zijn ongeveer tweemaal zooveel te betalen als haar aanbod bedroeg. Er stak niet alleen methode in haar „krankzinnigheid” maar ook een heel aardige baat.

Lady Houston was inmiddels bekend geworden als „lady Goedhart”, omdat zij een van Englands vaderlandslievendste en goedhartigste vrouwen was en daarom vond men het zooveel te opmerkelijker, dat zij haar land had willen te kort doen aan een zoo groot bedrag aan successierechten, die de armen ten goede zouden zijn gekomen. Haar antwoord hierop klonk als volgt :

„De liefdadigheid die de Staat uitoefent, beteekent geld dat op de

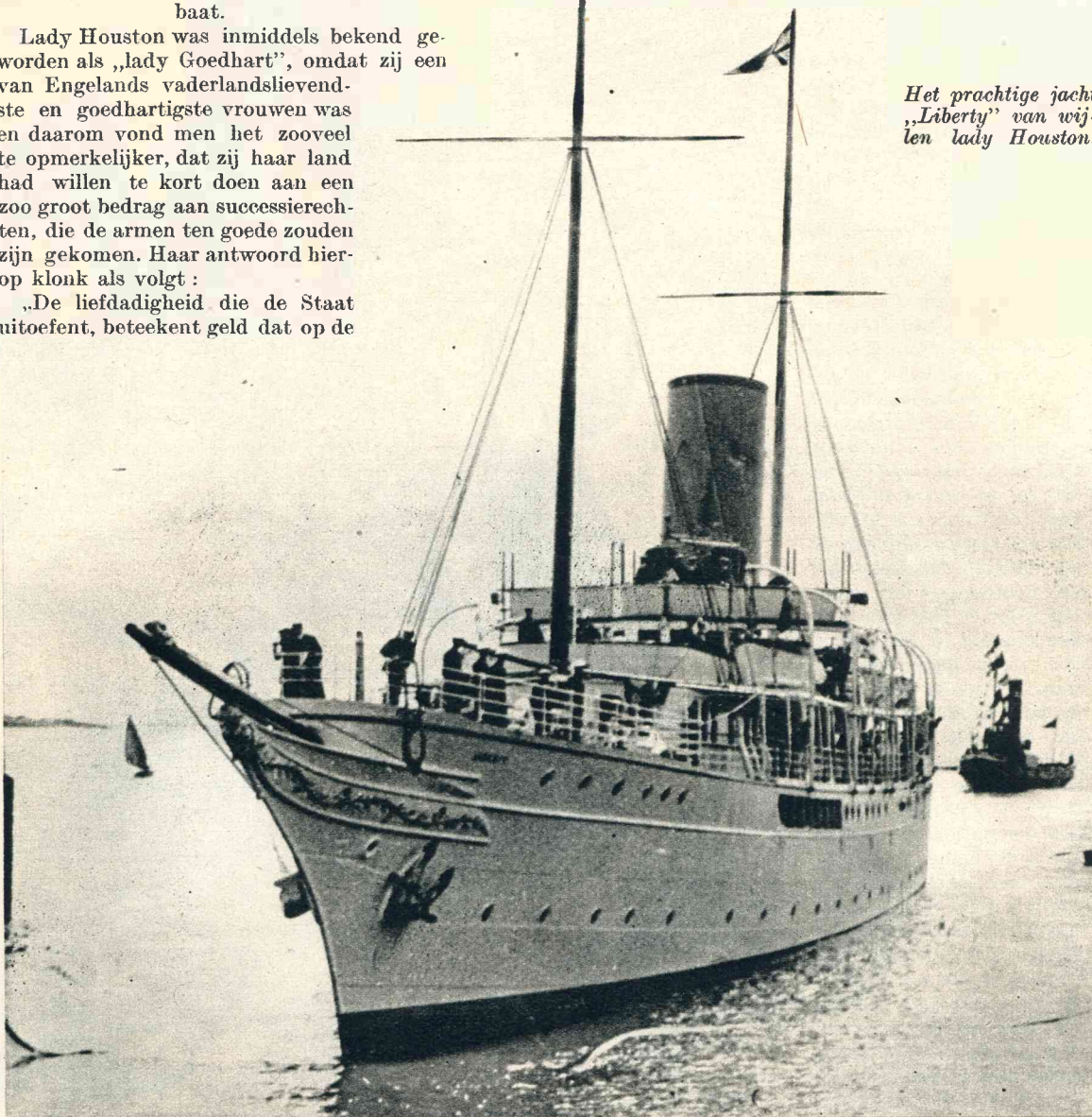

Lady Houston in gesprek met captain Orlebar, den leider van het Schneider Cup-team, toen ze Calshot bezocht om de watervliegtuigen te inspecteren.

onzinnigste manier wordt weggeworpen. In plaats van de menschen te helpen, maakt dit geld hen voor goed onbruikbaar.”

Zij was steeds te vinden in het heetste van elken politieken strijd en was een der eerste actieve suffragettes wier campagne stemrecht afdwong voor de Engelsche vrouw.

Jaren geleden, toen de beweging pas begon met een groep vrouwen die zich ketenden aan de poorten van het Huis van Afgevaardigden, kocht zij 615 papegaaien, die ze alle leerde roepen : „Vrouwenstemrecht”. Toen zij ze zuiver had gedrild zond zij een papegaai naar elk parlamentslid en naar de voornaamste tegenstanders van de beweging. Men kan zich beter de verbazing van de heeren, die dit cadeautje ontvingen en begroet werden met een oorverdoovend gekrijsch van „vrouwenstemrecht”, voorstellen dan beschrijven. Sommigen draaiden hun papegaai den nek om, doch bij menig ander sloeg de grap in. En dit was voor lady Houston het voornaamste. Het kwam er niet op

Het prachtige jacht „Liberty” van wijlen lady Houston.

aan waar of wanneer de papegaaien hun leus uitschreeuwden, als ze 't maar deden.

Haar buitengewoon heftige aanvallen op eerste ministers en andere leiders, konden niet onopgemerkt voorbijgaan, juist omdat ze zooveel volgelingen had. Lady Houston redigeerde en publiceerde het grootste gedeelte van het redactioneel praatje en overzicht van het weekblad „The Saturday Review”.

Soms nam ze ook haar toevlucht tot andere middelen. Zij had een ontzettenden afkeer van Stanley Baldwin en Ramsay MacDonald, den vorigen premier. Een van haar eigendommen was het jacht „Liberty” dat vroeger toebehoorde aan wijlen Jozef Pulitzer, den Amerikaanse uitgever van dagbladen. Tijdens de campagne van 1931, toen zij meende dat MacDonald raker klappen verdiende dan zij hem in haar weekblad kon toedienen, bracht zij tusschen de masten van haar jacht een reusachtige electrische verlichting aan met woorden zooals: „Weg met MacDonald, den verrader!” Aldus gewapend stoomde zij de Theems op en andere rivieren.

Toen men haar dwong die lichtreclame te verwijderen, huurde zij vijftig vrouwen à vijftig gulden per week. Ze stak ze in een rood-wit-blauw pak en liet ze alleen of met twee door de straten loopen met een vaandel waarop inschriften zooals: „MacDonald en Baldwin zijn leugenaars en verraders”.

Haar aanvallen werden tenslotte zo scherp dat MacDonald haar liet weten dat hij, indien zij zich niet matigde, een aanklacht tegen haar zou indienen. In haar antwoord verzocht zij hem gewoon zijn gang te gaan. Zij deed dit openlijk in vlugschriften en onder de leuze: „Wanneer laat u me vervolgen?” — „U weet dat ik 'n massa geld heb, waarom dient u geen aanklacht in tegen mij?”

Maar de politieke strijd begon haar tenslotte te vervelen en zij keerde terug tot haar liefdadigheid.

De bemanning van de „Liberty” had het niet gemakkelijk. Zij betaalde zeer hoge loonen maar een van haar grillen was dat zij het schip altijd maar voor één dag van proviand voorzag. Wat kapitein en bemanning heel wat last bezorgde, vooral als het haar plotseeling inviel het jacht zeewaarts te laten stevenen. Vaak moest het schip een haven opzoeken zonder dat er nog een kruimel eten aan boord was, terwijl drank of tabak absoluut verboden was.

Zij hield van frissche lucht en een-

voudige levenswijze en had thuis een slaapkamer laten bouwen in de toppen van een boom, waar zij winter en zomer — voor zoover zij thuis was — verbleef. Tot voor een paar jaren zou zij niet nagelaten hebben elken morgen een ijskoud bad te nemen. In de laatste maanden was zij behept met het idee fixe dat men haar wilde vergiften. Zij liet bij elk middagmaal vijf leeg glazen naast haar bord plaatsen, koos er dan zelf een van uit en reinigde het zorgvuldig. Aan boord van haar jacht was een prachtig gymnastieklokaal, dat echter niemand mocht bezoeken. Niemand die door haar te dineeren was gevraagd mocht te laat komen of werd onmiddellijk weggestuurd.

Haar dag begon met een kleine liefdadigheid. Ze las het ochtendblad door, dicteerde een brief en stuurde een kleine chèque aan al wie, volgens haar, een vaderlandslievende daad had gesteld. Zoo had een vrouw een inbreker betrapt in haar raam en daar ze geen wapen bij de hand had, sloeg zij hem zoo hard met de vuist tegen zijn kin dat hij viel van twee hoog en haast zijn nek brak.

„Een van 't echte ras,” schreef lady Houston en zij stuurde de pootige dame vijftig gulden. In 1935 tijdens 's konings jubileum kreeg Maud Mason, een twaalfjarig meisje van een lagere school van Manchester, de opdracht een opstel te maken over het onderwerp „Mijn geboorteland” en zij schreef het volgende: „We zijn zeer trotsch op Engeland. We zijn trotsch op den koning en de koningin die we hebben. Het Engelsche volk zou er zeer trotsch op moeten zijn dat het Engelsch is. Engeland is maar een klein land maar het is beter dan eenig ander land omdat het een goede koning en koningin heeft om het te regeren.”

Een jonge schoolopziener meende den onderwijzer even onder handen te moeten nemen omdat hij „dit soort ouderwetsch imperialisme”, zooals dit tot uitdrukking kwam in het opstel, aanmoedigde in de kinderen. Lady Houston hoorde van die terechtwijzing en maakte ze kenbaar in heel Engeland. Het geval verwekte zoo'n opschudding, dat de kwestie in het Lagerhuis werd besproken.

Toen de storm was gaan liggen, vergaten de meesten de kleine vaderlandsgezinde Maud, behalve „lady Goedhart” die er achter wist te komen wat de ambitie van het kind was en op zich nam die te verwezenlijken. Zij werd opgeleid tot costumière en een fonds stelde haar in staat behoorlijk te leven tot dat zij zelf in haar onderhoud zou kunnen voorzien. Het publiek heeft weinig of niets geweten van die talloze royale gebaren. Het waren vooral haar groote nationale daden die haar den bijnaam verwierven van „lady Goedhart”.

Een van de meest frappante staaltjes die ze uithaalde verplaatst ons in 1931 toen Engeland het besluit nam geen deel te nemen aan de luchtrace voor den Schneider-beker, omdat de regering geen kans zag de hiervoor benodigde half miljoen pound bijeen te krijgen. Van alle kanten werd er scherpe kritiek geöfend op deze verregaande gierigheid. Maar lady Houston deed meer en bood aan de som te schenken. De Staat juichte haar toe en aanvaardde, maar op voorwaarde dat zij het volle bedrag bij voorbaat bij de bank zou storten. Wat zij dan ook deed met de opmerking:

„Dit is het soort beleediging dat men alleen van zoo'n regering kan verwachten”.

Zij schijnt het zoo druk te hebben gehad met het wegschenken van geld, dat zij vergeten heeft bij testament te bepalen wat er met de erfenis moest worden gedaan.

World Copyright reserved - Nadruk verboden

DE DIONNE VIJFLING

wordt op voorschrift van specialisten gevoed met **QUAKER HAVERMOUT**

Op 28 Mei 1934 voltrok zich voor de oogen van een verbijsterden dokter te Callender (Canada) een wonder. In consult geroepen om zijn bijstand te verleen bij de geboorte van een wereldburger, werden de ouders en hij verrast door de komst van een vijfpling!

Nimmer is het in de geschiedenis voorgekomen, dat een vijfpling langer dan een uur in leven bleef. Dat de vijf Dionne'tjes, zooals ze worden genoemd, niet alleen leven, doch nu, na twee en een half jaar, in den besten welstand verkeerden, mag voor een goed deel worden toegeschreven aan de doktoren en de verpleegsters, die de kindertjes met goede zorgen omringden.

De meest vooraanstaande specialisten op het gebied van voedingsleer hebben niet gearzeld Quaker als voeding voor de vijfplingetjes aan te wijzen, nog voor ze een jaar waren. Elken dag krijgen ze het smakelijk, roomig Quaker Havermout.

Geef uw gezin ook Quaker Havermout dat specialisten kozen voor de vijfpling!

Denk er eens aan wat deze aanbeveling ook voor uw **kinderen** beteekent en geef hun dagelijks Quaker Havermout.

Quaker en H-O Havermout worden van de beste haver ter wereld gemaakt, welke volgens een speciaal procédé wordt geroosterd, waardoor die unieke, nootachtige smaak verkregen wordt. Vluggokend, klaar in een paar minuten.

Nu slechts
25 ct.
per pondspak
1½ ct.
per portie

GRATIS BESCHIKBAAR
zolang de voorraad strekt, vijf groote kleurentreproducties (elk 18x23 cm.) zonder eenigen reclame-opdruk, van de Canadeesche vijfplingen, tegen inzending van de uit 2 pakken geknipte Quakermannetjes, franco als drukwerk met Uw adres aan: Quaker, Postbus 905, Rotterdam.

QUAKER EN H-O
(GED. MERK) **HAVERMOUT** (GED. MERK)

Politie-sergeant E. J. Rollings ontving 60.000 gulden van lady Houston omdat hij als soldaat in de loopgraven door z'n hoorgeslacht het einde van den grooten oorlog aankondigde.

eenkomstige diploma's. Goede manieren en goed k...
 nen omgaan met publiek. Gezond verstand en wil om te
 werken. Brieven met foto, welke niet teruggezonden be-
 hoeft te worden onder No. 4-164

Gezelschap gezocht voor WERELDREIS

Bezoek aan versch. concertzalen van
 Europa, staatslieden, etc. Kosten enkele
 centen per week. Brieven: de dichtst-
 bijzijnde radio-handelaar onder motto:
 REISGENOOTEN.

Goed
 verk.
 kinde
 m. uit
 ALTA

F

v. g.
 8-8 v
 Heln

Gevr.
 zelfst. hel
 n. in gezin
 N 6544, De

Gevr. voor
 eenv. juffr
 derhoud
 35 j. Mev
 gracht 749

Eenig
 gevr. A
 Leide

2-8088

voor de stad

edrijf

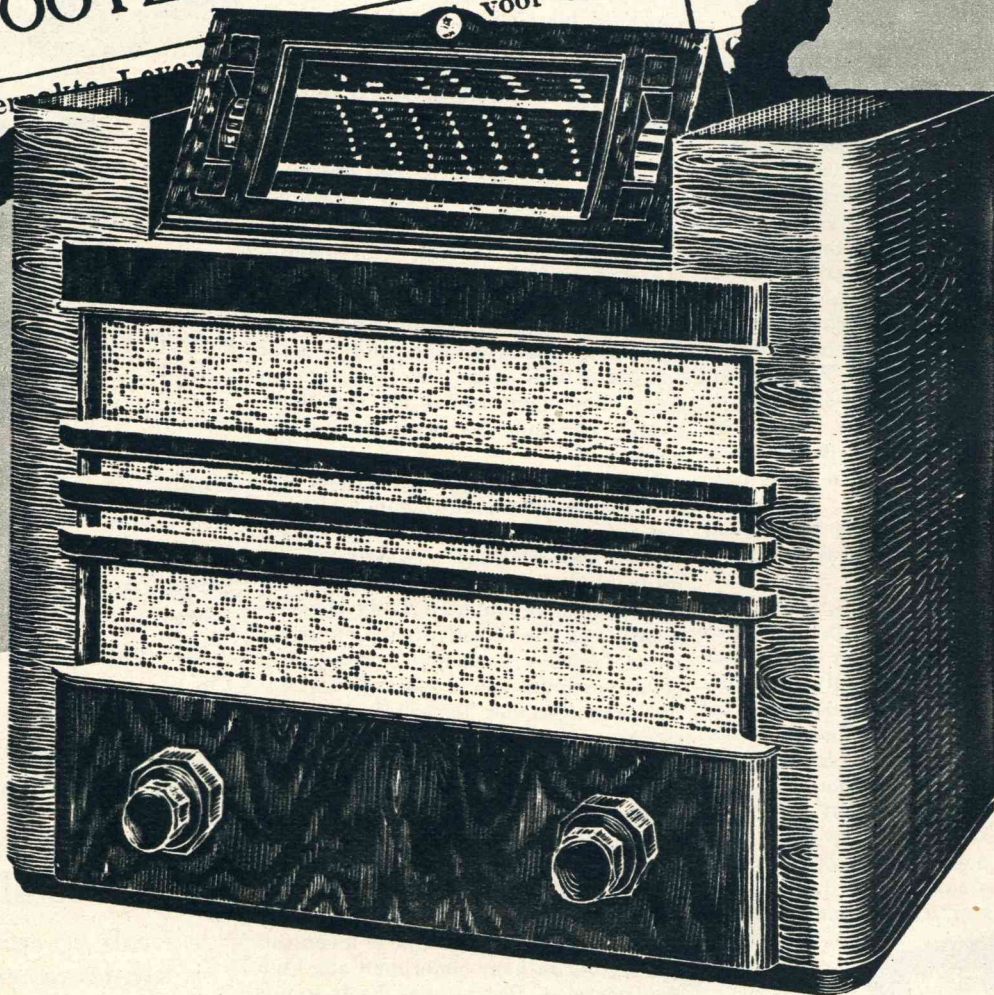
4513

ngeman met 3
 t levenspositie,
 of opname in
 no. 1-167 bur.

waren i. d. fabr.
 oeren, Mattee-
 sen, Koudlij-
 ing. Br.
 ogra

Fabriek van v...
 Amsterdam

TYPE 695 A
 PRIJS f 145.-

Voor een uiterst bescheiden bedrag treedt de Philips' Rondo op als
 leidsman door Europa's concertzalen, cultuur-centra en ontspannings-
 oorden. Een toestel, waarin de kenmerkende eigenschappen der
 „Symphonische Serie” duidelijk te ontdekken vallen, - van het karak-
 teristiek-natuurgetrouwe geluid af, tot de uiterst gemakkelijke af-
 stemming toe.

PHILIPS'
Rondo

De muziek wordt bestudeerd.

KUN JE NOG ZINGEN? ZING DAN MEE!

Achter den muziekwagen aan.

Broer zingt.

Zing maar mee!

De melkboer is ook geïnteresseerd.

Een kwartet.

De zingende chauffeur.

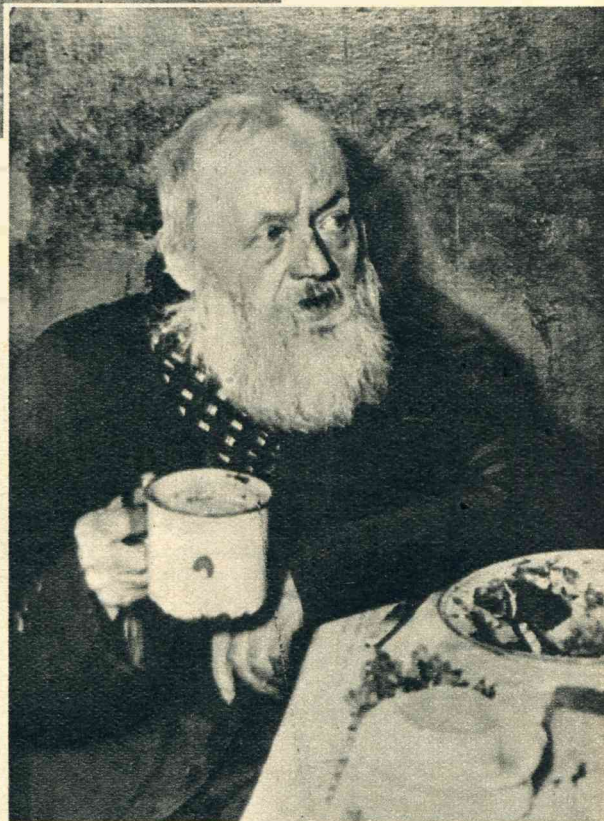
In Eindhoven zag onze fotograaf den muziekauto en de levendige belangstelling voor den klinkenden wagen. Die heeft hij trachten in beeld te brengen en de resultaten van zijn arbeid ziet ge hier, op deze pagina. De dichter zegt, dat muziek weer muziek oproept of zooals hij 't meer dichterlijk uit: „Muziek lokt van een ziel muziek weer los.” Nu, dit hebben wij ervaren, want overal, waar de muziekwagen voorbij kwam, begon men mee te musiceeren. Het leek wel een stad van melomanen! Bezieet onze plaatjes maar eens, lezers. 't Is niet onmogelijk, dat u ook begint te zingen; in elk geval krijgt u er een goed humeur van. H.

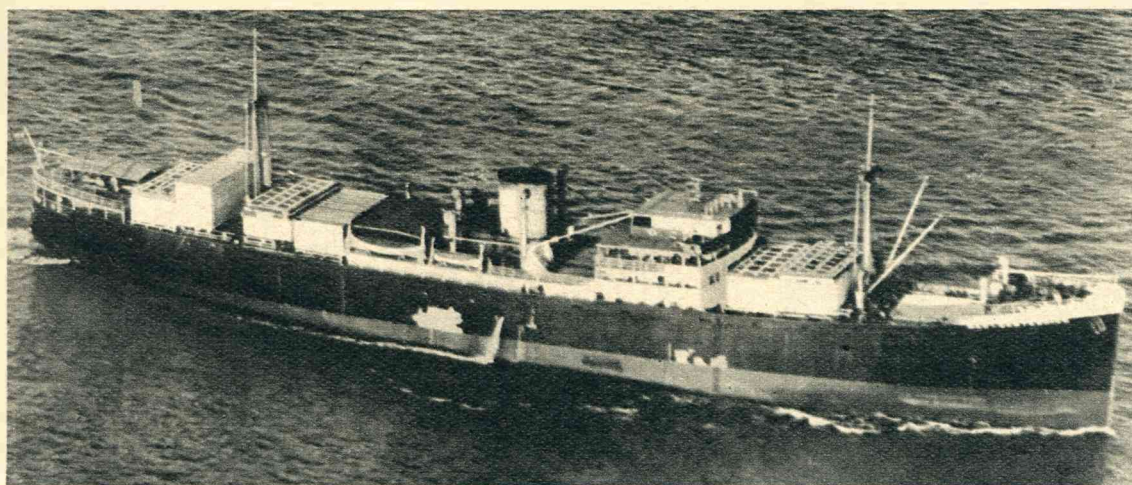
Een reclame-vliegtuig van de Aerial Sites te Harnworth stortte op het gemeentelijk sportterrein te Hounslow neer.

Michael Moore, die beweert dat hij in 1813 geboren is, aan den maaltijd in een pension te Manchester. Hij weigert zich door iemand te laten helpen, kookt z'n eigen roedzel en zegt dat hij in kracht en lenigheid niet voor 'n jongeman onderdoet. Vroeger was hij als visscher, schoenmaker, schoenpoetser en nachtwaker werkzaam.

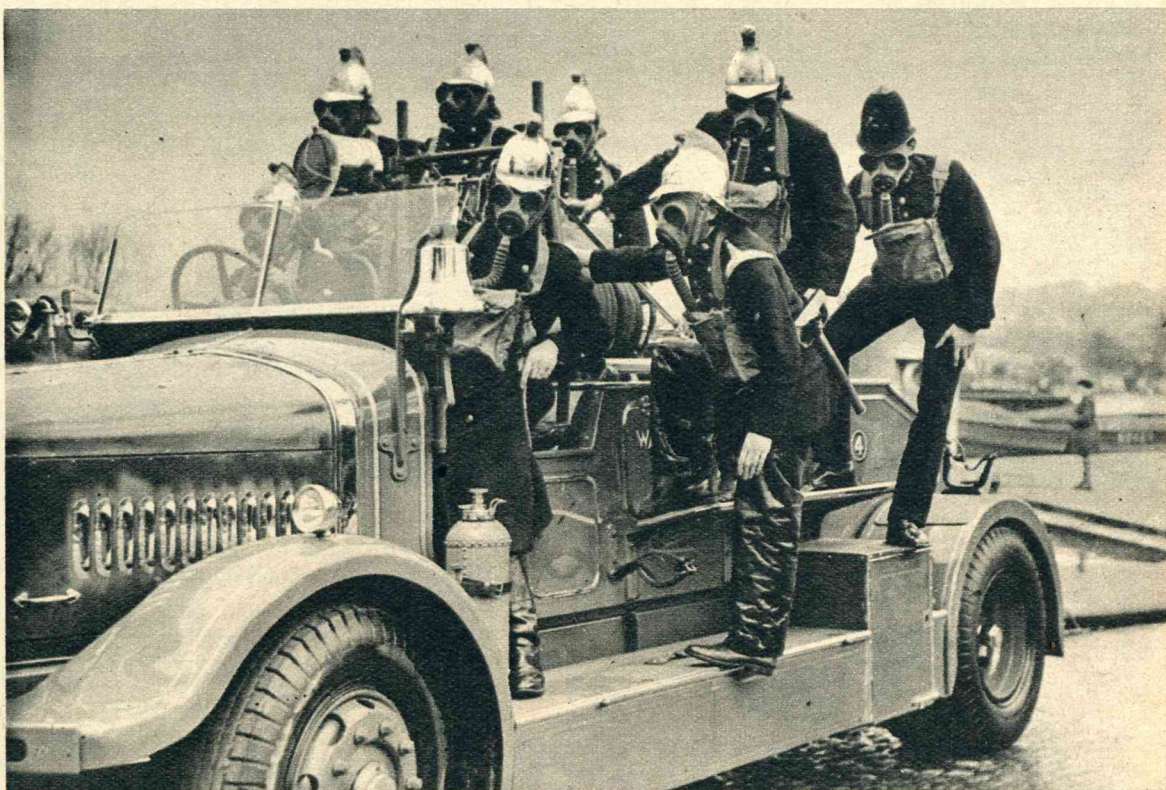
VARIA

Het Spaansche munitieschip „Mar Cantabrico“, dat in de golf van Biscaye door een nationalistischen kruiser gehombardeerd werd.

Koningin-moeder Maria van Roemenië zou, naar de berichten verluiden, te Boekarest zwaar ziek liggen aan vergiftiging.

De St. John Ambulance Brigade van het Britsche Rode Kruis tracht vrijwilligers te werven voor haar anti-luchtaanval-afdeeling. Brandweertlieden met gasmaskers voor rijden door de straten van Walton-on-Thames (Surrey).

Een kind voor een paard

Een zwarte slavin met haar kind, een zoontje van een half jaar, werd in den nacht weggehaald van een landgoed ergens in Missouri. Het was nog de tijd van de slavernij, van den slavenhandel, van slavenroof zelfs.

De roovers bleken geen beste kindermeisjes te zijn. Het wicht kreeg kinkhoest en was bijna dood, toen er afgezanten van den slaveneigenaar, Moses Carver, bij de roovers kwamen, om de gestolen slaven terug te koopen.

De roovers hadden de moeder alweer verkocht; niemand heeft ooit meer iets over haar gehoord. De baby werd aan den eigenaar teruggegeven voor een oud paard.

De Carvers verpleegden het zieke kind en brachten het groot, en gaven het hun eigen naam, met „George Washington” als voornamen. En nu leeft George Washington Carver nog — de slavernij is allang afgeschaft, hij is natuurlijk vrij — hij is ver over de zeventig, en hij is een beroemd man!

Het kleine, zwakke kind deed huiselijke werkjes, leerde koken en kleeven verstellen. De Carvers wilden hem wel laten leeren, maar gaven er geen geld voor. De jongen ging op school twaalf kilometer ver, en genoot het voedsel en het onderdak, dat hij krijgen kon. In 't eerst sliep hij in een ouden stal, later deed hij allerlei karweitjes voor zijn levensonderhoud.

Toen hij vóór in de twintig was had hij 't gymnasium afgeloopen, meldde hij zich aan bij een universiteit in Iowa, en werd schriftelijk aangenomen. Maar toen hij kwam, wou men hem niet toelaten, omdat hij een neger was. Toen ging hij maar weer „karweitjes doen”. Hij spaarde het geld bij elkaar, om een kleine wasscherij te beginnen.

Een jaar later kwam hij op een andere universiteit. Toen hij zijn collegegeld betaald had, bezat hij nog tien cent, en moest hij een week lang leven op maïs-meel en ossenvet. Hij studeerde vier jaar, al het noodige geld met werken verdienend, en promoveerde in de landbouwkunde. Hij had zooveel

talent getoond, dat hij meteen hoogleeraar werd.

Toen kreeg hij een uitnodiging, om naar Tuskegee (Alabama) te komen. Carver ging: hij zag de kans, zijn eigen volk in 't zuiden van dienst te zijn. Hij werd gewaar, dat de katoenbouw land en volk arm liet. Hij vermaande: „Gaaf dan iets anders bouwen dan katoen!” En na veel studie en proevenneemen kreeg hij de overtuiging, dat alles beter zou worden, als men aardnootjes en zoete aardappels ging telen. Doctor Carver schreef over dit onderwerp brochures en hield er lezingen over. De boeren gebruikten steeds meer land voor aardnoten- en aardappel-cultuur. En toen kwam, plotseling en droevig, ontgoocheling. Het aanbod was de vraag verre gaan overtreffen. De aardnoot en de aardappel rotten weg op het land; de boeren, die ze verbouwd hadden, gingen zoo hard achteruit, als een paard kan hollen.

Bijna wild ging de geleerde neger aan het werk — dagen en nachten bracht hij door in zijn laboratorium, om te zoeken naar nieuwe gebruiksmogelijkheden voor aardnootjes en zoete aardappels. Wat hij vond, maakte hij bekend — eenieder kon van zijn uitvinding gratis gebruik maken; hij vroeg maar één ding voor zichzelf: het besef, dat hij de menscheit diende.

Uit de aardnoot heeft hij bij de 300 nuttige producten bereid; o.a. kaas, snoepgoed, een koffie-surrogaat, olie, scheer-crème, verfstoffen, reuzel, linoleum, meel, ontbijtvoedsel, zeep, toilet-poeder, shampoo, drukinkt, wagensmeer!

Van den nederigen zoeten aardappel verkreeg hij ruim honderd producten, o.a. stijfsel, plaksel, azijn, schoensmeer, inkt, verfstoffen, stroop.

Van houtspaanders maakte hij kunstmarmers; van moerasvuil en dorre bladeren een kostelijk soort kunstminst; van koemest verf.

Bovendien is dr. Carver kunstenaar; een zeer knap bloemenschilder. Zijn werken zijn menigmaal tentoongesteld, en er hangt er een in het Luxembourg te Parijs. Hij maakt al zijn verf zelf, uit den grond

van Alabama. Hij schildert op papier, gemaakt van pinda-doppen en zijn schilderijlijsten zijn van maïs-kaf gemaakt. Hij heeft fraaie tapijten geweven met vezels van katoenstengels. Hij is ook een bekwaam musicus — hij heeft eens een toer gemaakt als concert-pianist.

„Het geheim van het succes is dit,” leerde Carver zijn studenten, „de gewone dingen des levens op een buitengewone manier te doen.”

Baatzucht, eerezucht zijn hem vreemd. Edison noodigde hem uit tot samenwerking, maar Carver vond, dat zijn plicht daar lag, waar hij was. De onde neger kreeg een positie aangeboden met een salaris van \$ 100.000. Hij weigerde. Hij bleef in Alabama, en maakte zijn mager inkomen op met leer- en kostgeld betalen voor veelbelovende jongens, blanke en zwarte, die wilden studeeren. Als men hem tegenkomt, zou men hem een cent geven. Hij loopt eeuwig in een oud pakje, dat hij herhaaldelijk zelf vermeld heeft, en hij draagt dassen, die hij zelf gebreid heeft van zelf-bereide garens.

Geld laat hem steenkoud. Eenige rijke aardnootplanters in Florida zagen hun oogst door ziekte teniet gaan. Zij stuurden dr. Carver een paar monsters. Hij zei hun, wat er aan mankeerde, en hoe het te verhelpen was. De behandeling werd toegepast en bleek juist te zijn, en de planters stuurden hem een chèque voor \$ 100, met de boodschap, dat hij voortaan iedere maand zoo'n chèque zou ontvangen. Hij stuurde de chèque terug met de boodschap: „God rekent er niets voor, dat hij de aardnoot laat groeien, dus reken ik er ook niets voor, dat ik haar genees.”

Een vriend vroeg hem, hoe hij den tijd vond voor al hetgeen hij presteerde.

„De hoofdzaak is,” antwoordde hij, „dat ik elken morgen om vier uur opsta, dan ga ik de bosschen in, en daar, alleen met de dingen, die me het liefste zijn, kijk ik uit en verzamel ik planten en leer ik de lessen van de natuur.”

Hij wendde zich af en boog zich weer over zijn microscoop, en de vriend hoorde hem mompelen: „God is allemachtig goed geweest voor dit arme kleine negertje.”

Ziedaar een man, die zijn vader en zijn moeder niet gekend heeft — die het leven begon in de aller-allerongunstigste omstandigheden...

De eerste warme voorjaarsdagen

lokken ons naar buiten. Maar nog is het geen vast weer. Weersveranderingen met sterke wisseling van de temperatuur vergrooten het gevaar van kouvattingen. Weest daarom voorzichtig en neemt bij de eerste kenteekenen van een verkoudheid direct een of twee Aspirin-tabletten.

ASPIRIN

HET PRODUCT VAN VERTROUWEN

Let op
»Bayer«-kruis
en Oranjaband

Op het Amagerstrand bij Kopenhagen kan men de Eskimojeugd aantreffen verdiept in blijmoedig en zorgenloos spel.

EEN SCHOOL VOOR ESKIMO'S IN.... KOPENHAGEN

Jonge Eskimo die zich in het kuipersvak bekwaamt.

Het is wel ongewoon dat de jeugd van een bepaald land ver van den geboortegrond een school gaat bezoeken, waar zij in de gebruiken van haar stam onderwezen wordt en tevens dingen kan leeren, die voor het volk van groot belang zijn. Dit is namelijk het geval met de Eskimo's. In Kopenhagen is een kostschool voor Eskimo's opgericht, waar de mannelijke en vrouwelijke jeugd van Groenland zich in verschillende vakken kan bekwamen. Zoo leeren de jongens er onder andere het beroep van kuiper, iets dat voor de Eskimo's van groot gewicht is met 't oog op de verzending van levertraan b.v. De meisjes studeeren voornamelijk voor ziekenverpleegster en leeren er allerlei nuttige zaken, waarmede zij later de Eskimo's van dienst kunnen zijn. Ook de huishouding wordt niet vergeten.

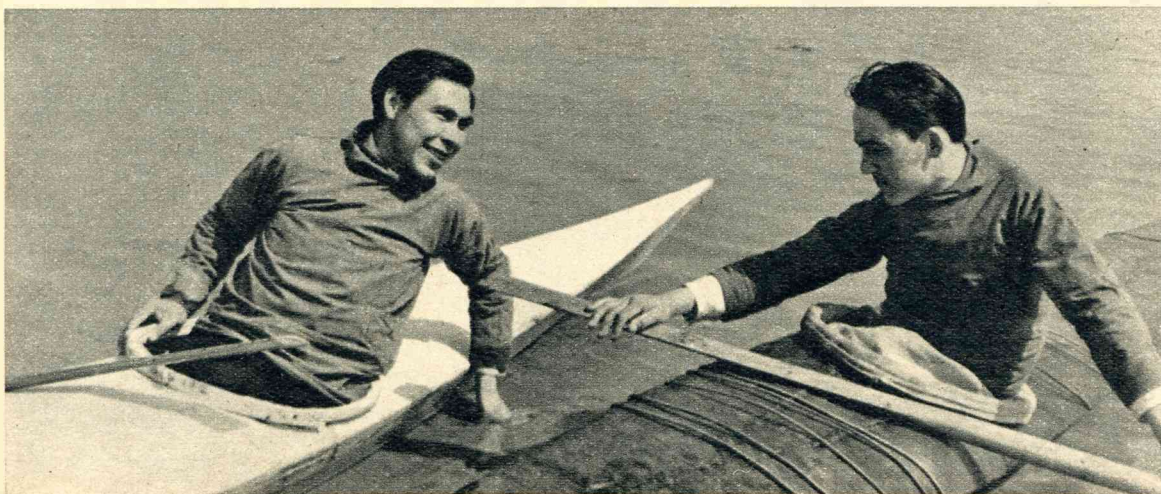
Het is een prachtig, rijk gezicht de Eskimo-meisjes in hun fleurige kleederdracht door de straten van Kopenhagen te zien wandelen. Zij leveren 'n sterk contrast op met hun moderne, gelijkvormige en eenkleurige omgeving. In hun vrijen tijd kan

Een schoonheid uit 't hoge Noorden voor de deur van haar pension te Kopenhagen. Zij is in haar prachtige nationale kleederdracht 'n opvallende verschijning in 't moderne stadsbeeld.

men ze meestal treffen op 't Amagerstrand, waar de Eskimojeugd zich met hart en ziel aan allerlei spelen overgeeft. De mannelijke jeugd vertoeft bij voorkeur op het water, waar zij met de kajaks oogenschijnlijk levensgevaarlijke toeren verricht.

Dat de jonge Eskimo's hun studietijd te Kopenhagen niet met 'n bezwaard gemoed doorbrengen, daarvan getuigen de hierbij afgedrukte foto's.

De mannelijke Eskimojeugd oefent zich ver van het vaderland in het besturen der kajaks. De wandelaars langs 't Amagerstrand slaan de handen in elkaar van verbazing over de stoutmoedige kunststukjes, die de Eskimo's vertoonen.

TWEEHONDERD WALVISSCHEN PLEGEN ZELFMOORD

Een groote school walvisschen pleegde onlangs een massa-zelfmoord aan de oceaankust nabij Kaapstad, Zuid-Afrika. Opnieuw zijn de geleerden tot verbazing en aan 't peinzen geslagen over die vreemde verschijnselen, die op verschillende tijden in verschillende deelen der wereld zijn voorgevallen. Twee dagen lang wierpen die walvisschen zichzelf maar steeds tegen de scherpe rots, tot bij de tweehonderd stuks in de heete zon hun leven lagen uit te hijgen, krijschend als zeemeewen.

Volgens de geleerden is dit de meest aannemelijke verklaring, dat de walvisch eens, duizenden jaren geleden, een landdier geweest is, en nog behept is met een vreemd instinct, waardoor het nu en dan een hevige neiging in zich voelt opkomen, om aan land te gaan. Maar niemand weet, hoe 't komt, dat de walvisschen dat gevaarlijke instinct nog steeds bezitten, en dat 't soms een heele school walvisschen tot een bezetenheid wordt.

Een merkwaardig verschijnsel is, dat die massa-zelfmoorden de laatste jaren vaker voorkomen dan vroeger. Zou dit beteekenen, dat er de een of andere verandering heeft plaats gegrepen in de levenswijze der walvisschen, dat daardoor het bestaan moeilijker voor hen is geworden, en dat zij daarom instinctief trachten terug te keeren tot het leven, dat hun voorouders eeuwen geleden leidden? Zou het bijvoorbeeld kunnen, dat de moderne methodes van walvischjacht de dieren hebben opgejaagd van de eene zee naar de andere en ze tenslotte tot zelfmoord drijven?

In den ouden tijd, toen er met zeilschepen jacht werd gemaakt op walvisschen, en de harpoen met de hand werd uitgeworpen, hadden de beesten tenminste nog een behoorlijke kans. Maar dat kan men nu niet meer zeggen. De schepen, die ter walvischvaart uitvaren, zijn groote drijvende fabrieken, begeleid door heele eskaders snelle vaartuigen, met harpoen-kanonnen uitgerust.

De wetenschap heeft nog geen afdoende verklaring gevonden van die zelfmoorden, maar men hoopt, dat de bijzonderheden van dien laatsten massa-zelfmoord op de Zuid-Afrikaansche kust enig licht op het mysterie zullen werpen. Gelukkig is het vreemde verschijnsel waargenomen door een ooggetuige, een zekeren meneer J. V. Duckitt, een farmer, wiens grond zich langs dat gedeelte van de kust uitstrekt.

Duckitt was op zijn akkers aan 't werk, en merkte toen een school walvisschen op, een vierhonderd meter van de kust. Als walvisschen boven komen om te spuiten, rusten zij gewoonlijk meteen uit, door zich stil te laten drijven, met alleen hun forsche koppen boven water. Het gedrag van deze walvisschen echter leek hem eigenaardig. Hij kon niet merken om welke reden, maar zij verkeerden in een toestand van wilde opwindung. Zij zwommen woest her en der, sloegen met hun groote staarten en deden het water opschuimen. Toen begonnen zij rond te racen in een grooten cirkel, en de toeschouwer kwam tot de conclusie, dat het een of ander hen razend had gemaakt. Hij kon niet vermoeden, wat het was, maar zij gedroegen zich belist, alsof zij waanzinnig waren. Minuten lang gingen zij zoo door, den cirkel steeds vernauwend, tot zij zoowat over elkaar heen buitelden.

Plotseling hielden zij op met dat dolle gedoe, als gehoorzamen aan een bevel of signaal. Enkele oogenblikken hielden zij zich volkomen stil. Toen kwamen zij in massa op de kust aanstormen, „als een flottijle kanonneerbooten, die een aanval op den vijand doen,” zei Duckitt. Maar even voor zij de eerste rijbrekers bereikten, maakten zij rechtsomkeert en gingen terug zee in, alsof zij plotseling begrepen hadden, welk een dwaasheid zij begingen.

Op eenigen afstand van de kust begonnen zij weer cirkels te beschrijven. Toen dat een minuut of tien geduurd had, kwam één walvisch los uit de warreling van reusachtige wriemelende zwarte lichamen en richtte zich met groote snelheid naar de kust. Hij zwom langs de oppervlakte en schoot recht vooruit als een torpedo. Net toen hij de eerste rijbrekers passeerde kwamen de andere walvisschen hem achterna.

De eerste wierp zich op de kust als een schip, dat door een orkaan op een rif wordt gesmakt. Een scherpe steen sneed er een lange wond in, en het dier viel terug. Maar toen de volgende golf achter hem opkwam, verzamelde hij zijn laatste krachten en wierp zich andermaal op de rots. Eenige andere volgden zijn voorbeeld. Toen zwom de school terug naar diep water. Met tusschenpoozen kwam de school terug, en iederen keer wierpen er zich weer eenige walvisschen op de rotsen. Dit zonderlinge proces duurde twee dagen, tot de heele school zichzelf had uitgeroeid. Een paar honderd meters lang waren de rotsen langs het strand één massa stukgeslagen lichamen, waarvan er sommige negenhonderd kilo wogen.

Sommige geleerden zijn van meening, dat walvisschen zich zoo op de kust werpen om aan den een of anderen vijand, misschien zwaardvisschen of haaien, te ontkomen. Anderen beweren, dat er een soort kudde-instinct werkt. Een walvisch verwijderd zich puur toevallig van den troep en zwemt kustwaarts, en alle andere willen volgen, als schapen. Ook deze theorie is geopperd: als één walvisch per ongeluk in ondiep water verzeild raakt, willen zijn schoolgenooten er bij zien te komen, uit nieuwsgierigheid of om te helpen. Maar op geen dezer manieren wordt verklaard, waarom de school keer op keer terugkwam, twee dagen lang, tot er van den heelen troep niets meer over was.

Volgens dr. C. van Bonde, directeur der visscherijen in Zuid-Afrika, is de walvischfamilie, die de meeste neiging tot dat soort zelfmoord vertoont, die der Schijndooders, „pseudo-cassidens”. De exemplaren, die bij Kaapstad massa-zelfmoord pleegden, behoorden tot die familie.

„Van tijd tot tijd werpen zij zich hier of daar op een kust,” zegt dr. van Bonde. „Niet lang geleden heeft een andere school zich op de kust bij Zanzibar geworpen. In onzen tijd hebben er soortgelijke strandingen op groote schaal plaats gegrepen bij Kommetje, Zuid-Afrika, bij Tellow Beach, Tasmania, en bij den mond van de Clydevier, in Schotland.”

De Schijndooder draagt dien naam omdat hij lijkt op den echten Dooder of Grampus. De Schijndooder leeft voornamelijk van pijl- en inktvisschen, de Grampus valt andere walvisschen, zeehonden en bruinvisschen aan.

Lijders aan suikerziekte en allen, die suiker moeten mijden

prijzen **Hermesetas**

tabletten uit zuivere kristal-saccharine,

zonder eenigen bij- of nasmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Gegarandeerd onschadelijk, zelfs voor de gevoeligste maag.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A.G. „Hermes” Zürich 2, Zwitserland

ZWITSERSCH FABRIKAAT

U slaapt slecht of onrustig?

Wetenschappelijke onderzoeken wezen uit, dat bij 83% van hen, die begonnen waren 's avonds voor het naar bed gaan een kop Ovomaltine te nemen, gemiddeld na 9 dagen een aanmerkelijke verbetering optrad, omdat Ovomaltine zóo versterkt en het zenuwgestel tot rust brengt.

OVOMALTINE
meer levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

Spaar Geld en
bescherm Uw tanden

met **ERASMIC**

TANDZEEP

XET-447-0266A

EEN GOED RECEPT VOOR UW HUID De belegging van een half miljoen

door Guy Parson

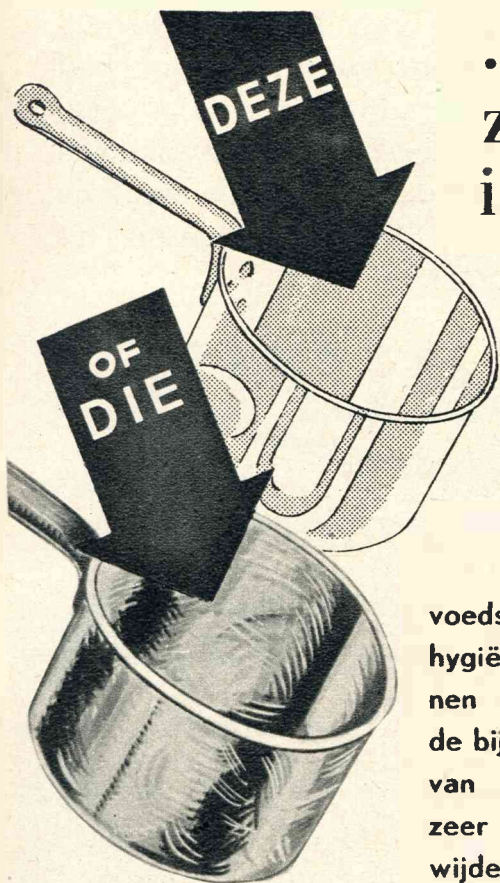

Waarom zoudt U langer lijden aan de ondragelijke last en de folterende jeuk van huidaandoeningen, terwijl een paar druppels D.D.D. voldoende zijn om de jeuk te doen bedaren en de huid te zuiveren? De aandrang tot krabben verdwijnt; U kunt weer rustig slapen en 's morgens verkwikt aan den arbeid gaan. Tallooze lijdens aan Eczeem, Puistjes, Open Beenen en andere Huidaandoeningen hebben met succes dit heilzame middel aangewend. D.D.D. is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die diep in de poriën doordringt, de ziektekiemen doodt, stof en vuil verwijderd en de huidweefsels verfrist en versterkt.

Flacons à 75 cent - F. 1.50 - F. 2.50
Bij Apothekers en Drogisten.

D.D.D.

GENEESMIDDEL TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

...welke pan zoudt U liever in Uw keuken hebben?

Scherpe schuurmiddelen bederven Uw pannen, want zij veroorzaken krassen. Hierin blijven moeilijk te verwijderen voedseldeeltjes zitten, wat onhygiënisch is. Reinig Uw pannen alleen met Vim. Door de bijzondere dubbele werking van Vim wordt al het vuil zeer snel losgemaakt en verwijderd, zonder dat de pan

wordt beschadigd. Neem voortaan Vim en U krijgt Uw pannen veel gemakkelijker schoon en zij gaan veel langer mee.

VIM

REINIGT ALLES BETER EN VLUSSER

V23-0141H

Kortgeleden meldde de „Sunday Express” dat in de stad Reading, niet ver van Londen gelegen, in de St. Albans-kapel het huwelijk voltrokken was tusschen miss Mary Osborne en John Peacock. Het societynieuwtje miste de gebruikelijke uitvoerige bijzonderheden aangaande de familie van bruid en bruidegom — een opvallend gebrek, dat echter een oorzaak had, die door iedereen begrepen en geëerbiedigd werd.

Slechts weinigen van hen, die persoonlijk met Mary Osborne en John Peacock bekend waren, kenden de romantische voorgeschiedenis van dit huwelijk. Het is ongeveer een jaar geleden, dat het s.s. „Birmingham” in Mombas aan de Oost-Afrikaansche kust 'n passagier aan boord kreeg, die volgens zijn papieren Joseph Smith heette. Hij was ongeveer vijf en dertig jaar oud en ging gekleed in een costuum van inferieure kwaliteit, dat als een zak om zijn lichaam hing. Zijn optreden was bescheiden, bij het verlegene af en aan alles viel te bespeuren, dat hij niet gewend was op voet van gelijkheid met een goedgesmanierd gezelschap om te gaan.

De „Birmingham” was een Engelsch gouvernementsvaartuig, dat in hoofdzaak diende voor het vervoer van met verlof vertrekkende, ofwel terugkeerende Engelsche ambtenaren. Het had voor deze reis dertig passagiers van de Kaap aan boord, waarvan meest dames en kinderen.

Het gezelschapsleven aan boord was zeer opgewekt, doch Joseph Smith nam er geen deel aan. Niemand bemoeide zich trouwens ooit met hem. Aan tafel werd de man, die met zijn flodderig costuum tusschen al die smokings en dinertoiletten den indruk maakte van een bedelaar, in het oog loopend genegeerd en dat scheen hij als vanzelfsprekend te beschouwen.

In Port Saïd kreeg de „Birmingham” er nog een veertigtal passagiers bij. Onder hen bevond zich ook een alleenreizend meisje. Zij heette Mary Osborne, was de dochter van een ambtenaar en knap genoeg om de aandacht te trekken. Verder was zij ongelukkig, doodongelukkig. Zij had geen moeder meer en haar vader was twee weken geleden wegens verduistering en valsheid in geschrifte veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf. Thans keerde zij alleen naar Engeland terug, gemedend door haar vroegere kennissen, vernederd en beschaamd.

Haar aanwezigheid bracht sensatie en een pijnlijke verlegenheid aan boord teweeg. Een hooggeplaatst ambtenaar negeerde haar openlijk, en uit vrees zich te blameeren volgden ook de anderen dit voorbeeld. Mary Osborne toonde zich echter verstandig. Zij trok zich uit eigen beweging terug en verbleef het grootste deel van den dag in haar hut. Bovendien was een belangrijk nieuwtje oorzaak, dat men haar spoedig vergat.

Dat nieuwtje betrof de ontdekking van een nieuw diamantveld in de Unie. Een gelukzoeker had ongeveer een maand geleden in den omtrek van de oude Beer-mijnen belangrijke diamantvondsten gedaan, die hij zorgvuldig geheim had gehouden. Hij had zich rechtstreeks in verbinding gesteld met het Diamantsyndicaat, dat hem een half miljoen pond voor zijn rechten had geboden. De gelukkige ontdekker was er op ingegaan, waarna het Syndicaat had besloten, de nieuwe aanwinst voorloopig niet te exploiteeren. De diamantmarkt was overvoerd en de vraag was slechts gering.

Dit was het pas uitgelekte nieuwtje,

waarover aan boord gesproken werd. Het was interessant genoeg, om het gezelschap de pijnlijke aanwezigheid van Mary Osborne te doen vergeten. Of althans te dóén, of men haar vergeten had. De hofmeester begreep er alles van. Hij plaatste Mary Osborne en Joseph Smith in de eetzaal aan één tafeltje — een voor de hand liggende oplossing, die ieders gevoeligheden ontzag en niemand kon kwetsen.

Joseph Smith scheen zich niet erg behaaglijk te voelen in het gezelschap van een dame. Hij deed zichtbaar zijn best zich zoo goed mogelijk voor te doen, maar den rechten toon wist hij niet te vinden. Dat veranderde echter, toen hij op een dag die geschiedenis van Mary's vader hoorde. Het was aan dek, dat er over gesproken werd en hij stond dicht in de nabijheid. En véél van wat hem tot nu toe raadselachtig had geleken in het gedrag van de passagiers tegenover het meisje, werd hem op dat oogenblik eensklaps duidelijk.

Dienzelfden avond vond hij Mary op een eenzaam plekje aan het dek.

Hij liep haar voorbij, aarzelde en keerde weer terug. „Mooi is het hier, vindt u niet?” begon hij onzeker.

Mary schrok op uit haar droevige gedachten. „Ja, heel mooi,” beaamde zij met een flauwen glimlach. Zij had er schik in, dat die bescheiden man den moed gevonden had haar aan te spreken — aan tafel was zij het tot nu toe geweest, die de vrij eenzijdige conversatie had moeten voeren.

„Ja, Afrika is een mooi land, heel anders dan Engeland,” ging Joseph Smith voort. „Maar het is ook een afschuwelijk land. Voor een fortuinzoeker tenminste. Ik weet niet precies, hoe ik het moet zeggen — vijandig zal ik het maar noemen.”

„Ik geloof wel, dat het zoo goed gezegd is,” zei Mary vriendelijk. „Bent u lang in Afrika geweest?”

„Twaalf jaar en dat is lang genoeg om het te kennen. Ik heb er een hekel aan gekregen.”

Mary knikte, zij begreep het heel goed. Zij had allang geraden, dat haar tafelgenoot zelf een fortuinzoeker was en zijn gezicht, waarin de zorg, de teleurstelling en de ontbering diepe groeven hadden gegrift, verried duidelijk genoeg, dat het hem niet voor den wind was gegaan.

„Daar waar ik gezeten heb, was het een hel,” hernam Joseph Smith als in gedachten. „En daar bedoel ik heusch het klimaat niet mee. De menschen, met wie ik geleefd heb, waren erger dan het klimaat.”

„Ja, de menschen,” zuchtte Mary. Zij werd bitter bij de gedachte aan alles wat zij had moeten doorstaan, sinds den dag, toen men haar vader had meegenomen. Zij ging naar haar hut — haar oogen bleven nooit lang droog, als zij aan de ellendige weken dacht, die achter haar lagen.

Joseph Smith bleef alleen achter. Hij lag in een dekstoel, verborgen achter een beschuttend windzeil en daarachter flaneerden de dames en heeren in avondtoilet.

„Daar gaat zij,” hoorde hij den man zeggen, die in de eetzaal den toon aangaf. „Ja, het is spijtig voor het meisje, want zij kan er natuurlijk niets aan doen. Maar de blamage, nietwaar? Men kan niet voorzichtig genoeg zijn.”

Joseph Smith stond op. Om zijn mond speelde een sarcastisch glimlachje.

De „Birmingham” voer het Engelsche Kanaal in. Joseph Smith stond aan de reeling en staarde met verlangende oogen naar het wazige verschiet.

„We naderen al,” kwam Mary stil naast hem staan. Zij hadden sinds dat eerste gesprek veel uren in elkanders gezelschap doorgebracht — een beetje spottend gadegeslagen door de andere passagiers.

Mary's stem klonk niet blij. Met de nadering van de Engelsche kust doemden nijpende zorgen voor haar op. Zij was onbemiddeld en alleen — en de naam, dien zij droeg, had een onaangename klank in Engeland gekregen. Zij zag een lang, donker pad voor zich en geen enkel lichtpuntje voor haar voet.

„Ja, we schieten op,” beaamde Joseph Smith. „Wordt u verwacht?”

„Nee. U wel?”

„Ik word al twaalf jaar terug verwacht,” lachte hij, jongensachtig opgetogen. „Kunt u dat gelooven? Ik was pas een maand weg, toen m'n moeder al schreef, dat ik maar weer terug moest komen, omdat het daarginds toch niets gedaan was. Kent u Putney? Die oude, antieke pomp, die er staat? Daar recht tegenover woont m'n moeder. Ze weet nu, dat ik spoedig terug zou komen, maar dat ik op reis ben, weet ze niet. En u?” vroeg hij eensklaps. „Blijft u ook in Londen?”

„Ik weet het niet,” zuchtte Mary. „Ik heb nog geen vaste bestemming.”

Die zucht maakte hem stil. Mary merkte het niet. „Zij zal het wel heerlijk vinden, dat u terug bent,” zei ze met een glimlach. „Weet u al wat u gaat beginnen in Engeland?”

„Nog niet,” zuchtte Joseph Smith. „Maar ik hoop, dat het in orde zal komen.”

Zij keek hem van terzijde even aan. Zijn gezicht stond niet bezorgd, maar nadenkend. „'t Is een moeilijk probleem,” liet hij erop volgen.

„Ja,” beaamde Mary, „dat is het. Ik zou den man kunnen benijden, die daarginds plotseling zoo rijk geworden is. Hebt u ervan gehoord? Een half millioen pond — voor hem bestaat geen probleem meer, hoe hij aan den kost zal komen.”

Joseph Smith schudde het hoofd. „Ik heb er ook al eens over nagedacht. Maar het lijkt me een nog moeilijker probleem, met zooveel geld gelukkig te worden. Zou u denken, dat zoo'n man nu alles kan krijgen, wat zijn hart begeert?”

„Alles — dat betwijfel ik. Gezondheid is niet voor geld te koop. Geluk evenmin. Maar het bezit van geld onthult van veel zorgen, hoewel het natuurlijk weer andere schept. Ik zou niet rijk hoeven te zijn, om me gelukkig te kunnen voelen.”

„Ik geloof, dat u gelijk hebt,” zei

Joseph Smith en toen begon hij te lachen. En Mary zocht tevergeefs naar iets grappigs in haar woorden.

De boot voer de Theems op en naderde het dok. De passagiers van de „Birmingham” stonden gepakt en gezakt ongeduldig naar den oever uit te zien. Joseph Smith maakte een pooveren indruk met zijn papieren koffertje. Hij was door de anderen wat op zij gedrongen en stond achteraf, met Mary naast zich.

Toen het schip stil lag en de matrozen aanstalten maakten, om de loopbrug uit te leggen, wendde hij zich eensklaps tot het meisje. „Ik zou u wat willen vragen,” begon hij haperend.

„En dat is?” vroeg Mary verwonderd.

„Ik zou wel iets willen koopen voor mijn moeder, maar ik weet waarachtig niet, waar ik zoo'n oude vrouw nu eens echt plezier mee kan doen. Zou u straks niet voor me willen kiezen? Begrijpt u, anders kom ik misshien...”

„Met een avondjurk of een papegaai thuis,” vulde Mary lachend aan. „Natuurlijk, ik wil wel even met u meegaan.”

„Dank u, ik vind het heel aardig van u,” zei Joseph Smith.

De loopbrug was uitgelegd, maar er mocht nog niemand van het schip. Er kwamen een paar heeren van den wal aan boord, die met onderscheiding door den kapitein werden begroet. Zij vroegen hem iets en de gezagvoerder wees met een verwonderd gezicht naar den kant waar Joseph Smith stond. De passagiers weken uit elkaar en de beide heeren traden met hun hoed in de hand op Joseph Smith toe. Zij bogen, schuddeden hem lang en hartelijk de hand en noemden hem mister Peacock. Toen kreeg Mary een buiging en een hand, er werden nog een paar woorden gewisseld en daarop vroeg een der heeren iets.

„Uw incognito is nu zeker lang genoeg geëerbiedigd, mister Peacock? Het zal u nu niet meer gelukken u te verbergen voor de journalisten. Hebt u al plannen gemaakt met uw half millioen? U gaat er zeker beurszaken mee doen?”

Het was eensklaps doodstil geworden aan het dek. Joseph Smith aarzelde met een antwoord, doch plotseling scheen hij moed te scheppen. Hij keek even naar het meisje, dat naast hem stond en beantwoordde haar verbaasden blik met een vertrouwelijk glimlachje.

„Beurszaken?” schudde hij het hoofd, „neen, ik ben van plan het te beleggen in 't geluk van 'n paar menschen, die 'n beroerden tijd achter den rug hebben,” zei hij vroolijk. En dat die belegging nog zoo kwaad niet was, bewees een paar maanden later het nieuwsbericht in de „Sunday Express”.

BELANGRIJK

In de bekende serie van de Hollandsche Bibliotheek is wederom een nieuw premie-boek verschenen, getiteld:

MARIANNE'S BELOFTE

door Georg Julius Petersen

Wij durven U dezen roman om zijn spannenden inhoud warm aanbevelen.

Vanaf heden is dit boekwerk verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten en aan ons hoofdkantoor tegen den prijs van 17½ ct. in gewone uitvoering en 70 ct. in luxe-prachtband. Wanneer toezending per post verlangd wordt, gelieve men voor een ingenaaid exemplaar 5 ct. en voor een in luxe-prachtband 10 ct. aan postzegels extra bij te sluiten.

Practisch en mooi is Bleyle-kleeding: ze is gezond en hygienisch en de kinderen zien er altijd aardig en netjes in uit. De keuze in jongens- en meisjesmodellen is zoo groot, dat U Uw kinderen geheel naar Uw smaak kunt kleden.

Bleyle

100% zuiver wollen kamgaren

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan L. Zaalberg, Victorialaan 1 a, Wassenaar

Chobisco's

Een heerlijke combinatie van luchtig gebak met fijne chocolade. Een vondst van Verkade.

Bewaar Chobisco's niet met andere biscuits in hetzelfde trommeltje. Dat zou den smaak van Chobisco's zoowel als van de andere biscuits nadeelig beïnvloeden.

2 ons voor 28 ct.

VERKADE

Het prachtige kerkje van Asselt.

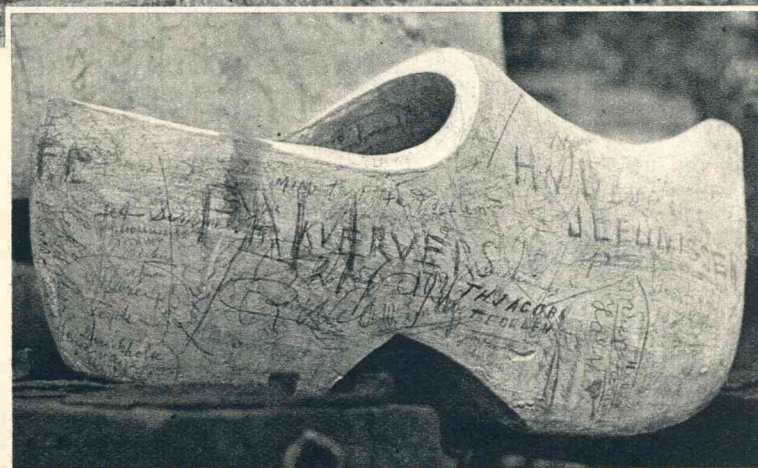
★ ROND ASSELT'S KERKJE ★

Aanwinsten voor 't museum

Voor eenigen tijd brachten wij, met de hoogwater-kieken, óók de foto van het mooie kerkje van Asselt, geheel omgeven door den vloed (bijna zouden we schrijven: overvloed), zoodat het geleeke, zooals wij toen schreven, op een burcht, die onneembaar is.

Het water is wat gezakt, de „burcht” was thans inneembaar, en wij maakten kennis met den persoon van den vriendelijken pastoor Pinckers, die allen voor zich inneemt.

Onze fotograaf nam dan ook den burcht, maar op

Hoe vindt u dit origineele vreemdelingenboek?

zeer vreedzame wijze, met zijn camera en met de medewerking van den edelen ridder, pastoor Pinckers.

Het kerkje lag daar zoo vredig, vriendelijk en vroom, te midden van de schoone omgeving en het langzaam vallende water.

Het ligt op een z.g. terp, vrij hoog, en is door dicht geboonte omgeven. Als trouwe wachters bewaken die hooge boomen het oude gewijde gebouw, met zijn rustigen toren, dikwijls gestreeld door de gouden vleugels van de zon.

Bij de nieuwe toegangstrap staat de oude knotwilg, die zijn ruige winterknuisten onhoog houdt, als wilde hij de vijanden der kerk — en die zijn er velen, thans! — afweren.

Overigens is de directe en verre omgeving van dit historisch kerkje zeer vreedzaam. Landweggetjes

„Keken de mannen over het troosteloze watervlak...”

De koster bij het beeldhouwwerkje.

De nieuwe, schitterende aanwinst voor het museum.

Een religieus „stilleven”.

wenden zich naar alle windrichtingen, nederige woningen bergen vredige mensen en vriendelijke interieuren.

Wij hebben van kerk en omgeving de nieuwste kiekjes gemaakt. Welk een schilderachtig hoekje is óók de ingang der sacristie. Voorts fotografeerden we den grooten klomp, als origineel „vreemdelingenboek”, met de handteekeningen, die wel eens in hiërogliefen ontaarden! Sommige namen zijn echter duidelijk genoeg te lezen.

De koster liet ons nog de beeldhouwwerkjes aanschouwen in de muurnissen. We zien hem staan bij een teedere Piëta. Ook kiekten wij hem achter den heer pastoor staande, terwijl beide mannen blikten over het troosteloze watervlak, dat langzaam zakte.

Een aardige foto mag die worden genoemd, waarop de brievenbesteller de post overhandigt aan den herder van Asselts parochie: een idyllisch kiekje vol sfeer en gemoedelijkheid.

Nog brachten we dat prachtige Christus-kruis in beeld, zoo toepasselijk in dezen Lijdenstijd. Zóó hing de Heiland, langzaam verbloedend, op den berg van Calvarië, gekruisigd om de schuld der mensen, van de slechte wereld, die nog niet veel beter is geworden!

En onwillekeurig denken wij aan het schoone vers van den pas gestorven poët Albert Verwey: „O. Man van Smarten, met de doornenkroon”. Terecht mocht de dichter vragen: „Wat macht van lijden maakt uw beeld zóó schoon?”

Maar dan neemt de koster ons mee naar een ander, minder droef onderwerp.

Hij laat ons de blanke eieren zien van een eendennestje, dat hij in een hollen wilg ontdekte. Zij glanzen in de zon en 't wordt voorjaar in onze harten!

Ten slotte hebben we nog enkele opnamen gemaakt in het aan het kerkje grenzende, interessante museum, waarvoor zich de onderwetsche weegschaal bevindt.

Allereerst is er dan de foto van de nieuwe aanwinst, een keurige collectie tinnen voorwerpen, hoogst sierlijk en schilderachtig.

Voor den kunstkenner is het 'n lust, deze uitgebreide collectie in oogenschouw te nemen, die duidelijk en met smaak werd opgesteld.

De religieuze voorwerpen, onder het groote kruis, waarvan de rozenkrans afhangt, boeien door warmte en kleur en schoone vormen. Verder zagen we nog een interessant hoekje met opgegraven voorwerpen en wapens van vrijmetselaars.

De stemmige ingang der sacristie.

„Een eendennestje is uitgebroken, Dat in den wilgentronk gedoken, Met vijftien eikes blonk.”

(Guido)

„O, Man van Smarten, met de doornenkroon...”

Wij gelooven wel, dat onze foto's van kerkje en museum van Asselt een goeden indruk geven van het merkwaardige en stemmige oord, dat tijdelijk door het stijgende water werd geïsoleerd, maar dat anders vrij en open ligt voor de groote belangstelling, die het meer en meer ondervindt.

II.

„Als 't u blijft, mijnheer pastoor, hier is de post.”

SPORT VAN DE WEEK

Te Groningen slaagde Be Quik er Zondag in een 3-2-overwinning op Feijenoord te behalen. Spelmoment voor het Rotterdamsche doel.

Zondag hield Rapiditas te Groningen 'n veldloop voor de klassen A, B en veteranen. De veteranen nemen een glibberige hindernis over een sloot.

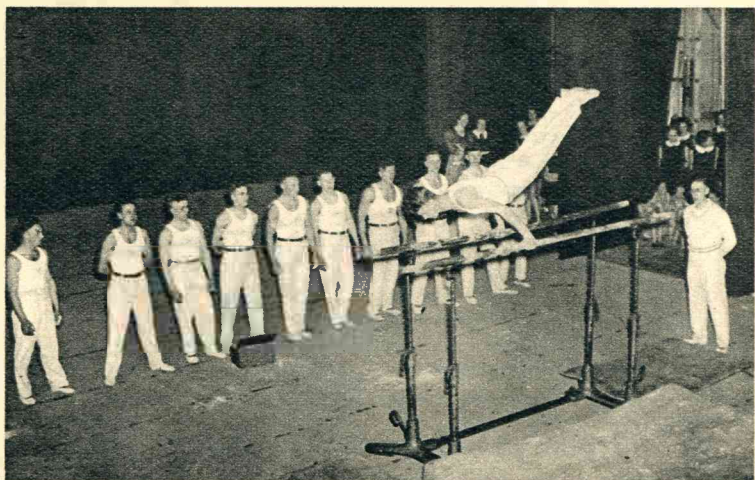
De kampioenswedstrijd Ajax-Go Ahead (2-1) in de hoofdstad. Een aanval der Deventenaren wordt door Anderiesen onderbroken.

Te Bloemendaal speelde Zondag de club van dien naam haar eersten degradatiewedstrijd tegen het Amsterdamsche Volewijkers en verloor met 2-4. Aanval op het doel der 3e-klassers.

De K.N.A.U. hield in hotel Americain te Amsterdam haar jaarvergadering. Tijdens de rede van den voorzitter, den heer A. J. G. Streng-holt, V.I.n.r. L. F. O. Mulder; Moerman; J. Leuwerink; dr. W. F. v. Leeuwen; A. J. G. Strengholt; D. J. Willink; B. Veen; proj. v. Rooy en de rijksinspecteur M. F. Graafland.

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan der turnvereniging „Maas" werd Zaterdag in den Grooten Schouwburg te Rotterdam een uitvoering gegeven. De senioren aan de brug in actie.

De Zuid-Hollandsche Jachtvereniging hield Zaterdag een jachtrit in de omgeving van Noordwijk. Onder de hindernissen bevond zich een breede sloot.

Dat wist
zij niet...

**"SLECHTE
ADEM KOMT
VAAK VAN
SLECHT
ONDERHOUDEN
TANDEN"**

Maar wat kon zij méér doen dan haar tanden na iedere maaltijd poetsen? Haar tandarts legde het haar uit: er blijven altijd tusschen de tanden voedselrestjes achter, die met borstelen alléén onmogelijk te bereiken en te verwijderen zijn. Deze restjes gaan tot bederf over en zijn meestal de oorzaak van slechte adem.

Op zijn aanraden begon zij regelmatig Colgate's Tandpasta te gebruiken. Thans weet zij uit ervaring dat het aromatische schuim van deze tandpasta tot in de kleinste hoekjes tusschen en achter de tanden doordringt, alle ongerechtigheden oplost en deze met het spoelen verwijderd.

Bovendien bevat Colgate een polijstend bestanddeel, dat het glazuur niet aantast. Uw tanden herwinnen hun natuurlijke glans en kleur.

Door Colgate's Tandpasta een zuivere adem en gezonde, blanke tanden! Dus: twee vliegen in één klap!

**TWEEMAAL
UW GELD TERUG!**

Als U na het gebruik van één tube Colgate NIET VOLKOMEN TEVREDEN bent over de bereikte resultaten, zend dan de lege tube aan COLGATE, Amsterdam-C. Wij betalen U HET DUBBELE van de aankoopsprijs terug.

Vraag naar
"COLKEET!"

EEN JAKHALS MET EEN BUITENGEWOON INSTINCT

Driehonderd pond werd er uitgelooft voor het vangen of neerschieten van „Gebroken Teen”. Zoo'n som is geen kleinigheid en we zijn nieuwsgierig naar het gevaarlijke wezen, dat zulk een hoogen prijs waard was. Wie kon dit geheimzinnige monster zijn? Een dief, een roover of een moordenaar? De jagers en schaapherders in de eenzame omstreken van Riversdale hebben ons antwoord gegeven.

„Gebroken Teen” was geen menselijk wezen, maar een beest, een jakhals. Jakhalzen zijn over 't algemeen laf van aard. Maar dit wonderdier was een held en een genie onder zijn soortgenooten. Elf jaren heeft hij zich gemeten met de bekwaamste jagers en telkens weer zag hij kans, om met een bijna menselijk vernuft zijn tegenstanders om den tuin te leiden. Eenmaal was hij in een val terecht gekomen. Gelukkig had hij zich hieruit weten te redden. Maar deze in letterlijken zin pijnlijke gebeurtenis had hem een gebroken teen bezorgd. Dat was een gevoelige les voor hem geweest en voortaan vermeed hij alle plaatsen, die hem eenigszins verdacht leken. Het gaf dus ook niets, of de menschen ook listig verborgen vallen en klemmen opstelden, want de gevreesde jakhals liep er niet in en zoo ging hij ongestraft voort met het rooven van schapen.

Van alle kanten dreigde hem gevaar, want ook de jagers bleven niet stil zitten. Meermalen werd hij door hen gezien, maar als zij hun kogels op hem afzonden, wist hij altijd den dans te ontspringen. Later beweerden die jagers, dat zij den slimmer niet onder schot konden krijgen! Het is mogelijk, maar we moeten evenmin vergeten, dat de meeste jagers de schoten, die zij misten, heel spoedig vergeten zijn....

Ook hadden de belagers van den beruchten jakhals dikwijls getracht, het dier te vergiftigen, maar zonder resultaat. De roover had den smaak van een edelman. Als er maar een kleinigheid aan een brokje vleesch den fijnproever niet naar den zin was, liet hij het eenvoudig liggen. Met den neus en den blik van een kenner koos hij uit de kudde de schapen, die de lekkerste boutjes hadden. In een woord, „Gebroken Teen” was 'n echte gastronom.

Niet alleen door zijn fijn ontwikkeld instinct en zijn groote ervaring had hij een belangrijken voorsprong op zijn rasgenooten, ook wat spierkracht en uithoudingsvermogen betreft was hij hun verreweg de baas. Van moeder natuur had hij pooten gekregen, die snel waren als de wind en geen vermoeidheid kenden, maar zijn grootste gave was de kleur van zijn vacht. Die mooie, grijze toon beschermde hem voor het spiedende oog van zijn vijanden. Het was de tint van het heuvelachtige landschap, waarin hij leefde en hierdoor kon hij zich gemakkelijk aan ieders oog onttrekken.

Op een gegeven moment bracht de bloeddorstige jakhals zoo heftig deze streek in rep en roer, dat men besloot voorgoed een einde aan zijn vrijbuitersbestaan te maken. Omstreeks dien tijd werden de driehonderd ponden

uitgelooft, waarover wij zooveen spraken. Zes jachtelubs besloten gezamenlijk den strijd tegen „Gebroken Teen” aan te binden. Zij gingen volgens een systematisch plan

te werk. Zij zouden zich over een uitgebreid gebied verspreiden en ten slotte in een nauw dal samenkomen. De honden moesten den jakhals zoodanig opjagen, dat deze op 't laatst gedwongen zou zijn de vallei binnen te vluchten, dan was hij geheel ingesloten en het zou voor de jagers, die zich verdekt in het dal hadden opgesteld, een klein kunstje zijn, het gulzige dier neer te paffen. Het plan was niet slecht in elkander gezet en inderdaad mocht het jagers en honden gelukken „Gebroken Teen” op te sporen en hem in de richting van het dal te jagen. Toen de vluchting, die door de honden op de hielen gezeten werd, den ingang van de vallei bereikt had, mocht hij het plan voorzien hebben, maar als een oude ijzervreter beseftte hij ook, dat de listig bedachte belegering één zwak punt had en de meesterlijke wijze, waarop hij hiervan gebruik maakte, toont aan welk een ongeëvenaard veldheer hij in zijn soort was. Voor hem lag het dal — niet veel meer dan een nauwe spleet — dat uitliep in 'n soort bergkloof en waarvan de wanden te steil waren om er tegen op te klimmen. Geraakte hij in deze engte, dan was hij verloren, want hij begreep, dat de jagers daar reeds met hun geweren stonden. De smalle toegang was achter hem reeds door de honden afgezet. Eén redmiddel, waaraan geen jager en geen hond gedacht had, bleef er over en met verbluffend overleg en koelbloedigheid bediende de sluwe jakhals zich van dit middel. Plotseling, toen de honden vlak achter hem aan stormden, wierp hij zich op den grond. Jankend stoven zij over hem heen en voordat de vlugge dieren en hun begeleiders tot bezinning kwamen, wat er gebeurd was, had „Gebroken Teen” zich reeds met groote sprongen in de richting van het vrije veld uit de voeten gemaakt. Nooit tevoren had men hem zoo bliksemsnel de plaat zien poetsen! De jagers moesten zonder buit huiswaarts keeren, maar voor „Gebroken Teen” was het de roemrijkste dag uit zijn veelbewogen leven. Zoo romantisch als dit leven geweest is, zoo prozaïsch was zijn dood.

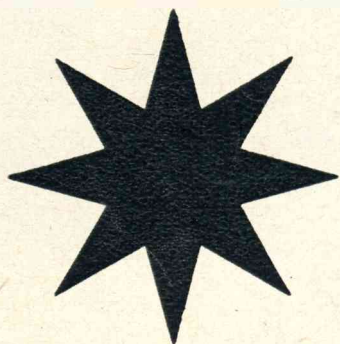
Mr. P. Frick is de jager, wien het ten slotte gelukte den beroemden jakhals voor eeuwig het zwijgen op te leggen.

„Volgens mijn meening moet men geen honden gebruiken,” zei mijnheer Frick en daarom trok hij er alleen op uit. Later vertelde hij:

„Ik vond het spoor van „Gebroken Teen” op een boerderij, waar eenige schapen waren gedood. Dit spoor volgde ik. Na eenigen tijd kwam een groote, grijze jakhals uit zijn schuilhoek te voorschijn. Ik legde vlug op hem aan en met een enkel schot doodde ik hem.”

Dit was het einde van het moedige dier, dat in die jaren zoo ongeveer vierduizend schapen heeft geroofd. Toch wordt hij door zijn vijanden geëerd, want men heeft besloten hem op te zetten en in een museum te bewaren.

**Rookt
Rijpe
Ster
Tabak**

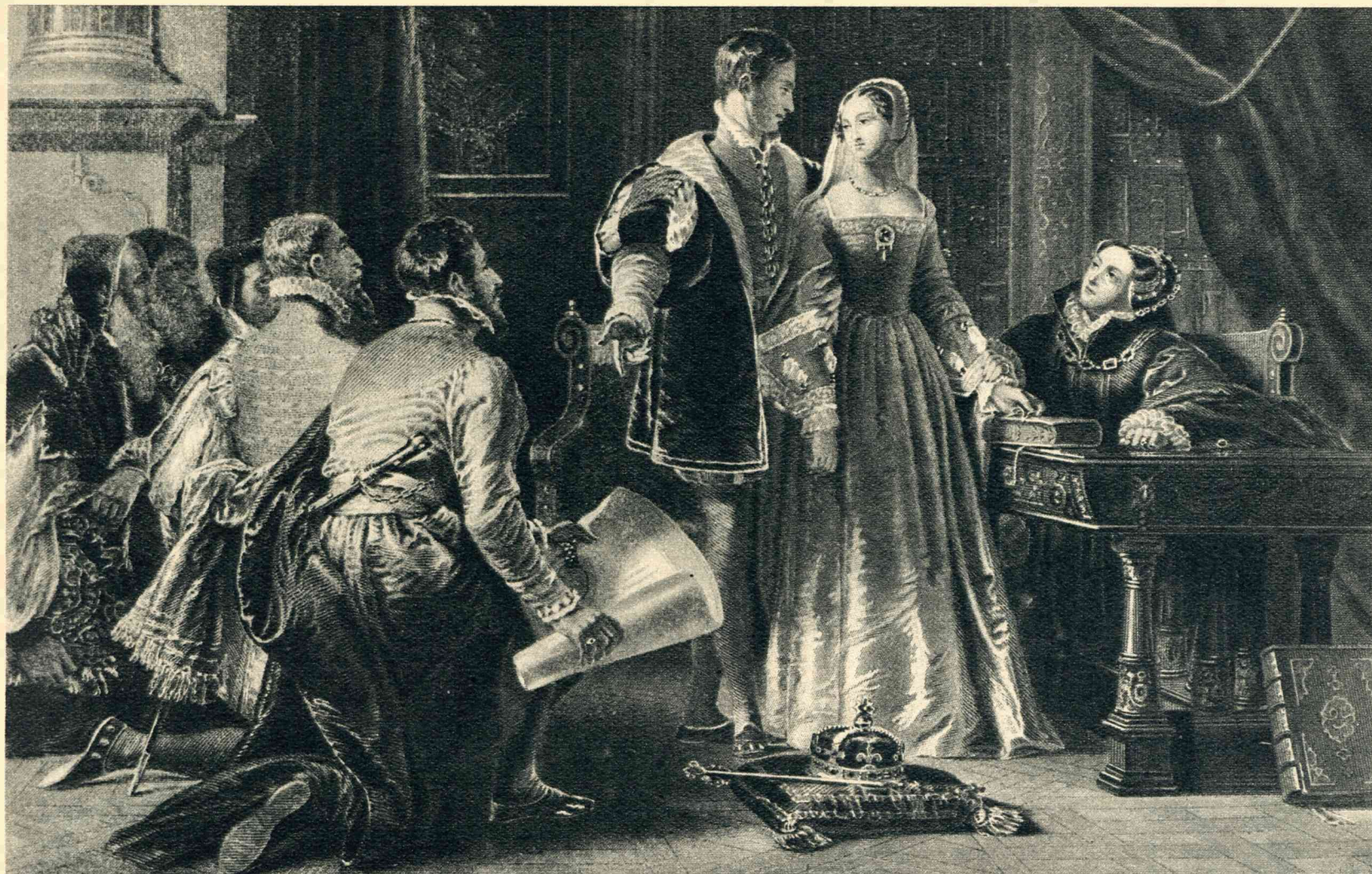

**De Maag is er
de schuld van!**

De schadelijke invloed, die door een slechte spijsvertering op het gansche zenuwgestel wordt uitgeoefend, doet zich tevens gelden ten opzichte van de andere organen en bovendien is een der meest voorkomende symptomen er van slapeloosheid. Heeft U uren lang doorgebracht woelend in Uw bed, trachtend in slaap te komen, zonder dat het U mocht gelukken, omdat U dien avond iets gegeten had dat U niet goed kon verdragen? Des morgens gevoelt gij U slap, uitgeput, lusteloos, zonder wilskracht of geestdrift, zelfs het denken viel U moeilijk en U gevoelde U koortsig, gejaagd en ontzenuwd! Dergelijke ongesteldheden, die in de meeste gevallen te wijten zijn aan gestoorde spijsvertering, worden bestreden door Gebismureerd Magnesium. Een paar minuten nadat U een half koffielepeltje Gebismureerd Magnesium in een beetje water heeft gebruikt — zodra U de geringste pijn in Uw maag opmerkt — wordt U duurzame verlichting toegeedeeld en wordt U in staat gesteld ongestoorde en aangename nachtrust te genieten. Indien U na het gebruik van voedsel, of wanneer dan ook, last mocht ondervinden van aciditeit (zure oprispingen), opeenhooping van gassen in de maag, opgeblazenheid, of een gevoel van bezwaring, zal een kleine dosis Gebismureerd Magnesium U onmiddellijk verlichting brengen.

**GEBISMUREERD
MAGNESIUM**

Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten tegen f1.— per flesch, of f1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

De edelen trachten lady Jane Grey te overreden de kroon te accepteren.

NEGEN DAGEN KONINGIN

Eerzucht kost bloed — kostte in 1554 het bloed van een zeventienjarig meisje, dat zelf aan geen eerzucht leed, en zich aan niets of niemand vergrepen had. Haar hoofd moest vallen, omdat zij van koninklijke afkomst was, en omdat haar familie haar op wou stuwen naar de hoogste macht in het land.

Jane Grey was, toen Edward VI op den Engelschen troon zat, een knap, lief, begaafd en leergierig meisje. Zij dacht aan geen politiek, maar verdiepte zich in de werken van klassieke schrijvers. En toen zij neergebogen zat over haar boeken, werd de beulshand met de bijl naar haar hals gericht, door de vereende handen van haar bloedverwanten....

Edward VI, zoon van Henry VIII, deed ijverig zijn best, het Protestantisme in Engeland steviger te grondvesten. Maar iedereen, allereerst zijn machtige raadsman Northumberland, zag in, dat hem geen lang

LADY JANE GREY

leven beschoren zou zijn. Hij was zwak en ziekelijk — er moest ernstig gedacht worden aan de troonopvolging, die niet lang meer uit kon blijven.

Erfgenamen waren er genoeg — allemaal vrouwen. Ten eerste Mary Tudor, ten tweede Elizabeth Tudor, de beide halfzusters van Edward VI; vervolgens de nakomelingen van Margaret, koningin der Schotten, en die van Mary, koningin van Frankrijk, de beide zusters van Henry VIII, tantes van Edward VI. Het testament van Henry VIII had de nakomelingen van Margaret (wier dochter de bekende Maria Stuart was) na die van Mary op het ranglijstje gezet.

Northumberland nu rede- neerde tegen Edward VI: „Uw vader heeft de troonopvolging bij testament geregeld — waarom zoudt gij dan niet hetzelfde doen?”

Ja, dat was zoo, vond Edward. En Northumberland

ging verder: „Het is in het belang van het Protestantisme, dat Jane Grey, de kleindochter van uw tante Mary, u opvolgt!” En weer luisterde Edward: hij benoemde in zijn testament Jane Grey tot zijn opvolgster.

Was 't zuiver het landsbelang en ijver voor het Protestantisme, die Northumberland tot zijn raadgevingen brachten? O nee. De man had een weg ontdekt, waarlangs hij de hoogste staatsmacht aan zijn eigen familie kon trekken. Hij had namelijk een huwelijk tot stand weten te brengen tusschen zijn zoon Guildford en de zestienjarige Jane. Het was zijn schoondochter, die hij op allerlei fraaie gronden als troonopvolgster aanbeval! Het arme kind had zelf heelemaal geen koninklijke ambitie: in haar boeken en haar muziek vond zij troost in de harde jeugd, die de strengheid van haar ouders haar aandeed.

Als Northumberland vol- doenden tijd had gekregen, had hij ongetwijfeld Jane's rechten door parlaments- besluit laten bekrachtigen, en haar voornaamste mede- dingsters, Mary en Eliza- beth Tudor, onschadelijk gemaakt. Maar de feiten

volgden elkaar snel op: eind Mei 1553 werd het huwelijk tusschen lord Guildford en lady Jane voltrokken, in Juni kreeg Northumberland gedaan, dat Edward zijn nichtje Jane, de speel- kameraad zijner jeugd, tot zijn opvolgster benoemde, en den 6en Juli stierf Edward. Jane moest den troon bestijgen, hoewel de trap daar- heen nog niet voldoende gestut was.

Zij kreeg bezoek van Northum- berland, vergezeld door vier andere hooggeplaatste edelen; zij spraken haar aan met woorden van diep ont- zag. Toen kwamen haar moeder en haar schoonmoeder binnen, en haar vader deelde haar mee, dat de ko- ning, haar neef, gestorven was, en haar tot zijn opvolgster had be- noemd, teneinde het rijk te behoe- den voor het Katholicisme. De lords vielen op hun knieën en zwoe- ren, dat zij bereid waren, voor haar hun bloed te vergieten. Jane begon te snikken, en viel bewuste- loos op den grond. Toen zij bij- kwam, schreide en klaagde ze om den dood van haar neef, en ver- klaarde zichzelf ongeschikt, om diens plaats in te nemen, maar bid- dend betuigde zij, dat zij haar best zou doen, als het recht werkelijk aan haar kant was.

Den volgenden dag leidde men Jane naar den Tower, het gewone verblijf der koningen vóór hun kroning. Toen zij er binnentrad, werd haar sleep gedragen door haar eigen moeder; haar echtgenoot liep naast haar, met zijn muts in de hand; alle edelen bogen de knie, toen zij passeerde. Zij werd als troonopvolgster uitgeroepen; maar het volk, dat een ander idee van erfrecht had, en Northumberland haatte, luisterde koel. Een wijn- koopersknecht, die zijn afkeuring uitriep, werd aan den schandpaal gezet en moest met het verlies van zijn ooren voor zijn openhartigheid boeten. Tal van Protestantsche

geestelijke maar ove- Mary Tudor haar kra- knielend t den zich berland tr op, maar

Toen le- slechts neg naar huis t dat troons antwoord was dan door een maken, da nemen, ui moeder. N wind: hij met zesen vangen ge hetzelfde

Mary T regeering gehuldigd andere P Northumb De andere Jane en ha

Mary w het Katho huwelijk (later Phil groote ont een oproe plichtig w Iad voor J waren al veroordeel Integende levens spa schap verz meening v

ging verder: „Het is in het belang van het Protestantisme, dat Jane Grey, de kleindochter van uw tante Mary, u opvolgt!” En weer luisterde Edward: hij benoemde in zijn testament Jane Grey tot zijn opvolgster.

Was 't zuiver het landsbelang en ijver voor het Protestantisme, die Northumberland tot zijn raadgevingen brachten? O nee. De man had een weg ontdekt, waarlangs hij de hoogste staatsmacht aan zijn eigen familie kon trekken. Hij had namelijk een huwelijk tot stand weten te brengen tusschen zijn zoon Guildford en de zestienjarige Jane. Het was zijn schoondochter, die hij op allerlei fraaie gronden als troonopvolgster aanbeval! Het arme kind had zelf heelemaal geen koninklijke ambitie: in haar boeken en haar muziek vond zij troost in de harde jeugd, die de strengheid van haar ouders haar aandeed.

Als Northumberland voldoenden tijd had gekregen, had hij ongetwijfeld Jane's rechten door parlamentsbesluit laten bekrachtigen, en haar voornaamste mededingers, Mary en Elizabeth Tudor, onschadelijk gemaakt. Maar de feiten

geestelijken bepleitten in predicates Jane's recht, maar overtuigden het volk niet. Men vond, dat Mary Tudor de eerste brieven had, en verleende haar krachtigen steun. Zelfs twee der edelen, die knielend trouw aan Jane hadden gezworen, scharden zich onder het vaandel van Mary. Northumberland trok met een leger tegen Mary's macht op, maar moest terugtrekken.

Toen legde lady Jane, na een „regeering” van slechts negen dagen, haar waardigheid neer en keerde naar huis terug. Toen haar vader haar kwam zeggen, dat troonsafstand onvermijdelijk was, gaf zij ten antwoord, dat die mededeeling haar veel aangenamer was dan de vorige, en drukte zij den wensch uit, door een gewillige abdicatie het onrecht goed te maken, dat zij begaan had door de kroon aan te nemen, uit gehoorzaamheid jegens hem en haar moeder. Northumberland zette de huik naar den wind: hij erkende koningin Mary; maar hij werd, met zesentwintig aanhangers, gearresteerd en gevangen gezet. Jane Grey en Guildford ondergingen hetzelfde lot.

Mary Tudor trok nu op Londen aan en nam de regeering in handen, met pracht en kracht, mede gehuldigd door haar halfzuster Elizabeth en vele andere Protestanten. Den 22en Augustus stierf Northumberland, met twee anderen, op het schavot. De andere gevangenen, met uitzondering van lady Jane en haar echtgenoot, werden in vrijheid gesteld.

Mary werkte uit alle macht voor het herstel van het Katholicisme in haar land, en dacht aan een huwelijk met den Spaanschen kroonprins Philips (later Philips II). Deze beide omstandigheden wekten groote ontevredenheid — in Januari 1554 brak er een oproer uit, waaraan ook Jane's vader medeplichtig was. Het oproer werd onderdrukt, maar had voor Jane noodlottige gevolgen. Zij en haar man waren al vroeger, wegens hoogverraad, ter dood veroordeeld, maar dat vonnis werd niet voltrokken. Integendeel, het schijnt, dat koningin Mary hun levens sparen wou en de hardheid hunner gevangenschap verzachten. Nu echter gaf zij gehoor aan de meening van haar raadgevers, dat die barmhartig-

Lady Jane Grey weigert de kroon.

heid onvoorzichtig was geweest, en mede aanleiding had gegeven tot het oproer, en nog tot latere troebelen leiden kon. Den dag na de arrestatie van den leider der opstandelingen, Wyatt, teekende Mary het bevel tot executie van „Guildford Dudley en zijn vrouw”.

„De geschiedenis der tyrannie,” zegt 'n Engelsch historie-schrijver, „levert geen tweede voorbeeld op van een zeventienjarig meisje, dat ter dood werd gebracht wegens haar gehoorzaamheid aan 't bevel van haar vader, gesteund door de aanzienlijkste edelen van het koninkrijk, de ernstigste rechtsgeleerden en de eerwaardigste predikanten — en dat op order van een vrouw en bloedverwante. Het geval is des te ontroerender, wijl het 'n meisje betrof, dat op ongeëvenaarde wijze jeugd en schoonheid vereenigde met talent, kennis en vroomheid; wier gevoelens zoo warm en wier hartstochten zoo volkomen beheerscht waren. Het was een dood, toereikend om een heel eeuw te eeren en te schandvlekken.”

De ochtend van den 12en Februari was voor de terechtstelling aangewezen. Jane wilde haar echtgenoot niet meer zien, uit angst, dat haar gevoelens het zouden winnen van haar kracht. „We zien elkaar haar raam zag Jane hem vertrekken, en later

bijzijn van een groote menigte volks. Door haar raam zag Jane hem vertrekken, en later zijn bloedende lichaam op een kar terugkomen.

Haar eigen executie zou binnen den Tower zelf plaats vinden, misschien om haar koninklijke afkomst, meer waarschijnlijk wijl men bang was voor de uitwerking, die de aanblik van haar jeugd en onschuld op de toeschouwers hebben kon. Zij beklom het schavot met vasten tred en sprak toen de aanwezigen toe; zij kwam daar, zei ze, om te sterven, wijl zij een onwettige daad had begaan, door te aanvaarden, wat de koningin toekwam; maar, vervolgde zij, wat het begeeren en het nemen betrof, waschte zij haar handen in onschuld, en zij riep hen allen tot getuigen, dat zij stierf als een ware Christin, en haar redding alleen van Jezus' bloed verwachtte. Toen knielde zij neer en zei in het Engelsch den 51en psalm op. Toen zij neerknielde voor het blok, zei ze tegen den beul: „Maakt u er alstublieft snel een einde aan.” Zij had een blinddoek voor de oogen, en tastte naar het blok, maar vond het niet. Zij werd er zenuwachtig van en zei: „Wat moet ik doen? Waar is het? Waar is het?” Toen boog en leidde men haar hoofd naar de juiste plaats. Zij strekte haar hals, sprak: „Heer, in uw handen beveel ik mijn geest,” en één slag maakte een einde aan haar leven.

Sinds drie eeuwen wekt het eenvoudige verhaal van haar lotgevallen de sympathie en het medelijden op van alle eerlijke harten.

De executie van lady Jane Grey, naar een schilderij van Delaroche.

snel op: eind Mei 1553 werd het
hen lord Guildford
voltrokken, in Juni
berland gedaan, dat
chtje Jane, de speel-
ner jeugd, tot zijn
oemde, en den 6en
ard. Jane moest den
hoewel de trap daar-
oldoende gestut was.
zoek van Northum-
veld door vier andere
edelen; zij spraken
oorden van diep ont-
nen haar moeder en
eder binnen, en haar
aar mee, dat de ko-
gestorven was, en
opvolgster had be-
de het rijk te behoe-
Katholicisme. De
hun knieën en zwoe-
bereid waren, voor
l te vergieten. Jane
en, en viel bewuste-
grond. Toen zij hij-
e en klaagde ze om
haar neef, en ver-
lf ongeschikt, om
te nemen, maar bid-
zij, dat zij haar best
het recht werkelijk
was.
len dag leidde men
Tower, het gewone
oningen vóór hun
zij er binnentrad,
gedragen door haar
haar echtgenoot liep
et zijn muts in de
elen bogen de knie,
erde. Zij werd als
r uitgeroepen; maar
een ander idee van
en Northumberland
de koel. Een wijn-
die zijn afkeuring
aan den schandpaal
met het verlies van
r zijn openhartigheid
van Protestantsche

DE PRINSES VAN NEW YORK

door
Cosmo Hamilton

De officier glimlachte, salueerde en wou doorloopen, maar bleef nog even staan, toen Allan zich in 't gesprek mengde.

„Stanton,” zei hij, zijn wenkbrauwen optrekkend.

„O, eh... bedoelt u Hutchinson Stanton, den staalman — den Stanton?” Hij glimlachte veelbetekenend. „Lijkt me wel prettig, zoo'n inkomen te hebben als ze hem toeschrijven. Zou hij echt zoo rijk zijn als men zegt, denkt u?”

De officier glimlachte ook. „Rijk!” zei hij. „Als ik zooveel geld op de bank had, als hij per jaar aan sigaren uitgeeft, deed ik geen dag dienst meer.” Hij salueerde andermaal en ging.

„Mooi,” zei lady Merstham. „Hij heeft me verteld, wat ik weten wou. Mevrouw Raffan... Wat een naam!” Zij stond op. „Ga mee en let op.”

„Kent u haar?” vroeg Allan verbaasd.

„Nooit gezien.”

Tezamen liepen die twee mensen, zoo uitstekend van verschijning, zoo echt welopgevoed en welgekleed, langzaam over het

EERSTE
VERVOLG

dek naar het mooie meisje, dat zij tot hun volgende slachtoffer hadden gekozen, en de dame, die voor haar de verantwoording had.

Lady Merstham bleef opeens staan, toen zij haast voorbij was, en stak haar hand uit met een gezicht van opgetogen hartelijkheid.

„Hé, mevrouw Raffan!” zei ze. „Wat heb ik u in geen eeuwen gezien!”

Mevrouw Raffan aanvaardde de kleine hand met de fijne, spitse vingers, en haar blik ging langs de vrouw met het fraaie profiel en de welluidende stem.

„Ah, hoe maakt u 't?” zei ze, snel haar geheugen doorzoekend.

„U herkent me niet. Ik ben lady Merstham. Ik heb een paar jaar geleden kennis met u gemaakt op een tuinfeest bij den Amerikaanschen gezant.”

„O ja!” zei mevrouw Raffan, die altijd last had met 't onthouden van gezichten en namen. „Nu herinner ik 't me heel goed.”

Lady Merstham keek glimlachend naar Marla. „Uw dochter?”

„Ik wou dat 't waar was! Nee. Dit is juffrouw Stanton, mijn reis-pupil. Marla, lady Merstham.”

Lady Merstham stak haar hand uit, met een uitdrukking van groote bewondering in haar oogen.

„Ik moet u beslist mijn zoon voorstellen,” zei ze tegen mevrouw Raffan. „Hij is een heele man geworden sinds ik u 't laatst sprak. Allan!”

Allan trad nader, en Marla had snel de gedachte, dat hij een keurig type van een Engelschman was.

„Riep u, moeder?”

„Ja, je hebt me over mevrouw Raffan hooren spreken... Door een gelukkig toeval heb ik haar weer gevonden. Mijn zoon Allan.”

Allan ontblootte zijn hoofd. De zon viel op zijn korte zwarte haar, waarin een zweem van krul was. „Ik heb zooveel over u gehoord, dat 't net is, of ik een oude kennis ontmoet,” zei hij jongensachtig openhartig.

Mevrouw Raffan straalde.

„Juffrouw Stanton, mijn zoon Allan.”

Allan bleef een seconde stil, en keek naar Marla. Hij keek, alsof hij de zon in zijn oogen had...

Geoffrey Kingsward was nog nooit van zijn leven jaloersch geweest, maar toen hij en Silas Herring hun plaatsen innamen aan de tafel van den purser, en toen hij zag, dat Allan Merstham naast Marla Stanton aan de kapiteinstafel zat, ging er een felle steek van jaloezie door hem heen.

En Merstham was hem zoo bevallen, toen hij Allan langzaam over het dek had zien loopen met zijn moeder. Hij had zich ingenomen gevoeld door zijn gaven bouw en zijn rechten neus, en door de manier, waarop hij de mensen kon opnemen, zonder naar ze te kijken. Student van Oxford, dacht hij onwillekeurig, en groter compliment had hij hem niet kunnen geven.

Maar toen hij zag, hoe Merstham zich eerbiedig naar Marla overboog, en kalme dingetjes zei, die met gelach beloond werden, en hoe vrouwelijk hij deed tegen Marla's gezellin, snoerde Geoffrey een reeks beleedigende nitdrukkingen aan, die hij

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

„De prinses van New York” is de bijnaam van Marla Stanton, de dochter van den Amerikaanschen „staalkoning” Hutchinson Stanton. We maken met haar kennis, juist op het oogenblik dat ze op het punt staat New York te verlaten voor een bootreis naar Europa. Ze wordt op dien tocht vergezeld door mevrouw Raffan, daar haar moeder van de voorgenomen reis afziet om den „staalkoning” bij te staan in zijn strijd tegen z'n concurrenten. Aan boord van den oceaanstoomer bevindt zich ook Geoffrey Kingsward, die reeds op de kade danig onder den indruk raakt van Marla's schoonheid. Twee andere passagiers zijn lady Merstham en haar zoon Allan Merstham, een avontuurlijk tweetal, dat diep in de schulden steekt. Met het oog op zijn berooide financiën neemt Allan zich voor Marla Stanton, en daarmee haar millioenen, te veroveren! Nu kunt u verder lezen.

Merstham figuurlijkerwijs naar 't hoofd slingerde.

Herring vond hem niet erg gezellig; Geoffrey echter voelde een trilling van sympathie door zich heen gaan, toen hij een boozen blik opmerkte van een man aan den overkant, wiens oogen plotseling op Merstham en zijn moeder gevallen waren.

Herring vond het iets ongelooflijks, dat de kloeke Kingsward overstag geslagen zou zijn door den aanblik van een meisje, zelfs een meisje als Marla Stanton. Na het diner begon hij met Geoffrey een wandeling over het dek.

„Last van zeeziekte, ouwe jongen?”

Het antwoord was kort en scherp. „Doe niet achterlijk!”

„Pardon. Kan ik dan iets voor je doen?”

Er kwam geen antwoord, maar het zwijgen was welsprekend.

In een dikken mantel gehuld, met een fijne sjaal over het haar, kwam Marla het dek over. Zij ging over de stuurboordreeling staan leunen. Toen sprak Geoffrey.

„Ben je mijn vriend?”

„Nou zeg,” zei Herring.

„Ga dan naar de rookkamer en blijf daar.” Geoff draaide zich kort om, stak het dek over en ging naast Marla over de reeling leunen. Binnen speelde het orkest „Humoreske”. Het inspireerde hem.

„Ik ga met u praten, als u 't niet erg vindt,” zei hij.

Marla keek op. „Waarom zou ik 't erg vinden?” lachte ze. „We zijn reisgenooten.”

„Dank u.” Geoffrey voelde zich vreemd aandoenlijk. Het was een raar, nieuw gevoel.

„U bent Engelschman, is 't niet?” vroeg Marla.

„Ja. Maar sinds ik u gezien heb, wou ik, dat ik Amerikaan was.”

Weer lachte Marla. Zij had nog nooit iemand ontmoet, die zoo spontaan sprak — bijna snauwerig van oprechtheid.

Er was even stilte. „Humoreske” was uit en er begon iemand te zingen.

„Hebt u New York bezichtigd?” vroeg zij.

„Ja. Met een studiekameraad. We zijn van Oxford. Mijn naam is Kingsward. Ik... ik wou, dat u eens in Oxford kwam. 't Zou u best bevallen — met de roeiwedstrijden bijvoorbeeld.”

Marla's lach klaterde. „Wie weet doe ik 't wel, meneer Kingsward.”

„Dank u ontzettend, prinses,” zei Kingsward.

Marla wendde zich snel naar hem toe. „Ik word alleen prinses genoemd door mensen, die me niet mogen,” zei ze.

„Ik mag u wel,” zei Geoffrey; „maar ik zal u toch altijd prinses blijven noemen.”

„Misschien weet u niet, waarom ik prinses genoemd word.”

„Dat weet ik wel... door idioten.”

„En door mensen, die een beetje jaloersch zijn, geloof ik,” zei ze.

Mevrouw Raffan kwam er aan met lady Merstham en Allan.

„Hoort u eens,” zei Geoffrey snel. „Wat doet u morgen?”

„Oeh, de gewone dingen.”

„Mag ik u morgenochtend opzoeken?”

„Ik kan slecht wegloopen,” zei ze, toen de anderen naderden. Zij bewoog haar hand. „Meneer Kingsward, uit Oxford,” zei ze met een lachje tegen mevrouw Raffan. „We gaan met hem mee kijken naar de roeiwedstrijden.”

Lady Merstham wierp 'n vluggen blik naar Allan.

„Dank u voor de uitnodiging,” zei mevrouw Raffan tegen Geoffrey. „Kent u Marla al lang?”

„Zoolang ik me herinneren kan,” zei Geoffrey. Marla lachte. „Aardige jongen,” dacht ze.

Mevrouw Raffan mocht hem wel. „Lady Merstham, meneer Kingsward,” zei ze. „Meneer Allan Merstham.”

Geoffrey boog en zag de uitgestoken hand van den anderen man niet. Allan zag den gloed van vijandigheid in de oogen van den man, dien hij abusievelijk een jongen had genoemd, maakte er zich kalm vroolijk over en slenterde weg, tevreden met zijn werk van dien dag. Hij rookte een pijp en dacht na over zijn verdere plannen.

Ondanks het feit, dat mevrouw Raffan Londen bijna even goed kende als New York, was het vrij duidelijk, dat zij geen der verhalen had gehoord, waarin de naam Merstham voorkwam. Met een tevreden hart constateerde Allan, dat geen mensch aan boord hem of de zijnen kende. Op mevrouw Raffan hadden zijn moeder en hij blijkbaar indruk gemaakt en Marla was vriendelijk. Ja, alles ging goed — als hij niet aanstonds goed nieuws voor zijn vader had, zou 't zijn eigen schuld zijn, als dat nieuws lang uitbleef na aankomst van 't schip.

Plotseling keek hij op. Nog geen twee voet van hem af stond een man. De maan scheen op een gezicht, verwrongen door woede en een soort van triomf. De man strekte het hoofd naar voren en lachte een kort lachje.

„Je herkent me niet, hè? Ik ben ook veranderd. 't Verwondert me niets, dat je in mij niet een van die argelooze idioten ontdekt, die zich door jou en je mooien vader lieten plukken.”

Allan hield zijn adem in. Allemachtig! Zou hem dan toch belet worden, den mooisten slag van zijn leven te slaan? Die gek kende hem.

„Mijn naam is Percival. We zijn op Eton vrienden geweest. Ik ben een zoon van Percival's schoencreme. Weet je 't nu weer?”

„Ja,” zei Allan. „Hoe gaat 't? Ik heb je in geen jaren gezien.”

De man lachte andermaal, als het lachen mocht heeten. „Je hebt me gemist, hè? Je hebt den man gemist, dien je je vriend noemde, en dien je veer voor veer hebt geplukt, en neergesjord in een mesthoop van vuil en bedrog. Jij en je vader hebben denkelijk méér te verantwoorden, maar je zult leelijk te verantwoorden krijgen, dat je 't hart van den ouden Percival gebroken hebt door 't leven van zijn oudsten zoon te ruïneren.”

„Toe nou,” zei Allan ongeduldig. „Schei uit met dat theatrale gedoe.”

Percival trok een wrang gezicht. „Zoo, doe ik theatraal? 't Was anders heusch een drama, toen ik me verbeeldde, dat 't chic was, met sir George en lady Merstham om te gaan, en de gemeene staaltjes, die over jullie verteld werden, wou ik niet gelooven. 't Was heusch geen comédie, dat ik uit Engeland weg moest, om te ploeteren in Canada en mijn gezondheid te vernielen.”

Allan klopte zijn pijp uit in zee. „Je hebt altijd veel te veel je tong geroerd, Percival.”

Percival was zoo woedend, dat zijn magere lichaam trilde en zijn stem schrill klonk. „Zoo, roer ik mijn tong te veel? Dan zal ik hem nu eens met een goed doel roeren! Ik heb je in de gaten! Als je denkt, dat je kalm je plannetjes met dat meisje kunt doorzetten, heb je 't leelijk mis. Ik heb niet lang meer te leven, maar die voldoening zal ik mezelf toch nog geven, dat ik de dochter van Stanton van 't lijstje van je slachtoffers heb gekrabbd.”

Allan sprong op hem toe en schudde hem door elkaar. „Als je die bedreiging niet intrekt, leef je geen vijf minuten meer!”

Percival schreeuwde, vocht en worstelde als een razende. Hij kwam los, en toen hij zich op Allan wou

werpen, wankelde hij, bracht zijn hand aan zijn keelen viel in elkaar op het dek.

In angst en medelijden tegelijk holde Allan naar een matroos.

„De dokter!” riep hij. „Er is iemand flauwgevallen!”

Er kwamen passagiers, die Allan gehoord hadden, omheen staan. Allan boog zich over Percival heen, maar voor 't eerst van zijn leven voelde hij zich een lafaard. Hij dorst die liggende gestalte niet aan te raken.

De dokter kwam snel. „'t Is meneer Percival,” zei hij. „Ik heb hem gesproken, toen hij aan boord kwam. Zijn hart...” Hij stak zijn hand onder Percival's vest. „Dood,” zei hij.

DERDE HOOFDSTUK

Percival's plotselinge dood maakte een pijnlijken indruk op de passagiers. Vooral toen men te hooren kwam dat hij naar Engeland terugging om zijn laatste jaren door te brengen met een moeder, die hem in geen langen tijd gezien had.

Allan Merstham vertelde, dat zij oude vrienden waren, die elkaar in geen jaren ontmoet hadden; Percival had zich erg opgewonden over hun weerzien, en de gedachte was hem zeer bitter, dat mogelijk de onverwachte ontmoeting het zwakke hart van Percival had aangedaan.

Marla en mevrouw Raffan, ernstig geschrokken, gingen samen naar beneden. Kingsward en Herring waren gaan zitten en zwegen. Ook Allan Merstham en zijn moeder bleven aan dek, in dekstoelen, naast elkaar.

„Percival?” Lady Merstham zocht in haar geheugen. „Kèn ik dien naam?”

„Herinnert u zich een nogal aardigen jongen met een rond gezicht, die met me in Eton was?”

„Wacht.... Charlie Percival, zoon van....”

„De schoonsmeester, ja juist.”

„De jonge Percival, dien we....”

„Hij zei: geplukt hebben,” zei Allan.

Lady Merstham huiverde. „Jullie hebben ruzie gehad,” zei ze.

„Eh.... ja. Hij scheen nogal een haatdragend karakter te hebben, de arme kerel. Hij wou niet dulden, dat we — ik zal zijn eigen woorden maar weer aanhalen — de dochter van Stanton op ons lijstje van slachtoffers hielden.”

Lady Merstham boog zich naar voren. „Je hebt hem toch niet....”

„Nee, moeder,” zei Allan. „Ik heb hem misschien een beetje hardhandig aangepakt, maar ik denk, dat hij gestorven is van vreugde. Hij dacht namelijk, dat hij ons had, en die opwindning was hem te machtig.”

„Ik wou dat 't niet gebeurd was,” zei lady Merstham. „'t Is geen goed voortekenen.”

Allan bleef even stil. „Toen ik Percival zag, dacht ik, dat 't uit was met de pret,” zei hij eindelijk. „Nu lijkt 't me juist, dat we boffen. Als hij in leven was gebleven, hadden we niet veel kans gekregen, om Marla Stanton in de Engelsche aristocratie op te nemen. 't Zou wel een mirakel geweest zijn, als er onder al die passagiers hier aan boord niet ééntje geweest was, die onzen al te roemruchtigen naam kende.”

Hij sprak luchtig, maar de dood van Percival had hem niet minder diep getroffen dan zijn moeder. Gelijk alle gokkers was hij niet geheel vrij van bijgeloof — hij wou maar, dat zijn moeder 't niet over voortekens gehad had. Hij wist maar al te goed, dat hij en zijn moeder bij thuiskomst een zoo ontredender toestand zouden vinden, als ze nog op geen stukken na gekend hadden.

Een ton per jaar was een pracht van een vangst. Daar kon een mensch eerlijk bij blijven. En hij zóu eerlijk

blijven, als hij Marla kreeg. 't Zou wel een leuke afwisseling zijn.

Vervolgens wist hij ook — en al had hij er met zijn moeder niet over gesproken, hij meende, dat zij 't óók wist — dat zijn vader ouderdomsverschijnselen vertoonde; dat hij zijn zwier en charme en vindingrijkheid begon te verliezen. Hij scheen alleen nog maar te geven om een makkelijken stoel, een goede sigaar en een geliefd boek. Hij ging te veel belang stellen in landschap en stillevens — en toch had hij op 't oorlogspad moeten zijn, zooals Allan 't noemde, want hij wist, dat 't geld met den dag moeilijker loskwam! En dan was er nog iets, dat Allan vuriger maakte dan ooit tevoren. Hij was op Marla Stanton verliefd.

Hij kneep zijn oogen half dicht. „Zeg, moeder,” zei hij, „hebt u aan 't diner de luitjes met uw gewone scherpte van blik gadegeslagen?”

„Ja. Maar ik had Percival niet opgemerkt.”

„Dat spreekt. Hij was zoo veranderd, dat ik hem niet eens herkende. Zou er niemand anders aan boord zijn, die ons kent, denkt u?”

Lady Merstham ging in den geest de passagierslijst na. „Nee,” zei ze. „Ik weet wel haast zeker van niet.”

Allan zuchtte verlicht. De dagelijkse strijd tegen de omstandigheden, een strijd, die al zoo lang duurde als hij zich herinneren kon, eischte een gezond gestel en uitstekende zenuwen.

„Blijf maar niet te laat op, moeder,” zei hij haar. „U hebt al uw kracht nodig.”

Lady Merstham stond op, boog zich over haar zoon en kuste hem. „Je hebt gelijk,” zei ze. „Wel te rusten, lieverd.”

„Wel te rusten, moeder.”

Zij raapte haar plaaid op en wou ze over haar arm gooien, toen Allan opsprong.

„Pardon,” zei hij. Hij nam haar hartelijk de deken af, vouwde haar op, wierp haar over zijn schouder, gaf zijn moeder een arm en bracht haar naar beneden. Voor haar hut gaven die twee bijzonder aanhankelijke menschen elkaar 'n kus.

Met een hart, gerustgesteld door de besliste verklaring van zijn moeder, ging Allan Merstham weer aan dek. Maar hij keerde niet terug naar zijn dekstoel. Hij begon langzaam heen en weer te loopen, met zijn handen op zijn rug. Hij was zoo verdiept in zijn plannen, dat hij geen oog had voor de schoonheid van den nacht.

Zijn ooren hadden wel mogen tintelen. Want bijna binnen zijn gehoorskring werd hij besproken door Geoffrey Kingsward en Silas Herring. Die twee hadden eenigen tijd gezweven, geschokt door het onverwachte drama; maar jeugd voelt de verschrikking des doods nooit lang. Nu zwegen zij, omdat zij op 't moment niets meer te praten wisten. Geoffrey had geluisterd naar de wetenschappelijke toekomstdroom van Herring, en Silas Herring had op zijn beurt gezweven, hoewel met gemengde gevoelens, waarin ook jaloezie en rolletje speelde, toen Geoffrey dingetjes over Marla zei, allemaal eindigend zooals ze begonnen. Ze was een engel. Bestond er ergens, bestond er ooit in de wereld-geschiedenis zoo'n heerlijk, zoo'n verbaazingwekkend, zoo'n bewonderenswaardig wezen?

„Zeg, ik heb je met dien vent zien praten,” zei Herring opeens. „Die aan tafel naast je meisje zat. Wie is dat eigenlijk?”

„Heb ik niet goed verstaan,” zei Geoff. „Zooiets als Münster, of Menster, of Merstam.... Allemachtig!”

Vervolg op pag. 38

Gesneden? dan direct Hansaplast „elastisch” Snelverband

Zulk 'n eenvoudig en practisch snelverband komt dan goed van pas. Het desinfecteerend werkende gaaskussentje werkt tegelijk bloedstillend; de elastische pleister maakt, dat U ongehinderd Uw werkzaamheden kunt voortzetten. Verkrijgbaar reeds vanaf 15 Cent.

210 modellen dames- en meisjeskleeding;

125 modellen kinderkleding;

20 modellen jabots, kraagjes en manchetten;

1 handleiding van „patroon tot japon”;

meerdere interessante artikelen over kleur, snit, garneering, enz. enz. in

ZOMERPRACHT 1937,

64 pagina's groot, deels in kleuren uitgevoerd en gevat in een schitterend gekleurd omslag

Dit modeboek kost slechts...

60 cts.

Van alle genummerde modellen in Zomerpracht zijn direct uit voorraad leverbaar Kant-en-Klaarpatronen à 20, 35 en 50 cent.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op nummer 295631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postz. (uitsluitend à 5 en 6 ct.)

Patronenkantoor
PANORA
NASSAUPEL 1
HAARLEM

Generaalvertegenwoordiging: J. Winkel Jzn., Den Haag, Merwedestraat 47 - Tel. 772 595

Vorige week had te Weert de jaarlijksche groote paardenmarkt plaats, die druk bezocht werd, zooals onze overzichtsfoto wel aantoont.

Zaterdag werden in het Groot-Seminarie te Roermond door Z. H. Erc. mgr. dr. Lemmens de plechtige H. Priesterwijdingen toegediend aan 24 seminaristen. De bisschop temidden zijner nieuwe priesters.

De burgemeester van Wessem, de edelachtbare heer Joosten, heeft in verband met zijn benoeming tot burgemeester te Maasniel afscheid genomen van zijn gemeente Wessem. Een kiekje van den scheidenden burgemeester temidden der wethouders.

Van 8 tot 13 Maart werden in midden- en West-Brabant belangrijke manoeuvres gehouden door het regiment wielrijders uit Den Bosch. Mitrailleurs worden met man en macht tegen den gladden dijk langs het Wilhelminakanaal te Oosterhout omhoog getrokken.

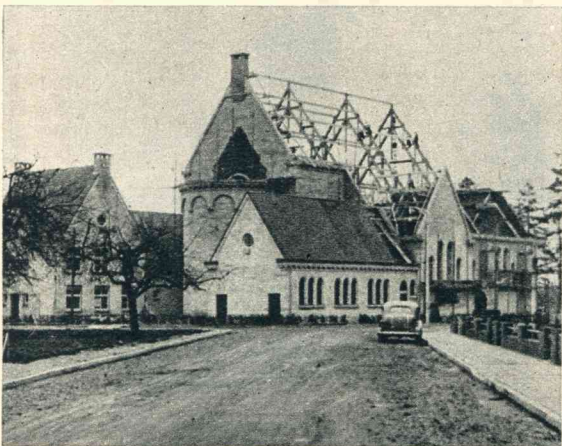

Tot burgemeester der gemeente Rucphen en Vorensind is benoemd de edelachtbare heer J. J. van Buitenen, wethouder te Breda.

Hieronder: Onder enorme belangstelling had vorige week de plechtige begrafenis plaats van een der nog weinige ridders der Militaire Willemsorde, ridder Th. Lenaerts. Het stoffelijk overschot, rustend op een affuit, wordt naar de laatste rustplaats vervoerd, onder groot militair vertoon.

Hun mooie Palmpaasch ge-reed voor verdere versiering.

De eerste Sint. Antoniuskerk in Limburg, die gebouwd wordt in de nieuwe parochie Scharn-Maas-tricht, nadert haar voltooiing.

Vorige week was het 25 jaar geleden dat het Eindhovensche brandweercorps werd opgericht. Dit feest zal in Juni a.s. herdacht worden. Maar toch werd er reeds feest gevierd. De heer J. Person herdacht namelijk dezer dagen zijn zilveren jubileum als lid van het brandweercorps. Burgem. Verdijk speldt hem de onderscheiding op de borst voor 25 jaar trouwen dienst.

Men is bezig met een belangrijke verbetering van den gevaarlijken Kruisberg in den Rijksweg Sittard-Maastricht, die met een helling van 1-5 en een intensief verkeer met het Zuiden des lands en België menig slachtoffer eischte. Door het sloopen van een achttal woningen en het afgraven der bermen brengt men de kruinbreedte op 26 meter. Een overzicht van het werk.

Door onbekende oorzaak brak brand uit in de woning van den heer Meertens te Wahlbriller bij Vaals, die oversloeg op de woningen van Blume en Jaspers, die alle tot den grond toe afbrandden. Een foto van de ruïne.

Rechts: Dr. W. J. J. H. Tiddens, de geëerde voorzitter van de afdeling Helmond van het Ned. Rode Kruis, werd vorige week door de ploegcommandanten van de Transportcolonie ten grave gedragen.

BRIEVEN VAN DEN DRE

Den Dré is met z'n gedachten in de Oost, waar land- en streekgenooten iedere week met verlangen uitzien naar de foto's uit Brabant en Nederland, en hij wil ze verrassen met een mooie sneeuwfoto, zoals we die, in de totaal onverwachte wintersche dagen, te kust en te keur hebben kunnen maken. En hij beschrijft met z'n gevoelige pen de weelde van die witte wereld rond zijn hof en in 't dorp, waar 't ranke kerkje wit omlijnd staat als in den Kerstnacht.

Ulvenhout, 13 Maart 1937. Witte smoor, die over den weg en over de daken wolkte.

Amico,

Nen mensch z'n gedachten gaan dikkels, héél dikkels, sjuust als 'nen koekoek! Den anderen kant op, dan waar zijn nest is.

En als deuze week de witte pluimen twee dagen aan één stuk deur de lochten wemelden, dan gingen m'n gedachten als vaneigens naar m'n lezers in... den verren, tropischen Oost!... Naar m'n Ulvenhouterkes ook, die daar zitten en de dagen afstrepn naar 't eerstkomende verlof, naar den grandiozen feestdag, als ze de voeten zetten op 't geschuurde hout van 't groote schip, dat mee den steven naar 't Noorden wijst! Ja, amico, ge hebt oew lezers — en wat voor lezers, man!... Lezers mee valkooogen, die elk van oew prentjes beturen op den kalen beuk, den winterschen eik, de donkere locht, 't zwart-blinkende water, de buitenwegels mee 'nen rullen wagenspoor, de huizekens mee den rookenden schouw, den kouwen baksteen en 't rieten dak, de durpsomp, ik zeg, die al oew prentekes beturen mee 'nen loep — ge hebt oew lezers tot in de diepste tropen en... misschien weet ge 't nie eens!

Ik zeg „misschien”, want dan schoot me te binnen, 'k heb oe al 'ns 'nen enkelen keer de brieven en portretjes en zoo laten zien, die deus menschen me stuurdn. Paterkens, onderwijzers, planters, enzovoorts, die daar, in den verren Oost, werkend wachten op dieën grooten dag, dat ze de brug overgaan, die enkele meters hout, welke 't leven nog even, nog 'n uurke verbinden aan den „verkeerden” oever van huilie weareld! Om dan... ja, om dan mee veul geraas en geweld de brug te zien inhalen en d'eerste meters blank water te zien staan tusschen huilie en dieën oever. Meters... die rap mijnen, dagen, wéken van afstand gaan worden van 't land van den Palm naar dat van den Spar!

Nen mensch z'n gedachten gaan dikkels, héél dikkels, sjuust als 'nen koekoek! Den anderen kant op, dan waar den nest is. En als deuze week den witten werl van dagenlang sneeuw door den buiten schemerde, dan vlogen m'n gedachten naar al die vrienden, die 'k nou, mee goeie bedoelings, 'n bietje tempteeren mot mee sneeuwballen. Mee handen, mee armen vol sneeuw, die hier den buiten betooverde tot 'n witte sprook, zoo schoon, dat g'oewen asem inhield bij 't aanschouwen van deus Goddelijke prent!

't Was ook zoo lang gelejen, amico, dat zoo'n ouwerwetsch pak sneeuw oew huiske zoo veilig en stillekes afslot van den kouwen buiten. Dat ge zoo, mee 'n plazerige rilling over oewen rug, de handen in oew broekzakken, turen kost door oew raam naar die witte onendigheid, naar dieën witten winter daar achter 't glas.

Turen naar die witte weareld, die altijd witter werd. En lichter dan de lochten. Die zoo wit werd, dat m'n notenleer met z'n grillige takken vormen in den grijzen hemel transparerde lijk 'n watermerk in 'n vel oud-Hollandsch papier. En droog! Droog als ie was, den sneeuw. 't Waren somtijden geen pluimkes meer, doch witte stof.

Fijnen poeier, die kroop in de voegen van de muren, in de spleten van de stallekes en houten schutten. Fijn witsel, dat gestuurd leek door 'n zekere hand, die witte etsen graveerde, in vaste, onwifelende lijnen.

Overall kroop 't in, door en op. 't Kiepengaas, vernolle, 't leek één verzameling van brillen in wit montuur.

En dan weer vloog en stoof den sneeuw dwars door den buiten. Dan weer flierde-nie weg als 't stuifmeel van de bloemen uit de voortuintjes van d'engelen. Dan weer reiden zwaardere vlokskes in rechte lijnen omlaag, witte strepen trekkend van hemel naar eerde. Dan werlden de pluuskes rond, of ze uitgeschud wierden. Steeds was 't anders, altij schoonder, één stille, levende pracht van witten overdaad.

In den avond ben 'k 'ns stillekes gaan zien.

't Was acht uren omtrent en Ulvenhout lag in den dommel van vlak voor 't naar bed gaan.

Geen sterreke, geen lichtwolkske was aan den hemel te bespeuren. Eénen ondoorschijnenden troebelen smoor, zoo was 't aanzien van den nachtelijken sneeuwhemel. Daar zat nog meer, veul meer...

En stillekes was ik daar content mee. Ik zie 'm zoo geren, amico, den sneeuw.

Ocherm, 't was zoo stil. Ge kost in de stilte haast 'nen put drukken, mee oew vingertoppen. Geen windeke. Geen fluissterke! Alles leek verstild onder de wollige witte vacht, die niks had overgeslagen toe te dekken.

'k Was alleen op eerde, hier.

Geenen veugel, geenen haas, geenen mensch, geen asemke!

Maar in de kerk brandde licht. Stoffers was zeker aan 't poetsen, of een en ander klaar zetten voor den komenden morgen.

Flauwkkes lichtten de ramen door den witten donker. Kussels sneeuw, dik en smetloos, builden op de uitstekende bouwswels. Scherpe witte contouren lagen gelijnd om de sierlijke gothieke teekening van 't roosvenster boven de poorten.

't Was — 't was — allee, 't was 'n Kerstkaart! 'n Prenteke, zoo schoon, zoo mee liefde geteekend als ik 't zelden zien mocht.

En langs 't kerkhoveke, waar de geschoren maskenboomkes als suikerbrooijen op 'n rij staan, daar hing 'nen rust, zoo innig als ie wit was.

Ik ben op verschillende punten gaan kijken om ons kerkke, waarvan den schoonen architectuur, de ranke lijn en 't sierlijk bouwswel zoo prachtig te zien waren in de witte lijnen als op 'nen bouwkundigen blaauwdruk. Allee, — ik wist nog nie, dat ons kerkke zóó schoon, zóó welgevormd was.

Onzenlievenheer eigens had er plazer in gehad. Want alles wat er edel en sierlijk aan is was mee 'nen witten bies gemonteerd.

Amico, ik maak m'n briefke nie lang vandaag.

Ik schei er af.

Veul groeten van Trui en als altij geen haarke minder van oewen t. a. v.

DRE

Hier kom ik aan, met Trannosan

LIKDOORNS, EELT, HARDE HUID

door Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy van Prof. Dr. Polland v.d. Univ. te Graz

De toepassing is gemakkelijk:

Remedy A op likdoorn, dan pleisterband B er om. De pijn houdt direct op en na 2 dagen...

na een heerlijk bruisend Trannosan Voetbad is de likdoorn wit geworden en laat zich pijnloos en gemakkelijk verwijderen.

Pijnloos - Vlug - Zonder Gevaar

Likdoorns! Venijnige kwelgeesten. De scherpe punt van een likdoorn wordt door den schoen in het zachte vleesch en op het been geperst en dat is de razende pijn die U voelt.

Leg er een Trannosan Remedy op van Prof. Dr. Polland, den vermaarden hoogleraar aan de univ. te Graz (Oostenrijk) en...

de pijn is direct verdwenen, hoe oud de likdoorn ook is. De bijzondere substantie van Trannosan Remedy maakt den likdoorn zacht en los van de gezonde huid.

Neem na 2 dagen een Bruisend Trannosan Voetbad en in dit heerlijke verkwikkende bad kunt U den likdoorn, die volkomen wit geworden is, met 2 vingers zonder pijn en bloedvergieten er uit halen, met wortel en al.

Gratis Voetbad. In elk doosje bevindt zich gratis een groot tablet uit 14 minerale geneeskrachtige zouten voor een bruisend Trannosan Voetbad, dat spieren en pezen versterkt en de verslachte voeten weldadig verfrist.

Garantie: Wanneer Trannosan Remedy niet helpt, ontvangt U Uw geld terug. Garantiebewijs in elk doosje.

Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy van Prof. Dr. Polland met gratis voetbad en garantie-bewijs

48°

Trannosan Company Rotterdam

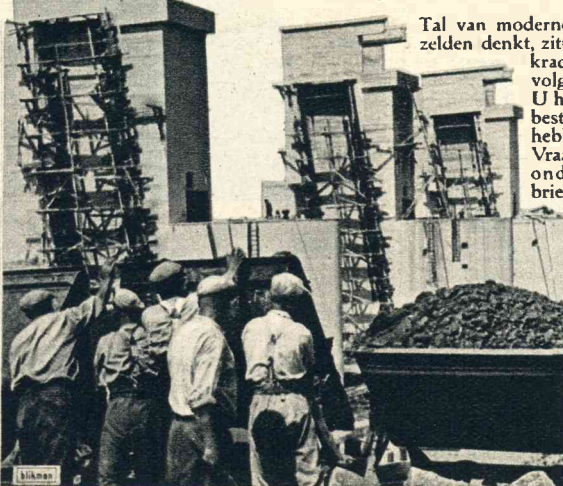
Verlaatsstraat 52-56

Londen - Parijs - Brussel - Zürich - Batavia

Voeten pijn? Last er van? Trannosan!

Het TEMMEN van een stroom!

Ook voor U zijn mogelijkheden in de WATERBOUWKUNDE!

Tal van moderne technische beroepen, waaraan U zelden denkt, zitten vol perspectief voor geschoolde krachten! School Uzelf snel en grondig volgens het speciale PBNA-systeem en U hebt de beschikking over Neerland's beste ingenieurs en experts! Honderden hebben door PBNA hun weg gevonden! Vraag nog heden gratis inlichtingen met onderstaanden bon of schrijf een briefkaart!

PBNA

1912 - ONS JUBILEUMJAAR - 1937

BON PBNA - Arnhem 57 P
Zend mij gratis inlichtingen omtrent het PBNA systeem!

Naam _____
Adres _____
Stad _____

ley, de volmaakte kauw-
Wrigley, de volmaakte
Wrigley, vol-
gom, de
ngley,
Wrig-
auwgom.
auw-
maakte
vol-
de

„Geen minuutje vrij,
maar ik houd het
best vol: ik kauw
Wrigley's.“

WRIGLEY'S
P.K.
KAUWgom
PEPERMUNT - SMAAK
P.K.

HR 3 D

OPNIEUW F 2000.— VERDEELD!

Wederom verrast Panorama
520 abonne's met
een geldprijs

Precies een maand geleden vond onze laatste geldver-
deeling plaats en thans reeds hebben wij opnieuw een
bedrag van tweeduizend gulden beschikbaar gesteld ter
verdeeling onder onzen vasten lezerskring. Tien abonne's
ontvangen een hoofdprijs van f 50.—, tien andere een
bedrag van f 25.—, terwijl niet minder dan vijfhonderd
lezers zich een prijs van f 2.50 zien toegewezen. Wij zijn
er van overtuigd, dat, nu de lente op komst is, deze ver-
rassing bij de prijswinnaars in goede aarde zal vallen!
En aan de andere abonne's geven wij den raad: Houdt
goeden moed! Want spoedig organiseren wij wederom
een nieuwe geldprijs-verdeeling.

Fred Fod kreeg de mot in z'n „veldgrijs“,
maar tot den fourier sprak de held wijs:
„Geef mij 'n nieuw pak,
ik heb duiten op zak,
want ik won van m'n weekblad 'n geldprijs!“

LEY
1517

HIER ZIJN DE NAMEN DER GELUKKIGEN:

Prijzen van **f 50.—**

B. KOREMAN, Alb. Thijmplein 5, Den Haag.
L. SCHOUWSTRA, Kratonstraat 108, Meppel.
J. F. HANSSEN, Kl. Graverstraat 62, Speckholzerheide.
C. S. DE QUAANSTINIET, Rozenhagenstraat 16, Haarlem.
S. GIEZEN, Saxenburgerstraat 131, Amsterdam.
JAN DROOMERS, Teugelaarspad 97, Oss.
J. VERHOEVEN, Chrispijnstraat 14, Waalwijk.
J. JENSEN, Casper Fagelstraat 9, Delft.
Wed. A. JAQUES, Hondiusstraat 17, Rotterdam.
J. DOP, Dorpstraat, Benningbroek.

GEEN RISICO

van verknippen met een
Kant-en-Klaar-patroon!

omdat gij met zoo'n patroon
geen voorbereidende
werkzaamheden behoeft
te verrichten.

U kunt direct
met knippen
beginnen!!!

Deze duidelijke en gemak-
kelijke patronen stellen
iedere vrouw in staat de
modernste, elegantste klee-
dingstukken te vervaardi-
gen. De hierbij afgebeelde
blouse laat u zien, wat met
een coupon stof en een
Kant-en-Klaar-patroon kan
worden bereikt.

Bestellingen kunnen als volgt
geschieden: door bemiddeling
van Uw agent of bezorger, door
girostorting op No. 293631, door
toezending van het bedrag per
postwissel of in postzegels (uit-
sluitend à 5 en 6 cent) aan

Van dit model kunt U patronen
bestellen in de maten 40-42-44-46-48
à 20 cent
plus 5 ct. voor toezending p. post.

PATRONENKANTOOR PANORA
NASSAUPLEIN 1 — HAARLEM

Geef Uw kind
dagelijks een

Jaffa
Sinaasappel

altijd saprijker!
altijd zoeter!

PALESTUNSC PRODUCT

GROOTE DALING
van den
Chlorodont-prijs!

Hooft belangrijk! Verlaagde prijzen voor onveranderd goede kwaliteit! Chlorodont Tandpasta bezat reeds een reputatie als de fijnste kwaliteits-tandpasta en behoort nu, na de prijsverlaging, tevens tot de goedkoopsten. De prijzen zijn thans: per tube 25 ct (voorheen 35), groote tube 45 ct (voorheen 60). Een laagte-record! Goedkoop kan goede tandpasta nooit worden! Nu altijd Chlorodont, voor witte tanden en een frisschen mond!

TANDPASTA
Chlorodont

Per tube $\frac{35}{25}$ en $\frac{60}{45}$ cent

DOOSJES 20 EN 35 CENT

Prijzen van f 25.-

K. JONKER, 's Gravenzandscheweg 86, Naaldwijk.
A. J. KNIJNENBURG, Rijngeesterstraatweg 31, Oegstgeest.
L. v. d. HARST, 3e Woudstraat 54, Sneek.
H. AKKERDAAS, Dorp, Noordgouwe.
TH. L. JANSSEN, Kroppestraat A 444, Swalmen.
E. v. d. KAR, Montelbaanstraat 1 huis, Amsterdam.
G. FRIJTERS, Oudendijk D 113, Standdaarbuiten.
L. DE WIT, Dorpstraat 159, Capelle a.d. IJssel.
E. A. VAN PERK, Rotterdamschedijk 30, Schiedam.
L. v. d. MERWE, Verschoorstraat 95, Rotterdam.

Prijzen van f 2.50

Te Amsterdam:

A. Jacobs, Distelweg 5 hs.
A. Visser, Meteorenweg 62
G. Box, Koekoekspein 2 hs.
A. F. Boschma, Nieuwendammerdijk 156
W. E. M. Smit, Lijnbaansgracht 295
H. Smit, Kolksteeg 1
G. N. M. P. Verstraaten, Nieuwendijk 60
J. Das, Marnixkade 6 I
C. Ph. v. Leeven, Lindengracht 3 hs.
J. J. v. Damen, 1e Laurierdw. str. 4 hs.
C. Buckesfeld, 2e H. de Grootstr. 70 hs.
R. Boogaard, G. v. Ledenbergstr. 133 hs.
A. Bijlsma, v. Limb. Stirumstr. 20 I
H. Hoekstra, Cliffordstr. 41
A. v. d. Boom, Assendelftstr. 16 III
J. H. Bosch, Bickersgracht 74
J. Molenkamp, Buiten Dommerstr. 1 w.
J. Genis, Hygeaplein 5
J. F. v. d. Wal, Kattenlaan 13 hs.
C. v. d. Hoek, H. Jacobstr. 50 hs.
W. de Jager, Okeghemstr. 26 hs.
P. Nauta, Parnassusweg 34 III
W. Scharles, M. Polostr. 248
D. Reynhardt, v. Couvertstr. 22 III
S. v. Enkhuisen, Hoofdweg 170 II
M. Melzer, Haarlemmermeerstr. 30 III
J. A. E. Niemeyer, Stolwijkstr. 3 hs.
W. H. Collette, 1e J. Steenstr. 94
W. Kouwenberg, Kuiperstr. 118 hs.
M. Lap, Kr. Mijdrechtstr. 15 I
J. Poelmeyer, Lutmastr. 200 a II
W. v. Krallingen, C. Trooststr. 21 I
A. Okkes, Maasstr. 27 III
L. van Strien, Roerstr. 92 I
G. C. de Kuif, Hobbemakade 66 II
H. Ruppert, Ger. Doustr. 42 III
J. A. Kas, Copernicusstr. 2 hs.
A. Huyser, L. v. Neckstr. 31
F. C. H. D. v. Zomeren, P. Vlamingstr. 33 II
F. Clement, Reinwardtstr. 12 I
H. Fuldauer, 3e Oosterparkstr. 22
G. Veenstra, Celebesstr. 17 I
H. Werkman, Valentijnkade 46 I
A. Stouthandel, Timorstr. 5 III
J. Klaver, Oostenb.voorstr. 61 III
G. H. J. P. du Moulin, O. Handelskade 62hs.
B. Rügenbrink, Kazernestr. 12 III
H. Weyling, Hazenbroekstr. 22 hs.
F. L. Knauber, J. v. Lennepstr. 12 hs.
H. N. Blaauw, Bonairestr. 90 II
Wed. P. F. Poederbach, Bilderdijkstr. 13 II
J. Deuts, El. Wolfstr. 45 hs.
G. van Vliet, B. en Lommerweg 14 bel
J. v. d. Blit, Pr. Julianastr. 3 I
J. H. Bakker, Lumevstr. 17 II
P. Leebeek, M. H. Trompstr. 23 hs.
K. J. Borgman, Middenweg 240 hs.
J. Bakker, Spaarndammerdijk 697

Te Rotterdam:

W. O. Smaling, Putschebocht 157
J. Vels, Savornin Lohmanlaan 61
L. Verbeek, Deligauwstr. 24
A. Tromper, Geersemastr. 7
P. Burgerhout, Insulindestr. 59
Th. Reekers, Schoonerbergerweg 30
W. J. v. d. Hart, Hoevestr. 33 a
W. H. Rosmalen, Sonmanstr. 136
Otto de Geus, Rechthuisstr. 19
Wed. Kuiper, Lange Hilleweg 120
D. Binnendijk, Jaffadwarstr. 21
J. N. van Ginkel, Westvarkenoordscheweg 7
F. Boot, Hendrik Croesingstr. 50
A. van der Jagt, Beyerlandschelaan 73
J. Wijngaarden, v. d. Palmstr. 38
J. Goedhart, Da Costastr. 30
J. Vermaas, Essenburgstr. 39
A. v. d. Klugt, Jeruzalemstr. 24
J. E. v. d. Leyen, Oranjeboomstr. 271
S. Marinus, Meldrechtstr. 18
R. Schouten, Gruttostr. 45
P. Krooswijk, v. Dieststr. 20
P. A. v. d. Priem, Boergoenscheweg 217
C. aus der Funten, Westerstr. 10
C. Frijmuth, Haagscheveer 9
J. Hendriks, Sr. Mariastr. 14
A. Pranger, Batavierenstr. 9

J. Sonneveld, P. de Hooghstr. 43
G. Demmers, Hudsonstr. 5
H. Fluit, Voorhaven 38
H. J. Wallaart, v. Lennepstr. 35
L. Sievers, Rubensstr. 35
N. van Meel, Lusthofstr. 119
H. v. d. Voort, Bosland 6
G. Herrewijn, Tuinderstr. 14
A. J. Higler, v. Brakelstr. 35
A. Spronk, Crooswijkscheweg 8
P. A. Graaf, Rakstr. 14
G. v. d. Wal, Ooievaarstr. 25
L. J. de Bruijn, Vletstr. 17
C. Kats, Raephorststr. 16
A. Demmers, Tochtstr. 82
L. J. Vial, Hooglandstr. 84
J. van Es, Zaagmolenstr. 180
C. de Graaf, Noorderhavenkade 155
A. Walters, Schiedamscheweg 117
L. Steurs, Karveelstr. 43
J. van Roozeel, Prins Hendrikade
B. van Kempen, Stampioenstr. 12
F. Groen, Korte Hillestr. 24
G. Bodegom, Warmoezierstr. 13
K. Pheyfer, Lange Warande 38
C. F. Staal, Taanderstr. 110 a
A. de Vos, Schans 67 b
A. Kaptein, Mathenesserdijk 318
P. J. Th. Artz, Crist. de Wethstr. 57
L. P. Lagendijk, Dordtschelaan 182
A. P. Korteweg, St. Andriesstr. 26 a

Te 's-Gravenhage:

H. Beurze, Honsholredijkstr. 110
J. Mansveld, Pieter Spastr. 23
J. Idema, Sweelinckstr. 183
F. Betz, Adr. Pauwstr. 15
C. Plomp, Zonnebloemstr. 9
W. Vastrick, Meloenstr. 135
G. v. d. Bosch, Nobelstr. 2
F. Oudendijk, Kaapstr. 147
C. Los de Clerq, Pijnboomstr. 33.
P. Beoustring, Helmerstr. 82
P. v. d. Berg, Benoordenhoutscheweg 134
J. Garstman, v. Breughelstr. 246
J. v. d. Heuvel, Vaillantlaan 427
H. Jansen, v. Heutzstr. 29
P. v. d. Loos, Bezuidenhout 100
E. Matzas, De Sillestr. 56
C. v. d. Hout, Amuntiehaven 119
J. Radder, Lulofstr. 45
A. Zevier, Duinstr. 83
E. Gijlitz, Rijswijkscheweg 89
J. de Nijs, Antheunisstr. 222
J. Post, Apeldoornschelaan 108
C. de Moor, Nunspeetlaan 327
A. Dijkman, Hoenderloostr. 35
A. de Ridder, Bankastr. 105
L. de Heij, Noordeinde 89
E. van Ek, Hoefkade 248
D. v. Daalen de Jel, v. Ravestijnstr. 201
H. Riem, Melis Stokelaan 39
R. Visser, Andr. Blikkerweg 1 B
F. v. d. Blij, Pompstationsweg 16
H. Kruik, Dirk Hoogenraadstr. 166 A
G. Arends, Newtonstr. 267
M. Langendoen, Rottermontstr. 31
J. Zonneveld, Brandstr. 120
C. J. van Rossum, Jac. Catsstr. 108
J. Helder, Dav. Blesstr. 3
M. van Ettinger, Groenewegje 125
H. v. d. Vaart, Pompstr. 22
H. v. Voorthuizen, Magnoliast. 9
C. H. v. Leeuwen, De Gheijnstr. 106
J. v. Iternon, Ligusterstr. 45
A. Hoogeraad, Houtrustweg 336
J. Dam, v. Hoornestr. 2

Voorts:

P. Engelbrecht, Maredijk 135, Leiden
H. Essenveld, Fagelstr. 50, Oegstgeest
J. Keij, Tulpenstr. 18, Leiden
H. J. Smeele, Molenstr. 23, id.
J. Kniest, W. Rozenstr. 47, id.
J. v. Oosten, Tedingerstr. 59, Leidschendam
G. Zwaan, Bijldorpstr. 20 C, Voorschoten
L. v. d. Bosch, Beetslaan 51, Rijswijk, Z.-H.
J. Brederode, Kerklaan 80, id.

SCHEERPROBLEMEN OP EEN INDIË-VLUCHT....

WAT EEN BAARD!
STRAKS IN ATHENE
MOET IK ME
ALWEER SCHEREN!

IK NIET!

JU ZIET ER
NOG SCHOON
UIT! HOE LEVER
JE 'M DAT?

IK GEBRUIK PALMOLIVE
SCHEERCRÈME.
IDEAAL... VOORAL ALS
JE BAARD ZOO SNEL
GROEIT... JE SCHEERT
JE VEEL SCHOON-
NER... EN VEEL
PRETTIGER!

BAGDAD - DE VOLGENDE AVOND

WERKELIJK UITSTEKEND! VANMOR-
GEN HEB IK PALMOLIVE SCHEER-
CRÈME GEBRUIKT EN MIJN MUND
NOG EVEN GLAD... GEEN ZWEM
VAN HINDERLIJK NA-SCHRIJVEN!

ALTIJD EEN „SCHOONE KIN“...

Palmolive Scheercreme maakt dit mogelijk, ook voor hen die een snelle baardgroei hebben. Binnen enkele seconden wordt de hardste baard volkomen soepel, dank zij de verzachtende olijfolie die in deze scheercreme is verwerkt. Zoo scheert U zich gemakkelijk schoon, zonder gevaar voor na-schrijven. Door het gebruik van Palmolive Scheercreme ziet U er de geheele dag welverzorgd uit!

De namen der overige prijswinnaars vindt u op pag. 34-35

Het oogsten van het witloof.

BRUSSELSCH LOF

*Hoe en waar het gezaaid,
gekweekt en ge-
oogst wordt*

De Nederlandsche keuken stelt den bitteren smaak van 't witloof zeer op prijs! Men heeft er zelfs een eigen benaming aan gegeven, die alom populair is, n.l. „Brusselsch lof”, daarmede doelende op de streek van herkomst, daar de omgeving van Brussel 't land bij uitstek is der witloofkweekers.

De fijne groente wordt niet alleen in Nederland hoog gewaardeerd. Ook Frankrijk, Duitschland, Zwitserland, ja zelfs Amerika zijn geregelde koopers. Hoewel Frankrijk over een eigen witloofcultuur beschikt, moet het toch de betere kwaliteit van het Belgische product erkennen.

Het kweken van witloof is niet zoo eenvoudig.

Het wil geleerd zijn en 't eischt veel inzicht, maar vooral veel geduld.

Men begint reeds in Mei het witloof op het veld uit te zaaien. Is dit eenmaal geschied, dan vangt het nauwlettend bewaken van de zaaivelden aan, daar

De verwarmingsbuizen worden met aarde bedekt.

van het zaaien zeer veel afhangt. Het zaad ontkiemt en ontwikkelt zich tijdens de zomermaanden tot een flinken wortel. Deze wortels worden in October gerooid.

De kweekers ontdoen ze van de overtollige bladeren, hetgeen veel vakkenis vereischt, want men moet juist weten hoever men hiermede kan gaan. Daarna legt men de wortels op hoopjes. De overtollige bladeren blijven op 't veld liggen, daar ze 'n goede bemesting vormen.

Het rooien zelf geschiedt op twee manieren. De kleine kweekers doen het met een spade, een riek of zelfs wel met een vork. Op de groote witloofkwekerijen geschiedt 't rooien machinaal. Een machine rijdt er overheen en snijdt de wortels alle op gelijke hoogte af.

Na het rooien worden de wortels met stroo en aarde bedekt om ze tegen de vorst te beschutten. Dan begint de periode van het forceeren. Men moet namelijk den groei en het rijpen der groente door middel van verwarming afdwingen. Hiermede

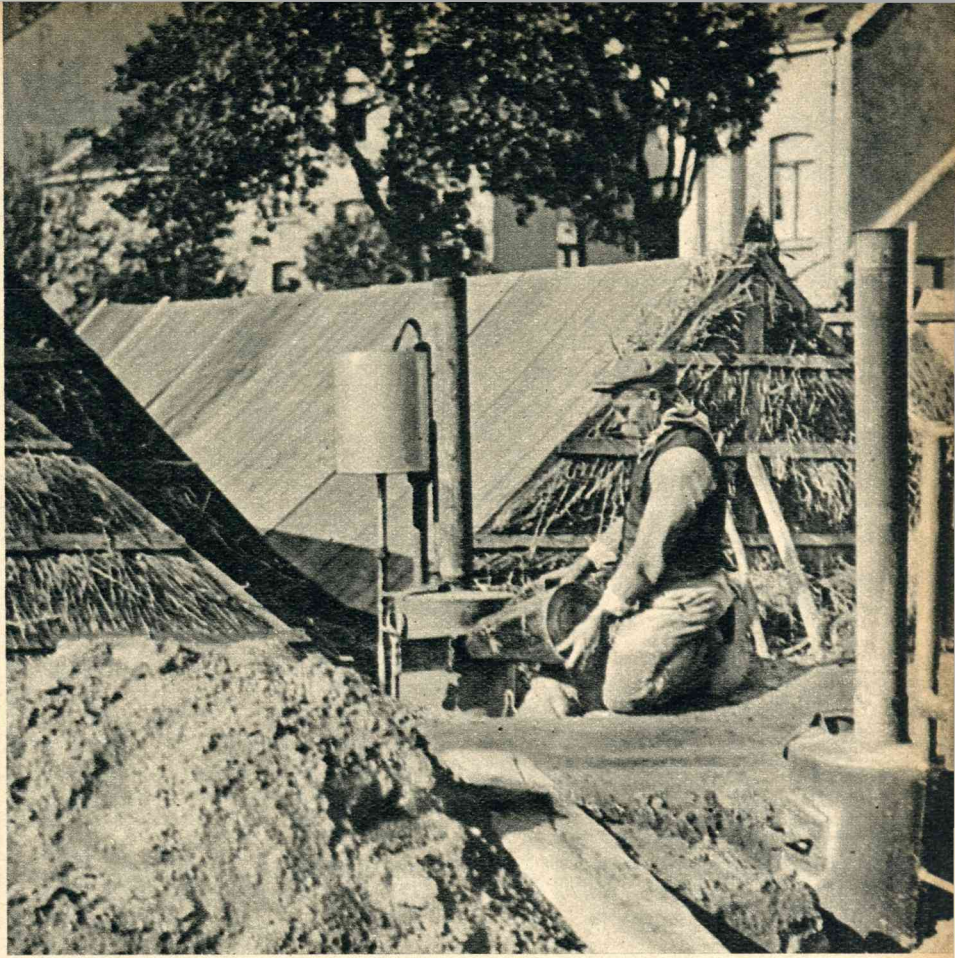
Het stoken der typische kacheltjes vereischt veel routine en vakkennis.

Het Brusselsch lof is gerijpt, het hoogseizoen der oogsters zet in.

Met volle manden naar huis toe, waar het lof grondig wordt gereinigd.

Op 'n witloofkwekerij. Van 'n juiste verwarming hangt 't welslagen van den oogst af.

begint men eind November, begin December.

Men legt op de velden lange greppels aan, waarin de verwarmingshuizen worden ondergebracht. De wortels, zoo dicht mogelijk naast elkaar gerijd, komen in deze greppels te liggen, waarna men ze bedekt met hooi en aarde, opdat het daglicht den groei ervan niet nadeelig zou beïnvloeden, daar het lof dan groen in plaats van wit zou worden.

De greppels zelf beschut men tegen de koude door er schuinstaande beschotten overheen te bouwen van riet of stroo ofwel van gebogen golfplaten, welke laatste methode meer en meer veld wint.

*Hebt u trek?
Het lof is geoogst.*

De witloofvelden bieden nu een eigenaardig en zeer typisch beeld. Overal op de velden ziet men de kweekers over de rookende kacheltjes gebogen, uit wier korte pijpen blauw-grijze rook opkringelt, die in het avonduur zich in lange, ijle stierten over de velden neerlegt.

De verwarming moet steeds op temperatuur gehouden worden, zoodat de kleine kweekers in 't holle van den nacht hun veld opstappen om hun kacheltjes bij te stoken. De kleine, doffe vuurhaarden leveren op de donkere velden 'n romantisch gezicht op. Op de groote kwekerijen is het verwarmings-systeem natuurlijk tot 't uiterste geperfectionneerd.

Van een juiste verwarming hangt het welslagen van den oogst af. De verwarming mag niet te matig, maar ook niet te fel zijn; stookt men te hard, dan slaat het witloof zwart uit en is de verwarming niet voldoende geweest, dan neemt 't witloof een groene kleur aan.

Het ligt voor de hand, dat men het stoken niet in een-twee-drie leert. Gewoonlijk moet men jaren in 't vak zitten, alvorens te weten hoe hard men in de verschillende weersomstandigheden moet stoken.

In 't midden van Januari begint men met den eersten oogst.

Het heele kweekersgezin helpt hieraan mede.

De wortels worden bloot gelegd en voorzichtig van het lof ontdaan. Men laadt het lof in manden, die naar huis worden gebracht en de vrouwen en meisjes beginnen 't lof nu te wasschen en te reinigen. Daarna wordt de groente gesorteerd en in kistjes of dozen

verpakt, ieder vijf kilogram inhoudend. De streek wordt in die dagen overstromd door opkooopers, die voor den verderen export zorg dragen. In 1935 werden 47.594.000 kilo's witloof geëxporteerd en dit cijfer toont wel aan van hoeveel belang de witloofcultuur voor Zuid-Brabant is.

Het is de roem van de streek.

Het gaat van vader op zoon en steeds zijn de kweekers er op uit hun producten te veredelen. Zij staan in hun vak aan de spits en zij zullen zich niet gemakkelijk van die hoogte laten verdringen!

De wortels van 't witloof verwerkt men tot stroopkoffie... er gaat dus werkelijk niets verloren!

Het rijpe lof wordt voorzichtig van z'n wortel ontdaan

Het wasschen en reinigen van het witloof geschiedt door vrouwen en meisjes.

In Nederland kweekt men witloof in de onderaardsche gangen van den St. Pietersberg te Maas-tricht: Overigens is de witloofcultuur in Nederland van nagenoeg geen betekenis vergeleken met die in Zuid-Brabant.

Voor grage lezers!

De Hollandsche Bibliotheek heeft nog in voorraad:

INGENAAID (224 pag. à 17½ ct. per ex.)

- 101 DE MAN IN HET WAGENTJE E. J. Rath
 102 EEN VERMOGEN DOOR BLUF Samuel Field
 103 HET HUIS BIJ DE RIVIER Mrs. C. N. Williamson
 104 HET PARADIJS-GEHEIM J. S. Fletcher
 105 NUMMER ZEVEN Ida A. R. Wylie
 106 HET WESTEN ROEPT Paul Evan Lehman
 107 GISELA'S GROOTE LIEFDE Werner E. Hintz
 108 HET MEISJE UIT DE GARAGE E. J. Rath
 109 EEN ONGELIJKE STRIJD Hans Heuer
 110 EEN MOEDERLOOS MEISJE Patricia Wentworth
 111 CHARLOTTE OP GLAD IJS E. J. Rath
 112 FRAN VINDT EEN MEDAILLON Rob Eden
 113 CUPIDO IN HET WARENHUIS Rian James
 114 HET SPROOKJESKASTEEL Anne Duffield
 115 PENSION MARIE LOUISE Walter Sawitzky
 116 EEN JACHT NAAR GOUD Robert W. Chambers
 117 DE DOCHTER VAN DEN STAALKONING H. MacGrath
 118 DE FATALE GELIJKENIS Walter Sawitzky
 119 MARIPOSA Jackson Gregory
 120 DRIE KINDEREN EN EEN VRIJGEZEL. Edmund Sabott
 121 CHOCOLADE EN LIEFDE Werner Scheff
 122 PHILIP EN CARLA Grace Livingston Hill
 124 DE GEVLUCHTE PRINSES Harold MacGrath
 125 HENNE BARTH'S GROOTE BEPROEVING L. Küchler
 126 DAPPERE LORE Else Marquardsen-Kamphövener
 127 RITA EN HAAR KAPITEIN Axel Rudolph
 128 JACQUELINE TROUWT IN 'T GEHEIM. Joseph McCord
 130 JANE'S VREEMDE AVONTUUR Seldon Truss
 131 EEN COMLOT IN HET WILDE WESTEN. W. C. Tuttle
 132 HET GROOTE LOT Edmund Sabott
 133 EEN PILOTE VERLIEFD Ann Lee
 134 LIEFDE IN DE BERGEN Andre Mairock
 135 HET HART OVERWINT Karl Unselt
 136 ALS HET LEVEN MOEILIJK IS Joseph. Schade-Hädicke
 137 DE KLEINE LORD Frances Hodgson Burnett

INGEBONDEN (224 pag. à 45 ct. per ex.)

(bij 5 ex. tegelijk 40 ct. per exemplaar)

- 1 OM HARENTWIL Bertha M. Clay
 2 DE MACHT VAN ZIJN GELD J. I. Lawrence
 3 HET HEILZAME VERGIFT Fedor von Zobeltitz
 4 DE SECRETARIS VANDEN UITVINDER Patr. Wentworth
 5 DE SCHOONE GETUIGE H. Curties
 7 DE WREKER Mrs. Belloc Lowndes
 9 GEESTEN EN SPOKEN IN PENRUDDOCK Russell Warren
 12 SYLVIA VERVANGT DE VORSTIN Russell Warren
 13 HET FORTUIN VAN ANGELA BRENT Effie A. Rowlands
 34 TUSSEN WIND EN WATER Theo Liefertz
 35 ALS HET HART ROEPT Charles Garvice
 36 LADY CLARA Fred. M. White

INGEBONDEN (224 pag. à 70 ct. per ex.)

- 50 JACQUELINE TROUWT IN 'T GEHEIM .. Joseph McCord
 51 JANE'S VREEMDE AVONTUUR Seldon Truss
 52 EEN COMLOT IN HET WILDE WESTEN W. C. Tuttle
 53 HET GROOTE LOT Edmund Sabott
 54 EEN PILOTE VERLIEFD Ann Lee
 55 LIEFDE IN DE BERGEN Andre Mairock
 56 HET HART OVERWINT Karl Unselt
 57 ALS HET LEVEN MOEILIJK IS Josephine Schade-Hädicke
 58 DE KLEINE LORD Frances Hodgson Burnett

Bestellingen kunnen geschieden bij ons hoofdkantoor, onze agenten en bezorgers en bij den boekhandel. Toezending per post geschiedt alleen na ontvangst van het verschuldigde bedrag per postwissel, in postzegels of door storting op onze girorekening. — Bij te voegen voor porto: 1e 4 ex. 5 ct. per ex., daarna 2½ ct. per ex.

WIE WONNEN EEN PRIJS?

OOK DE OP DEZE PAGINA'S VERMELDE
 PANORAMA-LEZERS ONTVANGEN
 EEN GELDPRIJS VAN F 2.50

- Mej. J. de Jong, Kl. Arendsbuurgstr. 14, Voorburg
 J. v. Tongeren, Parkweg 282, id.
 P. v. d. Laan, Burg. Françoisplein 10, Loosduinen
 D. Mulder, Katwijkschelaan 5, Kijkduin
 H. Lufahre, Groot-Hoefijzerlaan 50, Wassenaar
 C. Grundeken, Kerkstr. 24, id.
 J. Brandhorst, Broekweg 1 D, Zoetermeer
 J. v. Delft, Koestr. 4, Rijnsburg
 J. Keijzer, Dorpstr. D 102, De Lier
 Ph. v. Dijk, Satoriusstr. 9, Poeldijk
 M. v. d. Yek, Dijkstr. 65, Honselersdijk
 J. v. Dijk, Fermeijstr. 145, 's-Gravenzande
 Wed. A. v. d. Ende, Haverstr. 9 A, Monster
 M. Zaat, Kwintshuyscheweg 72, Kwintshuyl
 H. K. Ter Brugge, Geraniumstr. 1 A, Almelo
 W. Sluizerman, Prinsenstr. 47, id.
 A. J. Schellart, J. Bosboomstr. 25, Amersfoort
 C. J. v. d. Werf, Hobbemastr. 33, id.
 M. G. Jekel, Leusderweg 99, id.
 J. v. d. Straat, St. Willibrordusstr. 22, id.
 H. Kamphorst, Asselschestr. 265, Apeldoorn
 O. Duivel, Zwolscheweg 67, id.
 E. P. Kruitbosch, Kalverstr. 11, id.
 W. P. Becks, Rosendaalscheweg 709, Arnhem
 S. P. van Elden, Maetsuikerstr. 34, id.
 D. Oskam, Sonsbeekweg 2, id.
 A. Winklenius, Valckenierstr. 6, id.
 P. Beenen, O. de Linden 51, id.
 B. Smit, Steendijk 151, Assen
 T. Stooker, Prins Bernhardlaan 8B, De Bilt
 C. J. F. C. Wagner, Klooster 7, Deventer
 C. Bosch, Haaksbergerstr. 26, id.
 W. J. Bresser, Oksestr. 20, id.
 C. Surenbroek, Bresstr. 211 C, Doesburg
 A. F. M. Rotgans, Waterstr. 28, Doetinchem
 H. Lipper, v. Diemenstr. 35, Enschedé
 W. Harberink, Schreursweg 90, id.
 H. S. Lammersma, Calicstr. 25, id.
 J. Poel, Bulstr. 5B 164, Glanerbrug
 J. Meinema, Eysoniusplein 14, Groningen
 H. Kort, Koolstr. 42A, id.
 J. C. Jansen, Rabenhauptstr. 6A, id.
 J. ter Weer, Joz. Israëlsplein 1, id.
 Jan Dijkhuis, café, Oosterhoogebrug
 W. F. de Langen, Kleine Breedeplaats 14, Harlingen
 S. Andela, Dijkstr. 13, Franeker
 H. A. Bemmink, Boekweitweg 3, Hengelo, Ov.
 F. J. Hagreis, Zonstr. 12, id.
 F. Schekermans, Galestr. 6, Kampen
 C. J. Keverkamp, P. de Swartstr. 16, Leeuwarden
 M. v. Schaik, Lange Houtstr. 22A, id.
 U. Schouwstra, Weg naar Cambuur 22, id.
 H. Roosendaal, Kaatsbaan 12, Maarssen
 P. Willems, N. Nonnendaalscheweg 183, Nijmegen
 J. W. Toussaint, Rijnstr. 37, id.
 H. Bertels, Groesbeekscheweg 212, id.
 H. W. Helmink, Grifdijk Zuid 7, Lent bij Nijmegen
 J. H. Engel, Heldeweg 64, Soest
 J. Dekker, 't Gelderland 24, Veenendaal
 W. Bruins, Englaan 18, Wageningen
 Brouwer, hotel De Zon, Misterstr. 78, Winterswijk
 J. Mulder, Tramlaan 1, Steenwijk
 H. R. Heytmeier, De la Reylaan 1, Zelst
 G. M. J. Peters v. Neyenhof, Fr. Hendriklaan 23, id.
 G. Steenberg, Sr., Hellenraathplein 25, Zutphen
 H. Nijhuis, Marschweg 275, id.
 T. J. Horsting, Jasmijnstr. 6, Zwolle
 J. v. d. Bosch, Diezerplein 15A, id.
 A. G. Vermeulen, Rembrandtlaan 95, id.
 J. Nagel, Croeselaan 228, Utrecht
 T. v. d. Steen, Lange Lauwerstr. 55bis, id.
 J. Altena, Minahassastr. 32, id.
 C. Th. Samson-Bouret, 1e Daalschedijk 105, id.
 P. v. d. Meer, Floris Heermalestr. 2bis, id.
 A. Verbrugge, Biltstr. 28, id.
 W. G. v. Kuuwen, Koekoekstr. 39, id.
 Chr. Steenis, Raiffeisenlaan 22, id.
 C. M. Sampon, Nassaustr. 32, id.
 H. A. Heep, Amsterd.sraatweg 449, id.
 Mej. C. Rijnsoever, J. Overdijkstr. 55, id.
 H. C. v. d. Meyden, Oudegracht 389, id.
 C. Th. Steenstra, Goethestr. 6, id.
 J. Buljs, Markt A 19, Arnhemuiden
 W. Bal, Nieuwstr. B 335, Bruinisse
 Dr. F. J. Dikkenberg, Straatweg, Zuidzande
 W. de Jager, Noordstr. A 35, Domburg
 A. Baas, Watervliet, Oudelande
 J. v. Nekke, A. Jacominakade 2, Goes
 P. Anthoniss, Hulst
 C. v. d. Heijden, Dorpsplein, Koudenderke
 J. de Boer, Lombardstr. 68, Middelburg
 Corn. de Roo, Renesse
 Mej. J. Suwijn, Kerkstr. M 126, Schoondijke
 J. A. Poppe, Emmastr. W 105, St. Laurens
 C. de Jonge, Sir Jansland
 F. Bax, Voorstr. 20, Souburg
 A. de Graaf, Maaldijk 204a, Stavenisse
 P. Geldof, A 23, Veere
 A. C. Geensen, Kanaalstr. 106, Vlissingen
 M. Versleyen, café, Kruispunt, America
 B. Wijnhoven, Haagstr. 91, Douvengehout
 J. C. van Eyndt, Lomm 9 B, Arcen
 H. J. Seuren, Rijksweg Noord 12, Belfeld
 M. Bloemen, Rijksweg 508, Nyswiler
 H. Lynders, Hel B 125, Broekhuizenvorst
 Adr. Theunissen, Höfkestr. 29, Brunssum
 M. v. d. Broek, Sluysweg 170 C, Grevenbicht
 Arnold Reinders, Kruisberg 16, Bunde
 J. Wetzel, Koestr. 32, Chevremont
 P. J. Schreurs, Heistr. 29, Elsloo
 J. Frings, Heiveldstr. 12, Palemig-Heerlen
 J. Stijns, Karel v. d. Oeverstr. 4, Heerlen
 J. H. Huntscheid, Heerlerbaan 247, id.
 L. J. Watervoort, Bodenplein 38, Treebeek
 J. F. Manders, Ringovenstr. 481a, Panningen
 J. Mynders, Kerkstr. 65b, Hulsberg
 J. A. Kleinen, Rijksweg A 74, Klimmen
 G. Jeurissen, Grewweg, Koningsbosch
 J. H. van Cleef, Beekstr. 134, Limbricht
 G. H. v. d. Heyden, Plankstr. 7, Maastricht
 N. A. Driessen, Calvariestr. 48, id.
 J. Schuimer, Mr. Ulrichweg 32, id.
 S. Weyenberg, Mockstr. 18, id.
 J. C. Dackers, Bovenstr. 39, Borgharen
 W. Nelissen, Rijksweg A 87, Margraten
 M. J. E. v. d. Voort, Dorpsstr. 37, Epen
 J. Bergstein, Geulem, Berg & Terblijt
 Manuel Peeters, Het Kempke 162, St. Odiliënberg
 H. Korsten, Kolstr., Meyel
 Th. Th. Coumans, Koekamp 3, Munstergeleen
 M. v. d. Beuken, Kerkhoek E 39a, Oirlo
 J. C. Raats, Kapellerlaan 43, Roermond
 A. A. Frijns, Hoofdstr. 83, Schaesberg
 H. Kikken, Kerkstr. 16, Puth-Schinnen
 Victor Koonen, Stationstr. 72, Simpelveld
 Jan Rouland, Hobbelaar, Spaubeek
 G. Vervegaert, Kerkhofweg 22, Tegelen
 A. A. Frederiks, Heekerbeek 87, Valkenburg
 G. Janssen, Ignatiusstr. 3, Veho
 L. Leclair, Kerkplein 36, Voerendaal
 A. H. W. Niëns, Emmasingel 26, Weert
 P. Boogh, Oudegracht 104, Alkmaar
 C. P. Weel, Geestersingel 59a, id.
 J. Karseboom, 1e Landdw. str. 9, id.
 G. Broekstra, Ramen 32, id.
 O. Schermer, Hoogwoud
 N. F. Vreeken, Katerstr. 25, Amstelveen
 C. J. Schut, Molenbuurt, Akersloot
 H. Moll, Eendrachtspark 110, Bussum
 M. J. A. Opdam, Stationsplein 28, id.
 J. Roskam, Kerkstr. 73, Edam
 C. M. v. Loon, Peperstr. 11, Enkhuizen
 H. Veenstra, Emmaweg 357, Kortenhoef
 A. Resoort, Schiphoudijk 257, Haarlemmeer
 A. v. Leyen, Dorpstr. A 55, Obdam
 W. Wieringa, Holleweg 114, Helleo
 G. de Nys, Loosterweg 3c, Hillegom
 J. Spaans Cz., Korendijk, Harenkarspel
 W. Ouwehand, Tramstr. 45, Katwijk a. Zee
 G. P. B. N. Blötevogel, Landsmeerderdijk 41, Landsmeer
 J. Oudt, Kathoek 10, Oudendijk
 J. Dijkhuis, Ged. Achterom, Medemblik
 G. de Beus, Badlaan 70, Muiderbreg
 P. de Graaf, Huizerstr. 13, Naarden
 J. de Groot, ollehandel, No. 254, Oosthuizen
 J. Hekman, Julianalaan 2, Ouwkerk a.d. A.
 K. J. Hartman, Peperstr. 16, Purmerend
 J. Jansen, Roelofarendsveen
 J. Vreeken, Teylingelaan 15, Sassenheim
 J. P. C. v. Os, Laanweg, Schoorl
 G. Vreeburg, Kerkweg, Spaarnwoude
 J. de Vries, Breedstr. A 43, Opmeer
 T. de Jong, L. Buurstr. 19, W. Terschelling
 G. Butter, B 87, Lutjewinkel
 C. de Graaf, Oolevaarweg C 5, Nw. Niedorp
 Jb. Tromp, Noord F 89, Schagen
 J. Moerbeek, Hoogerstr., Den Burg, Texel
 G. Heymans, Bonkeburg 23, Uitgeest
 J. Kok, De Buurt 43, Venhuizen
 J. Schoen, Nw. Zijde F 89, Westzaan
 Jb. Kult, Swinstr., Den Oever
 K. Hakhof, Kl. Buurt, Wieringerwaard

A. Slagveld, Genestetstr. 5, Zandvoort
J. Augustyn, Bloemstr. 13, Den Helder
K. Metselaar, v. Galenstr. 11, id.
J. Smit, Sluysdijkstr. 62, id.
W. Neels, Zuidstr. 48, id.
H. Philippo, Schalkwijkerweg 45, Haarlem
H. Klabauw, Saenredamstr. 38, id.
G. A. v. d. Mey, Plantaanlaan 75,

Bloemendaal

J. Dirks, Rollandstr. 11, Haarlem
J. Mol, p.a. Leyken, Ridderstr. 25a, id.
C. A. Blokke, Provincialeweg 66, Zaandam
A. v. d. Huyzen, Westzijde 404, id.
Y. Kooy, Dubbelebuurt 10, Wormerveer
J. C. Bunschoten, Leliestr. 31, Hilversum
A. Bos, Spoorstr. 30, id.
J. v. Leersum, Laarderweg 121, id.
J. Spronk Cz., Eendrachtstr. 5, Velsen
J. Groen, Pres. Krugerstr. 48, IJmuiden
P. Goedhart, Selinpostweg 30, id.
W. Blok, Willebrordstr. 48, IJmuiden-O.
P. Langendijk, Burgerbrug
R. Hoekstra, Sternstr. 2, Wieringerwerf
P. Kort, Vlammingstr. 14, Den Helder
B. W. Tiernigo, Looyerswal, Doesburg
W. D. v. Dijk, Driebergsestr. 35, Doorn
P. Mees, Westersche Drift 57a, Haren, Gr.
J. v. d. Sloot, Houtmolenstr. A 35, Joure
I. Verstrate, Eind Langestreek, Lemmer
J. B. Dietz, Gerstekamp 5, Warnsveld
D. Ouweltjes, Oostknollendam 21,

gem. Wormer

J. Sikkes, Stationsweg, Workum
Wed. Couwenberg, Liesboschlaan 29,

Princenhage

J. Kroels, Sikkelsestr. 8, Ginneken
F. Boenders, Huijbergsestr. 13, B. o. Zoom
D. J. Termoshuizen, Plataanstr. 5, id.
J. Mijdam, Weversplaats 1, Den Bosch
A. v. Eyck, Orthenstr. 65 M, id.
K. Marechal, Westerburgerweg 25, id.
G. Back, Noordwal 43, id.
W. de Koning, Stationsstr. 80, Bostel
G. M. Bouwmeester, Fellenoordstr. 73, Breda
M. J. v. d. Pas, Schorsmolenstr. 5 A, id.
M. v. d. Luijgaarden, Leurschestr. 39, id.
M. Corput, le Vughtstr., id.
J. Jansen, Eikenstr. 28, Eindhoven
E. v. Eeten, Vestdijk 43, id.
W. v. Lieshout, Hoogstr. 315 A, id.
W. Brakels, Loggerstr. 24, id.
W. Jonkers, Helstr. 15, Helmond
P. v. Hoof, Buiten Parallelweg 47, id.
L. v. Veldhoven, Nispenscheweg 58,

Roosendaal

J. Donkersteeg, Gastelscheweg 169, id.
G. Spijkers, Tollenstr. 28, Tilburg
J. de Smit, Groenstr. 258, id.
H. Pijnenburg, Dr. Kuiperhof 36, id.
A. Soetens, Julianapark 34, id.
J. de Wit, café, Heikantschebaan, id.
M. Pont, Tulpstr. 59, id.
J. Hueber, Emmastr. 3, id.
A. v. Gestel, Nachtegaalstr. 19, id.
A. Verschuren, Taalstr. 65, Vught
H. de Louw, Stationstr. 41, Aalst
M. J. v. d. Bosch, Deurnscheweg 114, Bakel
A. v. Oirschot, Bosscheweg B 78, Berkel-

Enschot

C. Fabri, Bladelbosch, Bladel
J. Bogers, Goorstr. 1, 45, Den Hout
J. Nieuwhart, Schildenstr. 6, Den Bosch
A. v. Osch-v. d. Heuvel, Dorpr. A 84 A,
Dinther
J. Frederiks, L. Brouwerstr. 99 A, Druten
C. Verspaandonk, Hint, Eersel
W. Maris, Voorstr. A 3, Fijnaart
A. Roederkerken, Binderseind 78 C, Gemert
J. M. Noyens, Nieuwstr. A 353, Gilze
J. P. Minten, Rijksweg A 188, Heesch
J. Timmermans, Achterstr., Helvoirt
H. Mulder, Graafscheweg 80 E, Hintham
Jac. v. d. Broek, Rijksweg A 136, Zundert
J. F. Reynders, Holtheezzerweg 80 B,

Maashees

H. v. Elderen, Olsterwijkscheweg D 102,
Moergestel
C. Bayens, Gr. Kerkstr. I 36, Raamsdonk
P. Willemse, Haansbergsestr. B 420, Reyen
M. v. d. Eerden, Heikant B 50, Schijndel
H. Peters, Haagstr. 13, Valkenswaard
J. Braam, 's-Heer Abtskerke
Mej. C. Dekker, Dordscheweg B. O. 593,
Klazijnaveen, Dr.

H. Borst, Lopik 156, Lopikkerkapel
J. Cortenraad, Raar 32, Meerssen
L. Achterbreght, Sumatrastraat 21,

Bandoeng, Java, N. O.-I.

J. C. Dierix, Telok Bajoer, Berouw. O. K.
Borneo, N. O.I.
Mej. M. R. Siengarde, Gravenstraat 59,
Paramaribo, Sur., N. W.-I.
Joh. Verhey, Boulevard Pasteur 38,
Lemay, France, Seine et Oise
L. C. v. d. Aar, Raadhuisstr. 224,

Alphen a.d. Rijn

A. de Ruiters, Dorpr. B. 106, Barendrecht
A. Schouten, Lekdijk A. 152, Bergambacht
D. de Kok, Rodenrijseweg 197, Berkel-
Roderijs
Wed. de Groot, Spoorstr. 3, Bodengraven
P. v. d. Berg, Zijde 300, Boskoop
W. Sileuwenhoek, Kralingscheweg 266,

Capelle a.d. IJssel

G. Zwart, Cohen Stuartstr. 6, Delft
F. Bron, Kloosterkade 230, id.
D. Thijssen, Wiggelinastr. 11, id.
A. 't Mannetje, Leeuwenhoeksingel 1, id.
P. Fruman, Verl. Singelstr. 67a, id.
Corn. Bremmer, Borneostr. 16, Dordrecht
C. W. Rijkhoek, Kromhout 144, id.
C. in 't Veld, Schoteistr. 47, id.
J. de Snoo, Aardappelmarkt 11, id.
C. Knoop, Mariëbornstr. 100, id.
A. W. van Dijk, Binnendam 37, Giesendam
J. Krijger, Havenhoofd 305, Goedereede
H. Dekker, Bornsteeg 13, Gorinchem
P. v. d. Anker, Havenplein 8, id.
G. Luyterink, Kleiweg 38, Gouda
C. Nieveld, Graaf de Bloisstr. 37, id.
J. W. Buitelaar, Bockenbergr. 52, id.
P. de Graaf, Haastrechtsest. D. 13a,

Haastrecht

P. J. Cosse, Berglaan 119, Hillegersberg
C. v. d. Kloot, Ommoordseweg 27, id.
A. Lieber, Kleiweg 160a, Schiedbroek
A. Boonefaas, Schiedamscheweg 55, Kethel
H. de Groot, Hoogendijk 119, Langerak
M. Ruysbroek, Hoekerstr. 7, Maassluis
W. Punt, Trompstr. 26, id.
Wed. Knips, Voorstr. A. 254, Middelharnis
K. Langendoen Pzn., Rijkstraatweg A. 135,

Nieuwenhoorn

W. M. de Korte, Oostdijk 58, Oude Tonge
C. Kraan, Lintschoterkade D. 8,

Oudewater

M. v. d. Akker, Delftweg 16, Overschie
L. de Reus, Murraystr. 51, Pernis
J. Braat, Dorp 30, Poortugaal
Wed. v. d. Elst, Katwijksebuurt 52,

Pijnacker

M. de Klerk, Dordtschestraatweg G. 194b,
Rijsoord

J. Mulder, Kerkweg 151, Ridderkerk
J. J. Nijs, Baanstr. 3a, Schiedam
A. Bijloo, Hoofdstr. 55, id.
W. Looman, Damlaan 13b, id.
J. J. Gouka, Nwe. Maasstr. 91a, id.
J. C. Smit, Vlaardingendijk 231a, id.
H. H. van Dijke, Damlaan 51, id.
H. v. d. Berg, A. 72, Slidrecht
A. Wandemaker, Molenkade 188, Stellendam
A. Hunneman, Langeraar 103, bij Ter Aar
P. Marcus, Wagnerstr. 78, Vlaardingen
M. Janson, Hoogstr. 140, id.
J. v. d. Steen, Ruitstr. 66, id.
A. J. Waardenburg, Emous 72, Vlaardinger-
Ambacht

N. v. d. Ent, „Home“, Vondelingenplaat
J. Kinkel, Wijk A. 137, Woubrugge
J. Bouwer, Lindenlaan 72, Zwijndrecht

**Uw haar gaat
dood door on-
dervoeding van
de hoofdhuid**

Er is géén Excuus voor Haaruitval

Als Uw kapper klaar was met knippen en hij toonde U, hoe Uw haar er van achteren uitzag, heeft U dan ook zooiets in den spiegel gezien? Misschien iets minder erg, misschien....! En toen heeft U gedacht: Morgen ga ik er iets aan doen, maar... het is bij het voor-nemen gebleven.

In Londen, Parijs, Brussel, Weenen, Zürich, enz., in alle steden van Europa zou de kapper in de meeste gevallen zeggen: „Wordt dunnetjes, mijnheer, Uw hoofdhuid begint steriel te worden, ze gaat verslappen. Uw haarwortels zijn slap geworden, het is tijd voor Silvikrin. Dat helpt.”

Silvikrin werkt als een wonder en speciaal wanneer — hetgeen nogal vaak voorkomt — haaruitval een gevolg is van verslapping, van zwakte en ondervoeding der haar-vormende weefsels of veroorzaakt wordt door uitputting van de haar-wortels.

Als het organisme niet meer in staat is, de noodige groeisubstanties voor de haarwortels en de haar-vormende weefsels voort te brengen, omdat er iets aan hapert, dan moet U voor de ontbrekende haarvoeding zorgen. Met elk haar dat U verliest, lijkt U ouder, Uw vrienden en kennissen zien het eerder dan U.

Het menselijk haar is een prach-

tig geschenk der natuur, maar we gaan het pas naar zijn juiste waarde schatten, als we gevaar lopen het te verliezen.

Gelukkig, dat het dan nog tijd is. Dr. Weidner's beroemde uitvinding is het middel, waarmee U niet alleen een eind maakt aan den haaruitval, maar waarmee U de haarwortels versterkt, gezond houdt en nieuwe haren doet groeien.

Silvikrin

De Natuurlijke Haarvoeding

Al de 14 groeisubstanties van het haar heeft Dr. Weidner uit een keratine-basis geïsoleerd en geconcentreerd in een houdbare oplossing. En dit preparaat, gepatenteerd in de geheele wereld, is thans onder den naam Silvikrin verkrijgbaar voor iedereen.

„Er is geen groei mogelijk zonder Tryptophaan”, ontdekte Prof. Sir Frederick Hopkins, winnaar van den Nobelprijs voor scheikunde, en Tryptophaan is een der meest waardevolle bestanddeelen van Silvikrin. De ontdekking Silvikrin heeft een ware revolutie in de methode van de haarverzorging teweeggebracht. De roos verdwijnt bijna direct, de haaruitval houdt op en nieuwe haargroei begint.

Wat U moet hebben:

 SILVIKRIN LOTION Houdt de hoofdhuid gezond en vruchtbaar, prikkelt de haarvormende weefsels, bevordert den haargroei en verhoogt de natuurlijke schoonheid van het haar. Beschermt hoofdhuid en haar tegen infectie. Voorkomt en bestrijdt haaruitval en roos. Vraag voor de dagelijkse haarverzorging: Silvikrin Lotion Flacon f. 1.25 Flacon voor 2 maanden f. 2.25	 NEO-SILVIKRIN Het eenige preparaat, dat de haarwortels door de 14 organische haarbouwstoffen voedt en versterkt en nieuwe, gezonde, krachtige haargroei teweegbrengt. In ernstige gevallen van haaruitval, bij hardnekkige roos, dun haar en dreigende kaalheid. Vraag voor den haargroei de geconcentreerde haarvoeding: Neo-Silvikrin Flacon v. 1 maand f. 3.60 Compleet m. Lotion f. 4.80
---	--

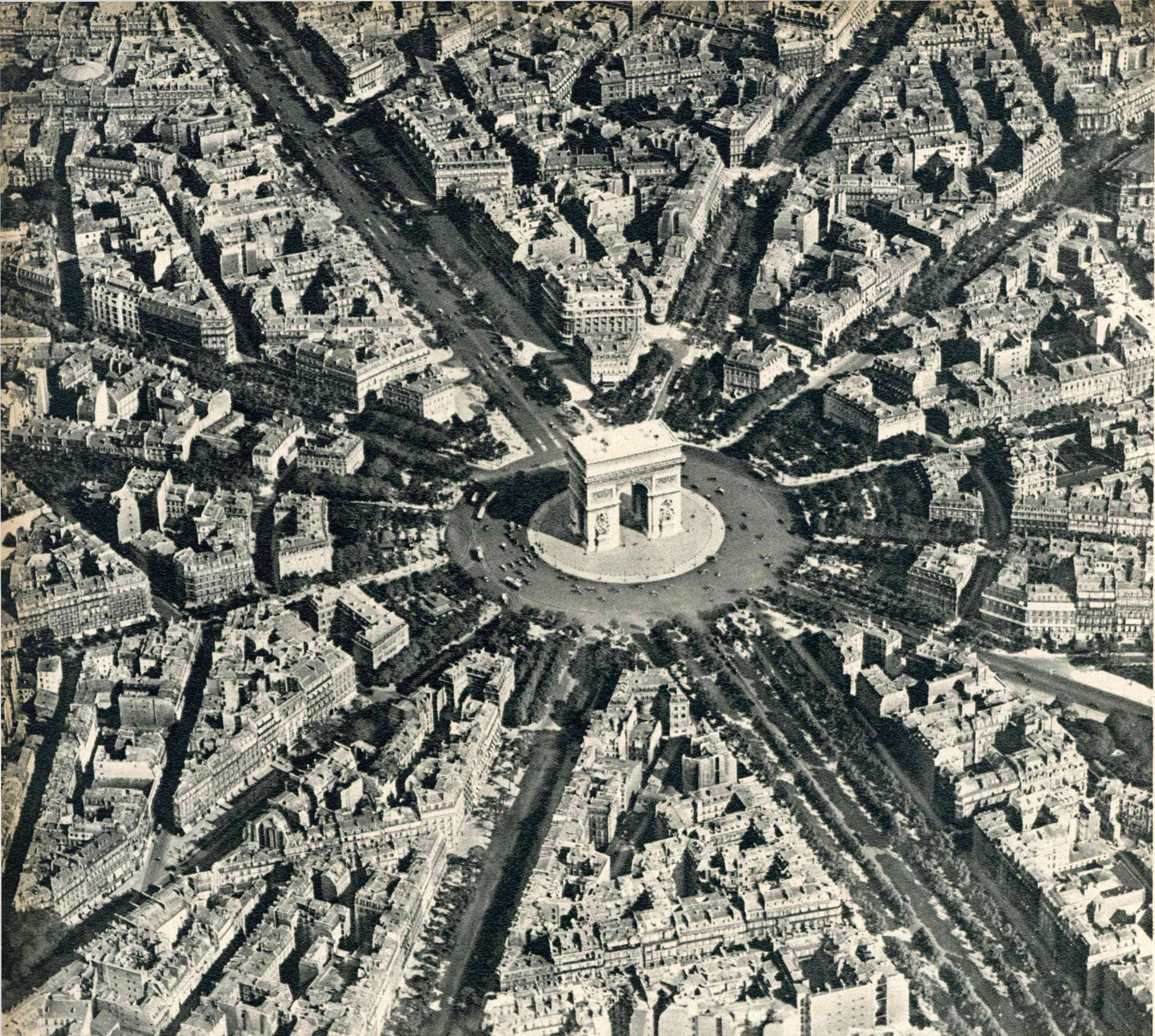
Wanneer U voor Uw hoofdhuid zorgt, dan zorgt Uw hoofdhuid voor Uw haargroei.

Haren groeien door Silvikrin

PANORAMA GAAT DOOR

MET HET VERDEELLEN VAN GELDPRIJZEN

Reeds over een maand verdeelen wij opnieuw een bedrag van tweeduizend gulden. Alle abonné's, ook zij, die reeds eerder een prijs ontvingen, komen dan weer in aanmerking voor een der 520 geldprijzen. Voorwaarde is slechts, dat zij reeds op 1 Maart j.l. als abonné in onze registers stonden ingeschreven en zij daarin ook op den trekkingsdag nog voorkomen. In ons nummer van 22 April publiceeren wij de namen der gelukkige prijswinnaars van deze nieuwe verdeling!

PARIS

Nu het meer en meer gewoonte wordt, om met de Paasch- en Kerstdagen korte vacantie-trips te maken naar het buitenland — het reizen wordt den toerist tegenwoordig al wel heel gemakkelijk gemaakt — lieten we voor deze week de keus vallen op Parijs, dat allicht door meerderen van onze lezers tijdens de Paaschdagen zal worden bezocht. En in Parijs kozen we een der vele midden-punten welke deze grootstad kent. En wel juist datgene, dat door den symmetrischen bouw der omgering als een ster ligt aan den noord-westkant der stad, en waar, bij den beroemden triomfboog, waar het graf van den Onbekenden Soldaat zich bevindt, niet minder dan twaalf breede hoofdwegen samen komen. Een en ander is op onze luchtfoto wel zeer duidelijk zichtbaar. Het is dan ook een onvergetelijk schouwspel, wanneer men, staande op het enorme plein in de schaduw van het hooge, imposante monument, aan het einde der Champs Elysées, om zich heen ziet, en in grootsche perspectief, als de stralen van een enorme ster, avenue na avenue ziet uitmonden op dit centrale punt van het achtste arrondissement der wereldstad. Het arrondissement kan er groot op gaan terens het schoonste en het rijkste te zijn van heel Parijs. In dat arrondissement alleen woont een bevolking van 150.000 zielen, verdeeld over een oppervlakte van 381 ha. Het centrale plein kreeg dan ook den naam van Place de l'Etoile, en de groote triomfboog, door Napoleon daar opgericht, wordt er naar genoemd, in tegenstelling met de kleinere erepoort, tegenover het Louvre, die L'Arc de Triomphe du Carroussel heeten wordt, naar de plaats waar deze zich bevindt. De groote erepoort aan het einde der Champs Elysées, de laan met de dubbele boomenrij, ongeveer midden op onze foto naar beneden loopend, is een der fraaiste monumenten van Parijs, zoowel door haar imposant geheel als in de talrijke merkwaardige details. Men wijst den bezoeker vooral op de enorme afmetingen van het bouwwerk, dat door zijn massale vormen en zijn uitstekend berekende proporties niet zoo groot lijkt. Het is 45 m. hoog en bijna even breed, terwijl de boog 29 m. hoog is, en zoo breed, dat een niet al te groot vliegtuig er onder

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

door kan vliegen, zooals enkele jaren geleden door een stoutmoedigen aviateur dan ook geschiedde. In 1806 werd, op initiatief van Napoleon, met den bouw van het monument begonnen; in 1814 werd de bouw gestaakt, terwijl men eerst in 1825 weer aan het werk doorging en het voltooid tijdens de regeering van koning Louis Philippe. Bewonderenswaardig zijn de beeldhouwde versieringen, beneden in z.g. haut-relief, hooger in bas-relief uitgeroerd. Het meest bekende haut-relief is wel dat aan de noordzijde rechts, door den beeldhouwer Rude, en weergevende het vertrek der Fransche legers in 1792, genoemd Le Chant du Départ. Vanaf het terras boren op het monument heeft men een schitterend vergezicht over de omgering. Zuidwaarts op onze foto loopend naar den rechterbenedenhoek in het verlengde van de Champs Elysées, strekt zich de Avenue de la Grande Armée uit (790 m. lang). De Champs Elysées, ten noorden, hebben een lengte van bijna twee kilometer, en vinden een schitterende afsluiting in de Place de la Concorde, waar ze op uitkomen en verder in de tuinen der Tuileries. Zooals we boren reeds aanstipten bevindt zich onder den triomfboog het graf van den Onbekenden Soldaat met de eeuwige brandende vlam. Dat hier steeds een enorm druk verkeersleven heerscht, behoeft wel geen betoog. 's Zondags zijn vooral de Champs Elysées en de tuinen der Tuileries de wandelplaatsen der Parijsche bevolking, maar ook op werkdagen is het oer de breede avenues een komen en gaan van auto's, die zich in alle mogelijke richtingen verspreiden. Een en ander blijkt wel zeer duidelijk op onze foto, waar men, op het vrij stille moment dat deze luchtopname werd gemaakt, alleen op het plein rond het monument reeds een zeventigtal wagens kan onderscheiden. Wie Parijs kent, zal ongetwijfeld opnieuw onder de bekoring komen van dit stadsplan, dat in zijn grootscheheid van conceptie en uitvoering uniek is ter wereld. Het is een der zeer vele attracties, waardoor de lichtstad altijd weer opnieuw een zeker gevoel van heimwee en verlangen oproept. Want misschien meer en beter dan iets anders, is het dat onvergankelijk stadsschoon, hetwelk de miljoenenstad aan de Seine maakt tot een onvergetelijk reisdoel voor ieder.

Een schooiertje van Palermo

door Vittorio Benito

Nee, signorita, ik heb heusch geen honger. U is heel goed voor een armen jongen van Palermo, maar die tranen kwamen zoo maar in mijn oogen. Honger heb ik niet en mijn marmotje ook niet. Ziet u dat schip daar liggen, de „Brooklyn”? Met dat schip zijn we van Palermo naar New York komen varen en capitano Brack is als een vader geweest voor Luigi Strasso. En voor mijn marmotje eveneens, signorita.

We zijn pas aangekomen en ik kan mij heelemaal niet voorstellen, dat ik nu gauw mijn eigen vader en moeder terug zal zien. Het is alweer zes maanden geleden, dat ze naar Amerika vertrokken, signorita. We huilden alle drie en mijn moeder het hardst. En mijn vader lei z'n hand op m'n schouder en zei: „Je moet een flinke jongen zijn. Je bent nu tien jaar en bijna een man. Vader en moeder kunnen hier geen eten meer verdienen, maar in dat groote Amerika komt weer werk genoeg. We zullen heel zuinig zijn en zoodra we genoeg voor de reis verdiend hebben, komen oom Luigi en jij ons achterna.” En toen ging hij met moeder op de boot en voeren zij weg.

Dat is een half jaar geleden, signorita, en ik was heel treurig na dien dag.

Toen kwam oom Luigi opeens ziek te liggen. De dokter zei, dat het niet erg was, maar dat kon hij onmogelijk weten, want toen hij kwam, stak hij alleen zijn neus maar even binnen de deur. En op een morgen, toen ik oom Luigi ging roepen, was hij dood. Toen heb ik erg gehuild, signorita, want ik voelde me net, of ik heelemaal alleen was op de wereld.

Nou, na een paar dagen ging het weer wat beter. Ik had mijn marmotje nog om tegen te praten en dat deed ik dan maar.

Nou, signorita, en zoo gingen er weer een paar treurige weken voor Luigi Strasso voorbij. Ik zat den heelen dag naar de schepen te kijken en op een goeden dag prakkizeerde ik, dat een van die schepen me misschien wel voor niets mee zou willen nemen. Ik vroeg het aan capitano Brack van de „Brooklyn”, maar deze zei, dat het beslist niet ging. Ik moest een hoop dollars hebben en papieren en hoe zou een arme jongen als ik aan dollars komen, signorita?

Dien nacht sliep ik in een havenpakhuis, signorita. Ik droomde en het was net of m'n moeder voor me stond. Ze zei: „Luigi, er houdt maar één man de wacht op de brug van de „Brooklyn”. Misschien is hij wel ingedut en de nacht is pikdonker. Ga gauw aan boord en verberg je goed. Heb je in den hoek van het pakhuis dat opveegsel zien liggen? Dat is graan en copra en maïs — van alles door elkaar. Je mag het gerust nemen, het wordt toch weggegooid. Stop er al je zakken en je kiel mee vol en vul een blik met water en sluip gauw aan boord. Kom niet te voorschijn onder de reis, maar wacht in New York den nacht af en probeer aan wal te komen. Als je voorzichtig en slim bent, zal het je wel lukken...”

Het was een vreemde droom, signorita. Mijn moeder kuste me nog en toen werd ik wakker. Ik dacht dat ik maar precies moest doen, zooals moeder gezegd had. Dat opveegsel had ik zien liggen en ik bond een touw om mijn kiel en stopte me zóó vol, dat ik wel op een ton leek. Toen nam ik twee leeg benzineblikken en pompte ze vol water. Zóó sloop ik aan boord en niemand zag me, signorita. Niemand! Ik zag een luik openstaan van een ruim, dat bijna heelemaal met zwavel gevuld was. Er hing een ijzeren ladder omlaag en in een wip had ik me in een donkeren hoek verborgen. En dáár bleef ik doodstil zitten, met mijn

marmotje bij me. En natuurlijk erg angstig, dat ze me zouden vinden...

Maar alles ging goed, signorita. Dat ruim ging den anderen dag dicht en den volgende nacht vertrok de „Brooklyn”. Ik was op weg naar Amerika en toen heb ik daar een deuntje gezongen, dat u eens had moeten hooren. Zóó blij was ik.

Toen viel die geschiedenis voor met mijn marmotje, signorita. Dat was, toen we allang op den Oceaan zaten. Ik had vier dagen geteld en vier nachten — dat het dag was kon ik hooren aan het geloop boven mijn hoofd. Daar beneden was het natuurlijk erg donker; zóó donker, dat ik mijn marmotje nog niet zien kon, al bracht ik het vlak voor mijn oogen. Maar we hadden geen licht noodig, eten en drinken gaat heel goed in het donker.

In den morgen van den vijfden dag wou mijn marmotje niet wakker worden. Het lag verstijfd in mijn hand, maar in zijn lijfje was nog leven. Want het was warm en nu en dan voelde ik een stuip-trekking door hem heen gaan. Ik was verschrikkelijk bang dat het dood zou gaan, want het was een verjaardags-geschenk van mijn moeder, weet u. Ik stormde tegen de ijzeren ladder op en bonste met mijn vuist op het luik boven mijn hoofd. Hoe lang ik dat deed weet ik niet, maar ik dacht dat ik nóóit meer verlost zou worden. Ik wou me al laten vallen, heelemaal van boven af, want ik voelde me plotseling erg naar worden.

Maar eindelijk hoorden ze me dan. Er werd wat heen en weer geloopt boven mijn hoofd en eensklaps werd er een luik weggehaald. Ze trokken me op en riepen, dat er een „stow-away” aan boord zat. En allemaal kwamen ze om me heen staan en capitano Brack kwam er ook bij. En tegelijk riep er iemand, dat er zwaveldamp in het ruim stond en dat mijn marmot dáárvan van de sokken was gegaan. Dat riepen ze: dat ie van de sokken was gegaan. En ze waren erg van streek...

Nou, en toen lette niemand meer op me. Ze liepen allemaal naar het ruim en drie mannen gingen naar beneden met een ding voor hun gezicht. Toen ze weer boven kwamen schreeuwden ze, dat de zwavel broeide en dat de balken en de watertanks al heet waren.

Capitano Brack commandeerde dat het heele ruim onder water gezet moest worden en toen keek hij eens schuin naar mij. Ze werkten als paarden, al die mannen; ik geloof dat ze bijna van plan waren, van het schip af te gaan. Maar na een paar uur riepen ze, dat nu het gevaar geweken was en ééntje zei, dat de duivel er vandaag precies naast gegrepen had. En ze waren allemaal blij en dansten met me in het rond en toen ik alles precies verteld had, zei capitano Brack, dat m'n moeder een beschermengel was, die me in m'n droom verschenen was. Hij zei het heel ernstig en mij noemde hij den beschermengel van de „Brooklyn” en 't marmotje een mascotte. En toen drukte hij me zóó vast tegen zich aan, dat mijn marmotje van pijn begon te piepen. En ook beloofde hij, dat hij zelf voor de dollars en voor de papieren zou zorgen, die ik nodig had en óók voor werk voor vader. En zóó kwam ik hier in New York, signorita.

Er is al een boodschap weg naar m'n moeder en ze zullen dadelijk wel komen. Daarom ben ik zoo blij en steken mijn oogen zoo, begrijpt u? Maar honger — nee, honger hebben we niet, hè Pepi? We zijn alleen maar zoo blij, zoo verschrikkelijk blij, dat een arme jongen van Palermo zijn eigen vader en moeder teruggevonden heeft.”

KING
Een natuurlijke
verkwikking!

Verdrijft het onaangename door het aangename. Neemt onder minder prettige omstandigheden King. King veraangenaamt Uw stemming. King houdt U fris en monter. Aan het edele natuurproduct ontleent King de weergaloos verkwikkende eigenschappen. De heerlijke smaak en geur zijn het bewijs van de originele samenstelling. De natuur is niet te verbeteren.

KING PEPERMUNT

TONNEMA & CIE. • FABRIKANTEN VAN KING PEPERMUNT • SNEEK

„Ik was erg blij

toen ik in de winkel zulk een leuke jumper zag! Maar 't mooist van alles vond ik nog, dat de verkoopster in de winkel zei, dat de jumper heel lang meegaat, als je hem maar altijd wast in Lux."

„En nu heb ik hem zelf gewassen! Natuurlijk in Lux. En het ging zo gemakkelijk. In een oogwenk is de Koudwater Lux opgelost. En zo zuinig! Eén eetlepel Lux geeft een massa heerlijk sop. En je ziet zelf, hoe mooi hij gebleven is. Precies als nieuw!"

U kunt jumpers gerust keer op keer wassen, als U altijd maar Koudwater Lux gebruikt. Want Lux is het enige wasmiddel voor fijn goed, dat zelfs in koud water volkomen oplost. Daardoor wordt te

heet wassen voorkomen, blijft de wol zacht en soepel en, omdat Lux geen alkali bevat, wordt de wol in 't geheel niet aangetast.

VEILIGER DAN VEILIG... EN VLUKKER DAN VLUK

LX.44C

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 27

„Wat is er?" vroeg Herring, verbaasd om de kracht van den uitroep. „Merstham! Dat was 't: Merstham!" „Wat zou dat?"

Geoff greep den arm van zijn vriend. „Herinner je je dien idioot niet, die een blauwen Maandag student was, en als maar tandem reed en op jacht ging, en in heel ristje auto's had en scheen te bulken van 't geld?"

„Bingley, bedoel je, wien ze den zak hebben gegeven?"

„Ja, precies. Zijn vader heeft aan mijn vader verteld, dat die halve gare in de handen was gevallen van den grootsten gannef van onzen tijd, een zekeren sir George Merstham."

„Sir George Merstham?"

„De naam Merstham is niet zoo gewoon. De oude heer heeft me er tegen gewaarschuwd — hij vertelde me een heelen troep rare verhalen over Merstham en zijn zoon. Ze hebben Bingley borg laten staan, en hem uitgekleeft met kaarten, en aan alle kanten afgezet. Als die knaap de jonge Merstham is, weet ik wel, wat me te doen staat."

„O ja?"

„Natuurlijk. Dan moet ik Marla — juffrouw Stanton — waarschuwen, dat ze hem links laat liggen. Hij weet, dat ze de dochter van een staalkoning is. ... Bliksems, jog. ... je hebt zeker nooit sporen van Sherlock Holmes in me ontdekt, niet?"

„Ik begin te gelooven, dat je tot alles in staat bent," zei Herring lachend. „Ik heb al een keer van je staan kijken vandaag."

Geoffrey sprong op. „Ik wou, dat ik dien kerel vijf minuten te pakken kon krijgen. Dan kon ik 'm meteen aan den tand voelen!"

Hij keek op. Vóór hem stond, groot, slank en onverstoortbaar, Allen Merstham.

„Vreedzaam 't laatste sigaretje?" vroeg de bewuste.

„Nee. ... " Geoffrey haalde zijn schouders op. „We zitten te. ... praten."

Allan scheen zin in praten te hebben. „Aan uw das te zien studeert u in Oxford," zei hij. „Ik wou, dat ik daar ook geweest was. Buitengewoon gezellige troep, lijkt me." Hij zei 't heel hartelijk en eenvoudig, en hij zag er goedmoedelijk-voornaam uit. Geoffrey kon baast niet gelooven, dat hij tot de familie behoorde, waartegen kolonel Kingsward hem gewaarschuwd had. Hij moest eerlijk blijven.

„Pardon," zei hij, „maar heb ik goed verstaan, dat u Merstham heet?"

„Merstham — ja," zei Allan.

Geoffrey dacht aan Marla, en drong de fijne aantrekkingskracht terug, die Allan over hem begon uit te oefenen. „Bent u. ... een zoon van sir George Merstham?"

„Nee," zei Allan zonder de minste aarzeling.

„Ah — dat doet me plezier," zei Geoffrey.

Allan lachte luchtig. „Mij ook. Sir George Merstham is een erg interessante meneer, geloof ik, maar hij is geen familie van me." Hij geeuwde. „Ik voel wel iets voor m'n bed. Wel te rusten."

Hij keek Geoffrey glimlachend aan, keerde zich om en liep weg. „Oók doorheen geglipt," mompelde hij. ...

Den volgenden morgen zaten lady Merstham en mevrouw Raffan, die elkaar in zooveel jaren niet gezien hadden, op een beschut plekje aan dek. Lady Merstham, vol van het toenemend

optimisme, waar geen avonturier buiten kan, stelde haar geschut tot een beslissenden aanval. Mevrouw Raffan voelde zich geveid — al had zij 't nooit willen bekennen — dat een zoo vriendelijke en voorname dame haar nog wou kennen, en beantwoordde vlot lady Merstham's minzaamheid.

Haar beweegredenen daartoe waren onzelfzuchtig. Over haar eigen verlangens, in de beste Engelsche kringen te worden opgenomen, was zij heen. Zij was een kalme, ontwikkelde vrouw, die haar hart aan boeken, muziek en kunst had gegeven. Sinds den dood van haar man ging zij ieder jaar naar Engeland en Frankrijk terug om gevoelsredenen, om herinneringen levendig te houden.

Op dit moment reisde zij naar de Engelsche kust met een knap jong meisje, dat nog een onontdekte wereld voor zich had. Zij wist, welke eerbied de Stantons voor Marla koesterden, dat zij niet vuriger wenschten, of Marla's schoonheid en rijkdom zouden haar een plaats winnen in de Engelsche aristocratie, met een oud kasteel mischienen. 't Zou wel leuk zijn den Stantons te toonen, dat zij, onaanzienlijke vrouw, Marla had kunnen voorstellen aan den Engelschen adel. Arme, argeloze ziel!

Lady Merstham begreep, evenals Allan, dat zij voor hun heele toekomst veilig geborgen waren, als deze onvoorziene kans een gunstig verloop had; maar dat de bodem van Londen, en zelfs van Engeland, te warm zou worden onder hun voeten, als zij faalden. Aangezien zij dit beseften gingen zij nu te werk met een wanhopige bezorgdheid, die zij bij hun vroegere booze plannen niet hadden betoond.

Uiterlijk was lady Merstham op-en-top de bloeiende, rustige, volslagen tevreden vrouw van de wereld. Zij sprak niet over zichzelf, scheen zichzelf niet bijster belangrijk te vinden. Zij stelde in 't eerst geen vragen. Zij bracht mevrouw Raffan er toe, over zichzelf en haar plannen te praten, en tóén eerst begon zij het gesprek terug te leiden naar haarzelf en haar zoon.

„Ja," zei ze, „ik begrijp volkomen, dat u die maand in Londen zoo goed mogelijk gebruiken moet voor uw protégée. Misschien mag ik u helpen."

„O!" zei mevrouw Raffan, „als u dat wou!"

„Ik geloof wel, dat ik 'n paar dingetjes voor u zou kunnen doen. 't Zou zonde zijn, als juffrouw Stanton alleen 't hotel-leven leerde kennen. Ik bedoel, als zij niets te zien kreeg dan openbare gebouwen en musea en zoo. Daar moet ze natuurlijk allemaal heen; maar 't lijkt me best mogelijk, dat ze er onder de gunstige omstandigheden heengaat."

„Ik ken haast geen menschen natuurlijk," zei mevrouw Raffan. „Maar u. ..."

„Ik ken iedereen die meetelt. Al was ze niet zoo bijzonder knap, dan zou ik 't toch een genoegen vinden, om u, haar in onze kringen te brengen, en te zorgen, dat ze behoorlijk aan 't Hof wordt voorgesteld." Lady Merstham stak een hand uit en legde die op den arm van haar vriendin. „Ik heb helaas ook geen dochter, net als u, mevrouw Raffan," zei ze. „Ik zou 't buitengewoon prettig vinden, als ik dat lieve kind ge-waardeerd zag, zooals ze 't verdient. Ik beloof u, dat ik juffrouw Stanton niet van u vervreemden zal; maar laat u alles aan mij over — dan zal ik zorgen, dat en zij, en uzelf den meest geschikten omgang krijgt, vóór haar familie aankomt."

Een frisch en jeugdig teint in plaats van een vette huid

„Door Radox te gebruiken als een middel tegen een vette huid, heb ik veel succes gehad. Daar ik nooit crème of poeder gebruik, heeft mijn teint mij altijd zorg gebaard. Nu doe ik steeds een beetje Radox in mijn waschwasser, waardoor mijn teint frisch blijft en mijn huid nooit vet en altijd in goede conditie is." Mej. L. M. te C.

Waarom zoudt ge anderen en ook U zelf ergeren, indien er zulk een eenvoudig middel bestaat, om dit kwaad te verhelpen? Men krijgt namelijk een vette huid indien de onderhuidse kliertjes niet goed functionneeren en de poriën verstopt zijn. Radox maakt de zuurstof, die noodig is om deze poriën te reinigen, in Uw waschwasser vrij, terwijl de zouten in Radox de onderhuidse kliertjes voeden en versterken, zoodat deze weer normaal kunnen werken. Wanneer U er nu voor zorgt, dat U altijd een beetje Radox in Uw waschwasser doet, zullen Uw poriën nooit meer verstopt raken en zal Uw huid er dus altijd frisch en jeugdig blijven uitzien. Men zal U bewonderen om Uw prachtig teint en U vragen naar het geheim daarvan. Radox is verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.90 per pak, omzetsbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f 0.15.

Hoe men zich eenvoudig van een

5cm. dikke vetlaag bevrijden kan

Denkt er niet alleen over, maar doet het ook. U hebt het in eigen hand. Uw figuur te verbeteren. Wanneer U gedurende 4-8 weken regelmatig 1-2 Dragées „Negentien" na de maaltijden gebruikt,

zult U wekelijks zonder moeite of schade voor het organisme eenige ponden afvallen. Vetlijvigheid ontstaat in de eerste plaats, doordat de spijsbrij door trage vertering te lang in den darm gehouden wordt en op deze wijze te ver wordt ontleed. Men kan daarom met Dragées „Negentien" nauwkeurig zijn lichaamsgewicht regelen en personen, die aanleg tot vetlijvigheid hebben, vermijden aldus op de meest gezonde manier een gewichtstoename. Dragées „Negentien", gefabriceerd volgens recente onderzoekingen van Prof. Dr. H. Much, doen opgeblazenheid, alsmede het gevoel van oververzadiging verdwijnen. De spijsvertering wordt bevorderd en de stoelgang geregeld, terwijl de darm-peristaltiek (de wormschroefvormige beweging van den darm) genormaliseerd wordt. Dragées „Negentien" zijn een zuiver natuurproduct, veroorzaken geen krampen en kunnen zonder bezwaar dagelijks gebruikt worden. Prijs:

Flac. à 40 stuks f 1.25

Te verkrijgen bij Apoth. en Drog. Hoofdepôt: Den Haag. Dr. H. Nanning, Korte Poten 7a.

Dat was precies, wat mevrouw Raffan wenschte. Zij voelde al iets warms van zegepraal in zich bij de gedachte, hoe opgetogen de Stantons zich zouden verbazen, als ze merkten, hoe goed zij hun dochter had kunnen plaatsen. En heel diep had de zucht naar koppelaarij, eigenschap van alle hartelijke vrouwen, al gefluisterd, dat Marla nog lang zoo slecht niet af zou zijn, als zij de bruid werd van een zoo interessant en begerlijk jongmensch als Allan Merstham, en volgens normalen gang van zaken een lady, de meesteres van een prachtig Engelsch kasteel, zooals deze oude familie natuurlijk bezat.

Zij zag Marla met Allan Merstham over het dek wandelen, en al de romantiek van haar natuur werd wakker. Het was een mooi paar — hij lang, slank en van adel, zij een parel van jonkvrouwelijkheid.

Allan had zijn eigen program opge-maakt. Door zijn avontuurlijk leven had hij menschenkennis opgedaan, en al heel gauw was hij tot het besef gekomen, dat Marla een eenvoudig, onschuldig meisje was, geneigd om in iedereen het goede te zien, wyl nog niemand haar ooit had misleid. Zij was ontvankelijk voor indrukken, begeerig om zooveel mogelijk van haar leven te maken, en zij bezat een zekere mate van gezonde eierzucht. Hij ontdekte, dat zij goedlachsch was, hartelijk en edelmoedig.

Hij redeneerde zoo: ze had nooit meer hoeven doen dan maar even haar pink bewegen, om in alles haar zin te krijgen — dus was dit de beste manier, om haar belangstelling op te wekken: zich vrijwel onverschillig toonen voor haar schoonheid en rijkdom. Hij zou zich onbevagen, onafhankelijk toonen. Hij zou doen, alsof 't geen indruk op hem maakte, dat zij het begeerenswaardigste meisje op het heele schip was. 't Zou niet meevallen, en omdat hij verliefd op haar was, en omdat hij haar geld absoluut moest hebben, maar hij nam zich voor, dit plan strikt door te zetten.

Marla was haar afspraak met Geoffrey Kingsward niet vergeten. Zij kwam om half negen aan dek, liep met den jongeman mee, en ademde in zijn gezelschap de pittige zeelucht in tot aan het ontbijt. Zij hadden veel met elkaar gemeen. Zij waren beiden jong. De wereld lag voor hen open ter verovering. Zij waren beiden gezond, normaal, en meer dan geneigd, elkaar halverwege tegemoet te komen.

Geoff was op 't eerste gezicht van Marla gaan houden. Hij dacht er geen seconde over na, dat zij de dochter van een millionair was. Hij hield alleen van haar, zooals jeugd van jeugd houdt: omdat hij er niets aan doen kon. Hoe 't verder ook gaan mocht, die liefde was een stuk van zijn leven geworden.

En Marla mocht Geoffrey graag. Zij had behagen in zijn kloeke schouders, zijn eerlijke, openhartige inzichten, zijn jongensachtige oprechtheid. Tegen 't ontbijt leek het, of zij al jaren vrienden waren.

Zij miste haar moeder natuurlijk, maar de reis stelde haar verwachtingen niet teleur. Geoffrey Kingsward was aardig; mevrouw Raffan was een schat; lady Merstham was de charmantste vrouw, die zij ooit ontmoet had; en Allan Merstham... Ja, over

Allan Merstham wou ze wel iets meer weten. Hij was heel anders dan alle mannen, die ze ooit had leeren kennen. Zijn kalme, half-cynische optreden trok haar aan. Dat rustige zelfvertrouwen van hem, zijn eerbied tegenover vrouwen en zijn knapheid, 't werkte allemaal aantrekkelijk.

Zijn plaats aan de ontbijttafel was leeg. Allan was zijn veldtocht reeds begonnen. Het sprak vanzelf, dat zij naar hem uitkeek, toen zij weer aan dek kwam. Zij vond hem op de plek, die hij met zorg gekozen had, aan de bakboordreeling, met een gezicht van droefgeestige belangstelling naar de zee kijkend.

„Ontbijt u nooit?” vroeg zij hem.

Allan keek op, en scheen zichzelf los te rukken van het verleden of van de toekomst.

„O jawel,” zei hij. „Soms.”

„Zullen we een eindje lopen?”

„Zooals u wilt.”

Met opgeheven hoofd keerde Marla zich om. Allan volgde, niet onwillig, want hij was te welopgevoed, om zich niet graag te schikken naar de wenschen van een mooi meisje, maar met een bedaardheid, die iets vreemd be-tooverends had.

Marla wachtte, tot hij spreken zou, en wachtte vergeefs. Zij keek snel in zijn gezicht, en vond het onverstoord, verstrooid. Maar Allan was ver van on-verstoord of verstrooid. Marla's warme, fleurige nabijheid deed het bloed door zijn aderen jagen. Hij onderdrukte een hevig verlangen, om haar aan 't praten te brengen, haar zilverigen lach te hooren. Hij handhaafde strak zijn voorgenomen houding, met de bekwaamheid van een meester in de kunst der mis-leiding.

De stilte begon Marla te hinderen. „Kent u Geoffrey Kingsward?” vroeg zij opeens.

„Kingsward?” Allan haalde even zijn schouders op. „Ja, dien heb ik gesproken.”

„Mevrouw Raffan en ik gaan naar Oxford — hij zal ons alles laten zien,” zei Marla.

Dit noteerde Allan in zijn geheugen. Zijn moeder en hij moesten zorgen, dat daar iets tusschen kwam. Die Kingsward was een lastpost. Gelukkig was de universiteits-vacantie gauw uit, als de Lucania aankwam — als Kingsward weer in Oxford zat, was hij min of meer uit de voeten.

„Voert u iets uit in Londen?” vroeg Marla. „Zaken of zoo?”

„Niets — alleen den tijd zoek brengen.”

„U doet zeker aan jagen, en golfen, overal heengaan en alles meedoen...”

„O ja. Wie doet dat niet?”

Allan beantwoordde haar vragen beleefd, maar met terughouding. Marla's gezicht van niet-begrijpen was een aanmoediging. Hij besloot een troef-kaart uit te spelen.

Hij bleef staan, tegenover zijn moeder en mevrouw Raffan, trok een dekstoel voor Marla bij en gaf haar een tijdschrift. Zij ging zitten. Allan legde een plaid over haar knieën, boog en liep door. Met oogen, groot van verbazing, keek Marla hem na.

Allan had den eersten slag gewonnen.

(Wordt vervolgd)

MARTINI

...verhoogt de feestvreugde

De Paaschhaas is druk in de weer geweest. En met succes! Een vijftal nieuwe DROSTE Paascheitjes zijn weder aan de reeds bestaande toegevoegd. Het zijn de BERNINA-, NOVELLA-, ROMORA-, HAZELNOOT- en ROOM-KOFFIE-EITJES. 40 ct. per ons. Elk Paascheitje van Droste is een lekkernij op zichzelf.

Droste

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor onze albums.

PASTILLES — CACAO — BONBONS

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der locale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van post- abonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAAKLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 15473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Bad huisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Droog en altijd goed
strooibaar tafelzout voor-
komt ergernis. Ergernis
voorkomt U met

Cerebos Zout
het volmaakte Tafelzout

**Neerland's
beste zeep
voor alles wat U wast**

*Geeft
een extra
vet sop!*

SUNLIGHT ZEEP

MET BON VOOR FRAAIE GESCHENKEN!

536-0414

**KIES
EEN BETROUWBARE
BESCHERMER!**

Zorg voor een sterk en blinkend
blank gebit! Neem PASTOL.
Pastol krast Uw tandglazuur
nooit: dit betrouwbare tandmid-
del heeft geen scherpe bestand-
deelen nodig: het leelijke tand-
steen wordt radicaal verwijderd!

Koop 'n doosje PASTOL -
U doet er lang meel

Doos 10 en 20 cts.
Tube 20 en 35 cts.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

AUSTRALIË BALLINGSOORD

Goud! Goud in den
bodem, goud te ver-
dieneu met land-
bouw en schapenteelt —
goud maakte Australië in
de 19e eeuw een land
van belofte.

Maar het was vóórdien
een land van verschrik-
king geweest.

De Hollanders hadden,
in de zeventiende eeuw,
Australië ontdekt, maar
er zich niet gevestigd. De
Engelsche kapitein Cook,
in 1770 op een weten-
schappelijke expeditie uit,
kwam aan de zuidoostkust van het
nieuwe werelddeel terecht, en plantte
er de Engelsche vlag. Ook in 1773 en
1777 ondernam hij expedities, die hem
naar New South Wales, Nieuw-Zeeland
en Tasmania brachten.

In 1776 maakte de opstand der
Amerikaansche kolonies een einde aan
de deportatie van Britsche misdadigers
naar Amerika. De regeering zocht een
ander ballingsoord, en haar oog viel op
de uitgestrekte, ongebruikte gebieden
in Australië.

In 1787 vertrok de eerste zending:
504 mannelijke en 192 vrouwelijke ver-
oordeelden, plus de noodige soldaten
en officieren, en bewakers met vrouwen
en kinderen. Na een taai reis van acht
maanden bracht de commandant,
Arthur Phillip, zijn schapjes aan land
op de plek waar nu de stad Sydney
staat.

De jonge kolonie kreeg een bitteren
strijd om het bestaan te voeren. Het
vaderland moest levensmiddelen stu-
ren, en als die wat lang onderweg ble-
ven, heerschte er hongersnood. Er
kwam een aantal vrije families in het
nieuwe land geluk zoeken, maar zij
gingen onder in het steeds groeiend
aantal misdadigers. En waren die al
een nieuw leven begonnen, een beter
leven was het zelden. Het werd een
slechter leven, vooral, toen Tasmania
(Van Diemensland) meer speciaal voor
de vestiging van veroordeelden werd
aangewezen. Voor een deel was de
misère een gevolg van de verkeerde
keuze van gouverneurs — één hunner
was kapitein William Bligh, de „held”
van de munterij op de Bounty! Bijna
onmiddellijk na zijn aankomst kreeg
hij ruzie met de officieren van het New-
South-Wales-corps... op wier gedrag
overigens heel wat aan te merken viel.
Bligh nam zijn maatregelen al even
onwils als vroeger op zijn schip, zoodat
ook hier munterij hem loonde: de offi-
cieren haalden hem uit zijn bureau en
zetten hem op een schip, dat naar Enge-
land terugging.

Men moet al een heel sterke fantasie
hebben om zich te verbeelden, dat er
in Siberië ooit erger dingen gebeurden
dan op Tasmania in het begin der 19e
eeuw. Met zware ketenen belast, die
hun het gaan zeer moeilijk maakten,
moesten de veroordeelden zwoegen in
de bosschen of op het veld, dag op dag,
maand na maand, zonder hoop, dat
hun ketenen ooit afgenomen, hun lot
oort verzaacht zou worden. Als er een
klaagde, dat hij te zwak was om zijn
ploeg te kunnen bijhouden, werd hij
voor luihard aangezien — de opzichters
stuurden hem naar den „triangel”, een
stel van drie hellebaarden, en daar wer-
den vijftig, soms honderd zweepslagen
op zijn blooten rug en lendenen toege-
past, om verdere klachten te voorko-
men. De minste overtreding der regels
kostte een geeseling, en de karwats was
een voorwerp van dagelijksch gebruik.

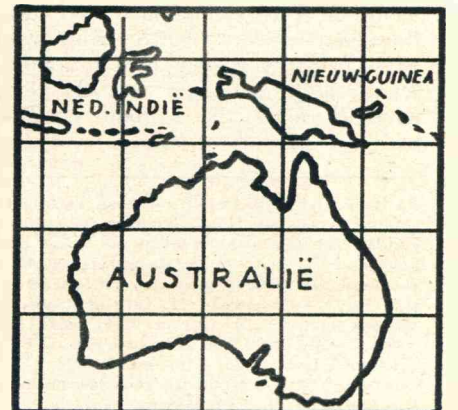
Kapitein Cook.

Na de zweep volgde vaal
eenzame opsluiting, voor
dagen of weken, met haast
geen voedsel; en als een
gevangene dit alles over-
leefde, bleef er in hem
het vaste besluit, om zich
te wreken, als hij de kans
kreeg, en de wreedaards
te vermoorden, die zijn
hart verstokt en wanhopig
hadden gemaakt. Wat
kon 't hem schelen, of
die wraak hem 't leven —
zô'n leven — kostte?
Velen echter stierven voor
zij een kans kregen, en

menigeen ging recht van den triangel
naar het lijkenhuis, al levenloos, voor
hij het volle aantal slagen verduurd
had. Er waren er onder de beambten,
die zich ergerden, als een veroordeelde
de geeseling dapper verdroeg — dan
werd later met ijver de karwats ge-
bruikt om zoo'n kopstuk tam te krijgen.
Een extra wredeheid was, een gevan-
gene te bevelen, een anderen stakker
af te ranselen; weigerde hij, dan werd
hij zelf aan den triangel gebonden en
onderging hij het aantal slagen, dat
het bevelende monster voorschreef.

De Britsche regeering en het volk
wisten van die toestanden niets. Allicht
zou daar gauwer een einde aan gemaakt
zijn, als de strafkolonie niet zoo geïso-
leerd had gelegen en zoo ver van de
hoofdstad. Ook daar was het trouwens
een broeinest van onrecht en misdaad.
Er kon niet veel fraais voortkomen uit
een stelsel, dat den vrijen kolonisten en
den militairen veroorloofde, zelf hun
„personeel” uit de veroordeelden te kie-
zen. De militairen deden precies, wat
ze verkozen. Dronkenschap, losbandig-
heid, moord waren haast geen vergrij-
pen meer, geeseling en ophanging waren
een zeer gewoon schouwspel. Er werden
soms op één ochtend zes of acht ver-
oordeelden naar de eeuwigheid verwe-
zen, en de beroeps-geeselaars verdien-
den hun kost in het zweet huns aan-
schijns.

Dit alles ging tientallen jaren zoo
voort. Maar geleidelijk drong de zwarte
faam naar het moederland door, begon-
nen de vrije kolonisten en goedwillige
waarnemers te protesteeren, zich te
verzetten. Rechter Burton wees er op,
dat de kolonie zich nooit gezond kon
ontwikkelen, zoolang het deportatie-
systeem duurde; aartsbisschop Wha-
thely betoogde, dat Australië velen
rijk kon maken — handige veroordeel-
den waren al rijk geworden, terwijl hun
minder sluwe lotgenooten doodgeran-
seld werden — kon men dien rijkdom
niet beter aan fatsoenlijke menschen
gunnen? Deze argumenten, bekwaam
toegepast, hielpen de menschlievend-
heid voort naar de overwinning: in
1840 kwam er een einde aan de Engel-
sche deportatie.

VROUWELIJKE VOORJAARSPROBLEMEN

De Engelen-berg. Een der bekoorlijke revue-scènes uit deze film.

PREMIÈRE

Over Zarah Leander, de nieuwe Zweedsche ster, is reeds veel geschreven. Verschillende filmfabrieken hebben haar uiterste best gedaan, deze actrice, die de echtgenote is van den intendant van het Koninklijke Theater te Stockholm, contractueel aan zich te verplichten. De UFA heeft tenslotte de overwinning behaald en zij is het nu, die haar lanceert, ook al is de film zelf niet onder haar auspiciën vervaardigd.

Het publiek houdt van detective-sensatie en het publiek houdt van indrukwekkende revue-scènes. Zijn dus deze twee lekkernijen gecombineerd, dan kan het niet anders, of de waardeering voor het resultaat moet ook dubbel zoo groot zijn. Het is een goed bekeken zakelijke handigheid, welke tevens een uitstekenden kijk kan geven op de spel-kwaliteiten van den hoofdpersoon, i.e. Zarah Leander. Een revue, welke haar kracht heeft gezocht in machtige, grootsche tafereelen, kan vaak groot succes hebben, ook al zijn de medespelenden tamelijk talentloos of uiterst middelmatig. Bij een speelfilm echter is het in hoofdzaak het

spel, waar het op aankomt, en hierbij krijgt men dus een beter overzicht van de prestaties der artisten. De toeschouwers hebben dan ook thans alle gelegenheid om te beoordeelen of de roep, welke Zarah Leander voorafging, volkomen gewettigd was. In deze

„Première” is zij zoowel de ster van de revue als de hoofdpersoon van het drama, dat zich achter de coulissen afspeelt. Voordat het doek voor de groote première opgaat, constateert men eensklaps den dood van den geldschietster. Noch het politie-onderzoek noch de vertooning van de revue kunnen stopgezet worden. Allebei gaan ze dan ook hun gang, al zal men wel begrijpen, dat de artisten onder een beklemmenden „hoogdruk” staan.

Indien we afgaan op de berichten, welke ons uit Oostenrijk hebben bereikt, dan heeft Zarah Leander daar een buitengewoon groot succes en beschouwt men haar ontdekking als een der beste van de laatste jaren. Men hoopt deze film dan ook zoo spoedig mogelijk (waarschijnlijk reeds bij het verschijnen van dit nummer) in Holland uit te brengen.

Attila Hörbiger, die de mannelijke hoofdrol vervult. Zoals men weet, huwde hij onlangs de lieftallige Weensche actrice Paula Wessely.

Zarah Leander, tijdens een spelmoment.

Ik gaf haar 'n standje... maar zij kon 't niet helpen.

Buien van prikkelbaarheid en geen zin in eten worden vaak aan onwil of stoutheid geweten. Maar in vele gevallen is een tekort aan mineralen de werkelijke oorzaak. Vooral groeiende kinderen hebben veel mineralen nodig. Geef ze daarom Kalzan en gij zult er zeker van zijn, dat zij ook in plotselinge groeiperioden sterke beenden en tanden zullen hebben en een reserve aan kracht, welke ziekten tegenhoudt.

Haal vandaag nog een doosje Kalzan om Uw kinderen gezond te laten opgroeien.

KALZAN

HET CALCIUM NATRIUM VOEDSEL

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE APOTH. EN DRUG. IN TABLET- OF POEDERVORM

Het slot van een geschiedenis

door Ked Pittock

Het was in den tijd der Cubaansche troebelen, dat kapitein Carenas deze geschiedenis overkwam. Hij had op een dag koffie geladen in Havana en zijn bark „De Goede Verwachting” lag gereed, om den volgenden morgen uit te zeilen naar Manzanillo. Na het invallen van de duisternis zat hij in de kajuit zijn administratie bij te werken, toen een matroos hem kwam melden, dat er iemand was om hem te spreken.

Een oogenblik later zag hij 'n langen, mageren man in de kajuit verschijnen. Hij was sjofel gekleed en had een baard van een paar weken. Zijn gedragingen waren nogal onrustig en nadat hij de deur stevig gesloten had, nam hij zijn hoed af en dempte zijn stem tot een geheimzinnig gefluister.

„Kapitein, vaart u naar Mexico?” „Jawel, morgenvroeg. Wat zou dat?” vroeg Carenas.

„Ik ben Amerikaan,” hernam de ander. „Vier weken geleden kwam ik van Mexico hierheen om zaken te doen en ongelukkig waren toen juist de troebelen uitgebroken. Ze kwamen er toevallig achter dat ik 'n pistool bij me had en dat schenen ze niet te vertrouwen, want ik werd gevangen genomen en naar het gevangenkamp van Nuove Leone gebracht. Gisternacht ben ik ontvlucht en het is me gelukt zonder kleerscheuren tot hier te komen. Zou u me mee willen nemen naar Mexico?”

Kapitein Carenas nam den man eens op.

„Kun je de reis betalen?” vroeg hij. De man schudde zijn hoofd. „Ik had tweehonderd dollar bij me, maar ze hebben me geplunderd tot den laatsten cent. Ik wil echter graag werken voor mijn overtocht.”

„Niet noodig, ik heb volk genoeg,” zei Carenas barsch. „Maak maar dat je weg komt.”

„Kapitein, ik ben in levensgevaar,” hernam de bezoeker dringend. „Als ze me vinden, zullen ze me voor m'n kop schieten, nu ik ontvlucht ben. Neem me toch mee, u zult er geen nadeel van hebben. Later zal ik u alles betalen.”

Toen werd Carenas ongeduldig. Hij was een Mexicaan, opvliegend en kort aangebonden.

„D...nder op!” bulderde hij. „Ik ken die praatjes. 'k Heb liever één vogel in de hand dan tien in de lucht...”

Het laatste dat hij van zijn sjofelen bezoeker zag was zijn gebogen rug. En het laatste dat hij van hem hoorde een gemompelde verwensching. „Ik hoop dat u er nog eens spijt van zult hebben.”

„Nooit!” schreeuwde Carenas hem achterna.

Dat was de korte, onbeteekenende geschiedenis, die kapitein Carenas van „De Goede Verwachting” dien avond in Havana beleefde. Het zou vier jaren duren voor hij te weten kwam, dat die geschiedenis ook nog een vervolg en een slot had. Elke zeeman, die wel eens in Galveston aan den wal is geweest, kent het kroegje „De Veilige Haven”. Het wordt zoowel bezocht door gezagvoerders en stuurlii als door gewone matrozen en er worden evenveel zaken afgehandeld als grogjes geschonken en moppen getapt.

Op een dag zat kapitein Carenas hier te onderhandelen over het vervoer van een lading tonkaboonen, toen er een bezoeker binnentrad, dien hij in geen maanden had gezien.

„Hallo, Hamilton,” kwam hij luidruchtig overeind. „Wat heb ik nu

gehoord — heb je je schuit verkocht?”

„Ja,” meesmulde Hamilton, terwijl hij ging zitten. „Ik kreeg een onverwachte erfenis en toen had ik genoeg van het varen. Het was 'n meevallertje, want de zaken gingen slecht. Er is een vreemde geschiedenis aan verbonden. Carenas. Weet je nog van die troebelen in Havana van 'n paar jaar terug? Nu, daar maakte ik dat grapje mee, waaraan ik nu een erfenis te danken heb.

Op een dag liep ik er binnen met de „Zwaluw” en toen het donker geworden was kreeg ik bezoek van een zwerfver, wien de honger uit zijn oogen sprak. „Kapitein,” vraagt ie, „neem me alsjeblief mee hier vandaan. 'k Ben een Amerikaan en vier weken geleden hebben ze me gevangen genomen, omdat ze dachten dat ik dat feest hier kwam helpen opluisteren. Eergisternacht ben ik gevlucht en als ze me vinden schieten ze me voor m'n kop. Geld om te betalen heb ik niet, maar je zal er geen nadeel van hebben.”

Non, die man zag er uit om er medelijden mee te krijgen en ik zei dus, dat ie aan boord kon blijven tot Galveston.

Enfin, in Galveston nam hij afscheid en toen zei hij nog eens, dat ik er geen nadeel van zou hebben. Hij was nu wel arm, maar hij hoopte dat hij er nog eens beter voor zou komen te staan. En toen hing hij nog een heel verhaal op van een claim in Coahuila, waar hij vast en zeker goud dacht te zullen vinden, en van 'n zekeren Jim Rose, die zijn compagnon was. Veel geloofde ik er niet van en het ging dus het eene oor in en het andere uit.

Maar nu komt het slot van de geschiedenis,” ging hij na een korte pauze voort. „Een paar maanden geleden kwam ik hier en toen lag er een brief voor me. Ik kan slecht lezen zonder bril, Carenas, kijk zelf maar eens wat erin staat.”

Zonder een woord te spreken nam Carenas den brief op.

„Kapitein Hamilton, Ik voldoe hiermee aan den laatsten wil van mijn compagnon Abel Grun, wiens leven u hebt gered door hem mee te nemen van Cuba naar Galveston. De arme kerel had gehoopt u zelf zijn dankbaarheid te kunnen bewijzen, maar dat heeft niet zoo mogen zijn. De claim in Coahuila, die wij jarenlang hebben bewerkt, bevatte zelfs geen speldpunt goud en ik geloof niet te overdrijven als ik zeg, dat Abel van teleurstelling ziek geworden en gestorven is.

Vóór zijn dood heb ik hem echter moeten beloven, dat ik, als er soms nog eens iets van de claim terecht zou komen, een kwart deel van de opbrengst aan u zou zenden. Gevonden heb ik er niets, maar de grond is dezer dagen aangekocht door een syndicaat, dat een boraxmijn in die buurt gaat exploiteeren. Dat goedje schijnt ook onder onze claim door te loopen. De prijs dien ik maken kon was vijftigduizend dollar; uw aandeel kunt u in ontvangst nemen aan de National Bank in Galveston. Jim Rose.”

Toen Carenas den brief uit zijn handen liet vallen, keek kapitein Hamilton hem grinnikend aan. „En dat is het plezierige slot van de geschiedenis. Carenas. Als de kapitein van die andere schuit er nog eens iets van te weten komt, vrees ik, dat hij grijze haren zal krijgen van spijt en chagrijn. Rond twaalfduizend dollar — met de onkosten eraf. Drink eens leeg, het kan er nu wel eentje lijden...”

Is dit natuurkind bang voor de zon?

Neen, evenmin als de Indanthren-kleuren. Indanthren geverfde stoffen zijn bestand tegen de zon. Maar ook regen trotseeren ze! Geen wonder, want ze zijn onovertroffen waschecht, lichtecht en weerecht.

Alle moderne stoffen in bonte veelkleurigheid kunt U Indanthren geverfd krijgen.

Let op het merk
INDANTHREN!

Indanthren

Bescherm Handen en Gelaat met Purol.

Dit verzachtende, geneeskrachtige, huidversterkende middel verleent U een jeugdige, natuurlijke, frissche teint, houdt Uw huid gezond, gaaf en soepel en brengt verzachting en genezing indien ze schraal, ruw of rood is. Naast goudgele is thans ook witte Purol verkrijgbaar. Deze wrijft onzichtbaar uit en is daarom voor Dames en Meisjes zoo aangenaam bij de verzorging van handen en gelaat.

PUROL WIT

zuivert - verzacht - geneest

Proefdoosje Purol Wit 10 ct. Proeftube Purol Wit 15 ct.

Doos 30, Tube 45 ct. Bij Apoth. en Drogisten.

PAASCHEIEREN BESCHILDEREN

Hoe feestelijk staan al die gekleurde eieren op de Paaschtabel. Zij geven met een lentestemming, want natuurlijk werken we zooveel mogelijk met de kleuren geel, oranje, groen en blauw. We kunnen de eieren heel eenvoudig versieren door

ze te beschilderen (of te beplakken met sitspapier) met kleine sterretjes, rondjes, driehoekjes of andere figuurtjes. Dat is dan meer de decoratieve versiering, en als we een paar dozijn eieren op deze manier bewerken en op een schaalje leggen, zal dat op tafel 'n alleraardigst effect geven.

Geheel anders zijn de eieren, waaraan we gezichten geven en die we voorzien van mutsjes, hoedjes en pruikjes. Deze eieren staan leuk in 'n eierdopje of standaardje, dat we zelf heel eenvoudig kunnen maken. De benodigdheden voor het bewerken van dergelijke eieren bestaan uit wat verf (men kan tegenwoordig speciale verf voor het beschilderen van Paascheieren kopen), wat groen, blauw en oranje sitspapier, een stuk stevig tekenpapier en een paar kleuren van vloei- of crêpepapier. Restjes kleurig lint en wat woldraadjes komen ook van pas.

We zullen nu beginnen met een bespreking van de hier afgebeelde eieren. De dame bovenaan links heeft 'n mutsje van een strookje papier, dat tot franje geknipt is en in een kringetje op haar hoofd is geplakt. Haar kraag van sitspapier is eveneens van een randje voorzien. Een strikje onder de kin dient tot afwerking. Dit versierde ei is geplaatst op een kokertje, gemaakt van tekenpapier.

Het negertje daarnaast is geheel bruin

of zwart. De roode lippen, de tanden en de groote oogen vormen de heele garnering. Zijn hoed is iets bewerklijker. Een cirkel uit wit tekenpapier is nl. de rand, een opstaand strookje tekenpapier en weer een kleinere cirkel vormen den bol, gegarneerd met een lintje. Dat lintje wordt geknipt van een stukje sitspapier. Het hoedje is gemakkelijker te maken, als men den bol aan den rand maar goed vastplakt en laat drogen. Om te voorkomen, dat de hoed afvalt, kan men hem met lijm op het negerhoofd vastzetten. Het standaardje bestaat uit een groote en een kleinere strook rondgeknipt tekenpapier. Het haasje onderaan is ook gemakkelijk te maken. Het gezicht wordt eerst getekend, daarna worden twee ooren uit

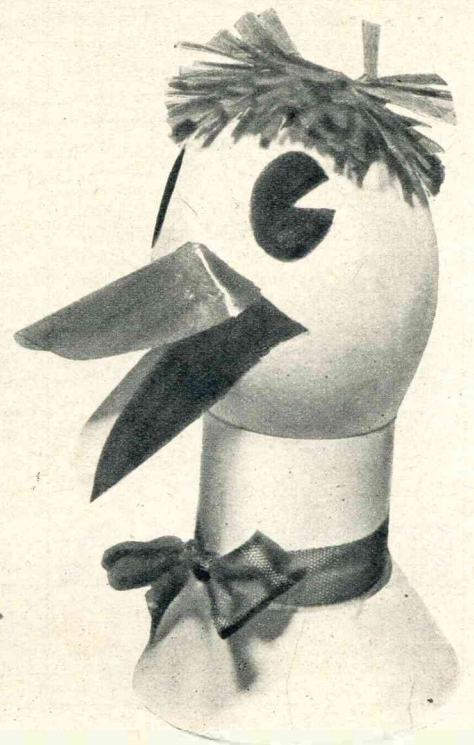
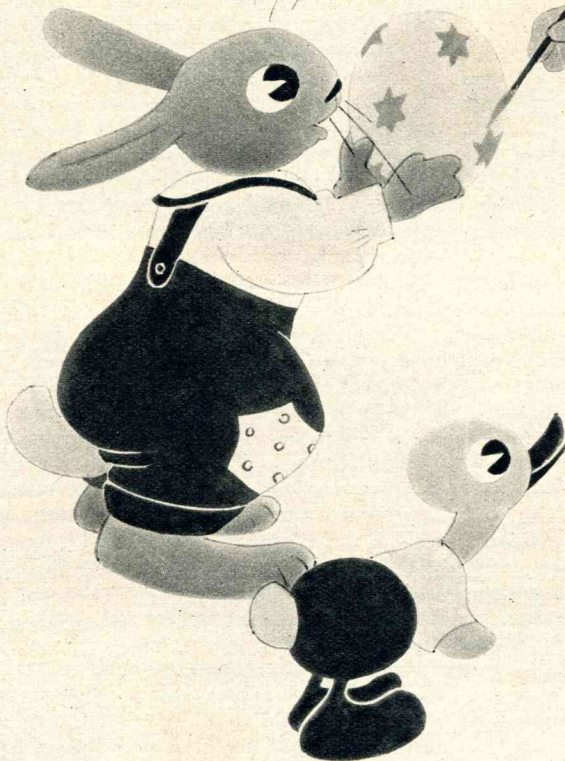
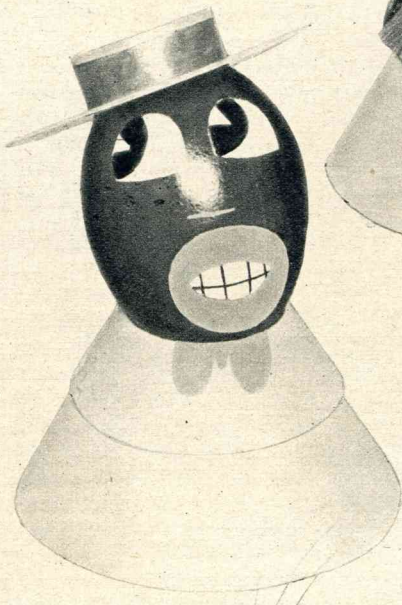
gekleurd sitspapier geknipt en om den hals komt dan nog een kraagje, voorzien van een strook franje.

De kraag van den Chinees is een gewoon cirkelvormig stukje sitspapier, met in het midden een opening. De cirkel wordt op gelijke afstanden gevouwen. De hoed heeft eveneens een cirkelvorm, waar men een hoek uitknipt, om vervolgens de kanten weer op elkaar te plakken. Een draad zwarte wol is de vlecht van den Chinees. De hoed wordt op het ei vastgeplakt.

De clown heeft een klein puntmutsje van sitspapier met een franje-pluim. Langs den rand van het mutsje komt ook nog franje en het kraagje bestaat eveneens uit een strook franje.

Het ganzekopje heeft twee groote geschilderde oogen, een snavel, die uit twee stukjes sitspapier bestaat, en 'n mutsje, dat van een strookje franje rondgedraaid en vastgeplakt is. Een strikje rondom het standaardje dient ter afwerking.

Het versieren van al die eieren is een leuk werkje, waarbij de kinderen gerust mogen meehelpen.

DE BEHANDELING VAN HEERENBOORDEN

Het wasschen, stijven en vooral glansstrijken van heerenboorden blijkt voor heel wat huisvrouwen nog altijd een leelijk struikelblok te zijn. Aan den anderen kant zouden zij dit werk toch ook graag zelf willen verrichten, wat best te begrijpen valt.

Verschillende abonnees klaagden bij ons reeds haar nood over de slechte resultaten, die zij bij het genoemde werk wisten te bereiken en vroegen ons om nadere inlichtingen, waardoor zij zich voortaan met meer succes op het werk zouden kunnen toelagen.

Op de eerste plaats moet worden aangeraden, bij het heele werk de uiterste zindelijkheid te betrachten. Het beste is, gewone rauwe glansstijfjes te gebruiken, die bij elken drogist verkrijgbaar is. De gebruiksaanwijzing staat steeds op het pakje en we kunnen niet genoeg aanraden, om deze gebruiksaanwijzing toch vooral stipt op te volgen, daar hiervan het slagen voor een groot deel afhangt. We maken de stijfjes aan met lauwwater, laten het geheel minstens tien minuten zoo staan en kneden de boorden er dan flink in, waarna ze in een handdoek worden gewikkeld. Een kwartiertje blijven ze daarin liggen, waarna we met het strijken kunnen beginnen.

Dat strijken onderscheiden we in drie deelen, namelijk eerst het gewone gladstrijken, ten tweede het glansstrijken en ten derde het ronden.

Wanneer we beginnen te strijken mogen de boorden niet heelemaal droog zijn. Even vochtig is echter voldoende.

We leggen op den strijplank eerst een schoonen doek en wrijven met een klein wit lapje de overtollige stijfjes van den platliggenden boord af.

Na het eerste vluchtige strijken met een flink warm ijzer, drukken we dit vaster op den boord om de stijfjes goed over de verschillende stoflagen te verdeelen. Een lauwwater is verkeerd, daar hierdoor makkelijker blaasjes ontstaan. Al te heet is natuurlijk ook foutief, zooals iedereen begrijpen zal.

Bij halfliggende boorden is het beter niet direct over het geheele oppervlak te strijken, maar eerst de helft tot op den middelsten naad droog te strijken en daarna het andere gedeelte te nemen. Dan pas gaan we met het strijkijzer over den heelen boord. Op deze manier vermijden we kleine plooijs, die anders — zelfs met het vouwbeen — moeilijk zijn weg te krijgen. Het strijken moet vlug gebeuren.

Dan kunnen we aan het glansstrijken en ronden beginnen. Eerst onderzoeken we nog even of de boorden volkomen droog zijn gestreken; anders krijgen ze na het glansstrijken of ronden dikwijls luchtblaasjes.

Om het glansmiddel, dat al in de stijfjes verwerkt zit, van buiten zichtbaar te maken, moeten we de boorden eerst aan den eenen, dan aan den anderen kant met een sponsje even bevochtigen. We halen nu de boorden verschillende malen over het schuin opgestelde, verwarmde strijkijzer. Ze krijgen dan een mooien, niet te opdringerigen glans, die tevens ook praktisch is: de boorden worden namelijk niet zoo gauw vuil doordat het stof meer bovenop blijft liggen.

Voor we met het ronden beginnen, worden bij staande exemplaren de hoekjes omgevouwen, terwijl halflig-

gende boorden ook worden omgeslagen zooals ze gedragen worden. Bij beide soorten moeten we aan den binnenkant van de vouw de stof met het vouwbeen even invochten. Dit is van veel belang, daar we anders de stof op een „gewelddadige” wijze moeten „breken”. Bij het ronden leggen we den boord zóó neer, dat de bovenste of gesloten kant naar onze rechterhand toe ligt. Met de rechterhand gaan we met de punt van het ijzer over den boord, tot het midden toe. Met de linkerhand wordt de ronding er in gelegd. We strijken net zoo lang tot de ééne helft mooi rond is, en doen dan de andere helft op dezelfde wijze. Wie eenige geoefendheid bezit, krijgt de mooie ronding al heel gemakkelijk; iedereen kan het met een beetje goeden wil leeren.

WENKEN VOOR DEN SCHOONMAAKTIJD

Ons vloerkleed kunnen we opris-schen door het af te nemen met een in azijnwater uitgewrongen doekje. We moeten hierbij zorgen, dat het kleed niet echt nat wordt en dat er niet eerder op geloopt wordt, dan nadat het heelemaal opgedroogd is.

Laten we er om denken, onze kleeren en meubels geregeld te luchten, te borstelen en te kloppen. Dat is het beste middel om de vervelende mottenplaag te bestrijden. Kamfer en dergelijke middeltjes alléén kunnen het euvel niet voldoende bestrijden!

Een verstandige maatregel is het, ons vloerkleed, dat we nu toch gaan opknappen, eens anders neer te leggen, zóó dat de slijtplekken dáár komen te liggen, waar ze minder kans hebben verder kaal te worden geloopt. Dit verleggen van vloerkleeden moest eigenlijk minstens om de twee maanden plaats hebben; we kunnen er dan veel langer van profiteren.

Alle kasten worden gedurende den schoonmaaktijd één voor één leeggehaald, goed uitgelucht, desnoods uitgezwaveld, en met een zwak zeepsopje of water met salmiak behandeld.

Bij deze gelegenheid kunnen we er meteen prachtig toe over gaan, in de linnenkast lavendelsachets neer te leggen, die zulk een aangename geur verspreiden.

Om de velvetkussens in leeren stoe-len schoon te maken nemen we een doekje, dat we stevig uitwringen in heet water, waarin een beetje ammonia is gedaan. Dit doekje leggen we op de kussens en kloppen dan met een paar rietjes.

Cretonnen kussenovertrekken, die moeilijk gewasschen kunnen worden, wrijven we af met warme zemelen, die een groote reinigende werking bezitten. Voor het wasschen kunnen we gebruik maken van water, waarin zemelen hebben getrokken.

Gepolitoerde meubels kunnen we een prachtige schoonmaakbeurt geven, door ze zorgvuldig af te wrijven met een papje van aardappelmeel en olie. Met een zacht doekje nawrijven.

Mijn nieuwe methode om een eind te maken aan
OVERTOLLIIG HAAR
lost het probleem van elke vrouw op

Een beroemde Engelsche scheikundige verklaart: „Na vele jaren van proefnemingen ben ik er ten slotte in geslaagd een veilige en gemakkelijke methode te vinden om een eind te maken aan ontsierend, ongewenscht haar. U wascht het eenvoudig weg, even eenvoudig als U Uw gelaat wast. Geen onaangename reuk, geen omslachtig geknoei. „Deze opzienbarende vinding is aangekocht door de fabrikanten van Vieto. Nieuwe Witte Vieto wordt volgens deze nieuwe formule gefabriceerd, waardoor het haar eenvoudig oplost. Nieuwe Witte Vieto lijkt precies een toiletrème van voortreffelijke kwaliteit en ruikt even heerlijk. Men gebruikt het rechtstreeks uit de tube en wast het plek daarna af. Elk spoor van haar is dan verdwenen. De huid is zacht, glad en blank. Geen stoppels, geen grove wederaangroei. De scheermethode is ouderwetsch — behoort tot het verleden, want zij deed het haar slechts sneller en grover aangroeien. De veilige, moderne, wetenschappelijke methode is Nieuwe Witte Vieto. Indien U niet in elk opzicht tevreden is over de resultaten, wordt Uw geld terugbetaald. In tuben van 40 en 75 cent en / 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

GRATIS: Door een speciale overeenkomst kan elke lezeres van dit blad een speciaal pakket NIEUWE VIETO ABSOLUUT KOSTELOOS bekomen. Zendt 5 cent in postzegels ter dekking van porto, verpakking en andere kosten. Adres: Firma B. Meindersma (Afd. U. 2), Westerbaanstraat 134/158, Den Haag.

GRIJS wil geen mensch graag zijn, hetzij man of vrouw!

Grijze haren worden met succes bestreden door

ENTRUPAL Haarwater (tweevoudige werking), dat niet alleen het grijze haar de natuurlijke kleur teruggeeft, doch ook weldadig op hoofdhuid en haren inwerkt. Ook roos verdwijnt binnen korten tijd.

ENTRUPAL

het biologische haarmiddel. Prijs Fl. 3.10 per flesch. Prospectus gratis op aanvraag.

Amsterdam: Hoofddepot: Jan Sol's Vereenigde Apotheken, Rozengracht 29, Roelof-Hartstraat 74. Depots: Linnaeus Apotheek, Wytenbachstraat 10, Apotheek Minerva, Martelaarsgracht 13. **Rotterdam:** Passage-Apotheek P. Graafland. **Utrecht:** Firma H. Misser, Vredenburg 30; Firma Beyer, Biltstraat 57. **Den Haag:** Apotheek en Drogisterij „de Koedoe”, Frederik Hendriklaan 166 en Antonie Duyckstraat 112; Apotheek Dr. H. Nanning, K. Poten 7. **Haarlem:** Centraal-Apotheek J. W. Florijn, Groote Houtstraat 78

Kübler
Kleeding

Voor dames van elk figuur en kinderen van elken leeftijd brengt Kübler weer moderne modellen in vele kleuren

Catalogus gratis. Zoo noodig worden adressen waar Kübler-kleding verkrijgbaar is gaarne verstrekt door de hoofdvrt. FIRMA G. H. TE KORTSCHOT, WINTERSWIJK, TELEF. No. 191

VOORJAARSHOEDEN

Een jeugdig dopje met vcr teruggeslagen rand van doorgestikte zijde.

Een breedgerande hoed met uiterst platten bol, die met behulp van een fluweelen keelbandje op het hoofd gehouden wordt.

Op het gebied van hoeden is er thans een keuze als nooit tevoren. Voor welhaast geen enkel type, voor vrijwel geen enkele beurs, bestaat er nu een steekhoudend argument om met een niet-geschikten hoed door de lente te gaan.

Naast torenhooze suikerbrooden zien we groote platgeboomde gevaarten, waarbij de bol nauwelijks enkele centimeters boven den rand uitsteekt. Zakelijke matelots met heel onlogisch midden op den bol een coquet toefje lentebloemen.

Smalle, bolle en breede randen. Kapjes, die het hoofd nauw omsluiten en niet alleen het voorhoofd, maar zelfs een deel van het kapsel vrijlaten. Daarnaast van die dopjes, die vcr naar voren gedragen worden en bijna op één oog vallen.

Tenslotte hoeden, die schuil gaan onder een vracht bloemen, veeren, lint en vruchten.

Garneeringen, die niet meer uitsluitend boven op den hoed aangebracht worden, maar ook veelal onder tegen den rand bevestigd zijn, als het ware in het kapsel schuil gaan. Tenslotte als topic of the day de terugkeer van.... het keelbandje!

Ook ontmoeten we modellen, geïnspireerd op de folklore van verschillende landen. Spaansche sombrero's, kleine ronde hoedjes, zooals de torero's ze dragen, Schotsche mutsjes, en vooral ook van die kleine petjes, die uit Dalmatië stammen.

Op het gebied van voiles vertoont zich de zoo flatteuze ragfijne sluier, die het vrouwengelaat een bijzondere charme verleent, in welhaast even veel variatie als bij de hoeden. Prachtige, rond of vierkant geweven, lang-afhangende sluiers, die een flinke bres in 't kleedgeld schieten, maar daarnaast ook voiles van meer bescheiden omvang, en langs de randjes van meer simpele hoofd-deksels soms zelfs een enkel randje tule.

De hoed vormt de omljsting van het gelaat en is het dus waard, dat de vrouw aan het kiezen ervan eenige zorg besteedt.

Verschuillende hoedjes vormen elk op zich een sierlijke omljsting van het hoofd der draagster. Dat zulke uitheemsche modelletjes hooge eischen aan het kapsel stellen behoeft wel geen betoog.

Toefjes bloemen in lentekleuren worden op de meest origineele plaatsen aangebracht. De voile, lang of kort, is uitermate geschikt om het vrouwengelaat zachter te doen schijnen.

VOORJAARSBLOUSES

156a. Blouse van effen stof, vierkante hals, vierkante kraag met bies. Benoodigde stof: 1.75 m. à 96 cm. breed.

157a. Blouse van zijde, geplooid voorpand, hals met ronde bies, lange mouw. Benoodigde stof: 2 m. à 96 cm. breed.

158a. Blouse van witte zijde, voorpand met vest. Vest en manchets met geplooid bies. Benoodigde stof: 2 m. à 96 cm. breed.

169a. Gestreepte vestblouse, sluiting met twee rijen knopen, mouw met schouderpat, effen kraag. Benoodigde stof: 1.75 m. à 96 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 40, 42, 44, 46, 48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjaskes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPELLE 1. HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag:** Kervelsoep met kaascrou-tons.
Blinde vinken.
Gestooftde champignons.
Aardappelen.
Vanillesoufflé.
- Maandag:** Rookworst.
Stamppot van raapstelen.
Rijst met bessensap.
- Dinsdag:** Varkensrollade.
Spruitjes.
Aardappelen.
Custard.
- Woensdag:** Koude rollade.
Gestooftde selderij.
Aardappelen.
Rabarberpudding.
- Donderdag:** Gestooftde runderpoulet.
Gebakken uien.
Aardappelpuree.
Zoete macaroni.
- Vrijdag:** Magere boonensoep.
Gebakken bokking.
Wintersla.
Aardappelen.
- Zaterdag:** Irish stew.
Gestooftde pruimen.

beperkte plaatsruimte was het ons niet mogelijk een volledige beschrijving van het geheele kleedje te geven. Wij hebben daarom een hoek van het kleedje op ware grootte geplaatst, waarop alle toeren zeer duidelijk staan aangegeven; u kunt dus gewoon van dit patroontje afkijken.

De overige 5 hoeken van het kleedje worden natuurlijk op precies dezelfde wijze gehaakt. Probeert u het maar eens, wij verzekeren u dat het wel meevalt!

Mej. v. d. B. te Alphen a. d. Rijn. Voorloopig kan het patroon van een gebreid divankleed nog niet worden geplaatst, daar er nog zeer vele handwerkpatroontjes op plaatsing wachten. Wij verzoeken u daarom vriendelijk nog wat geduld te willen hebben.

Mevr. J. te Dordrecht en Mevr. P. K. te Enschede. U zult, tot onze spijt, nog wel geruimen tijd moeten wachten, voordat het patroon van de meisjes-jumper kan worden opgenomen. Uw verzoek is echter genoteerd en u krijgt een beurt!

Mevr. M. van D. te Gouda. Gehaakte en gebreide kleedjes zullen geregeld worden geplaatst, omdat hiernaars de vraag zeer groot is. Uw verzoek om een gebreiden mantel en japon hebben wij genoteerd; wij twijfelen er echter aan of wij aan het eerste verzoek kunnen voldoen; de gebreide japon zal t.z.t. worden geplaatst.

CORRESPONDENTIE

Mej. G. te Delft. Omtrent de beschrijving van het gehaakte kleedje berichten wij u het volgende: wegens de

GRATIS TER KENNISMAKING!

Monstertubes Pond's Creams en monsters der 5 tinten Pond's Poeder na inzending van 15 ct. in postzegels voor kosten van verzending aan Pond's Extract Co., Afd. 63, Amsterdam.

ORIGINEELE
DOOSJES
POND'S POEDER
25 EN 50 CT.

Naam

Adres

171

ELBEO Kousen

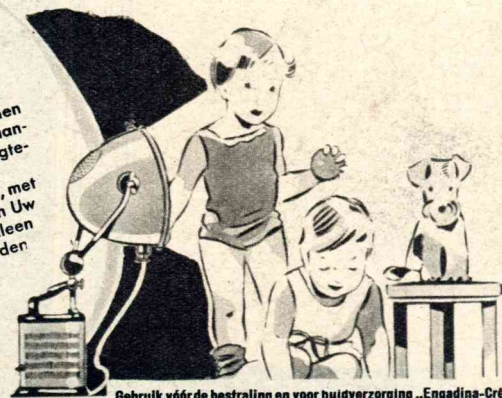

Een kous als een Waas

Zóó dun is deze nieuwste Elbeo, zóó rag-fijn dit omhulsel, dat het begrip „kous” geheel wegvalt. Vraagt U in de betere zaken eens naar deze nieuwe fijne Elbeo-kous!

Geeft Uw kinderen ZON!

Speciaal in de zon-arme maanden komen ze hieraan te kort. U kunt dat gemis aanvullen door ze met „Hanauer Hoogte-zon” te bestralen. Ultra-violet stralen als van de zon, met dezelfde genezende kracht, zullen Uw kind gezonder doen worden. Alleen in geval van ziekte, moet U eerst den raad van den dokter inwinnen. Vraagt de gratis prospectus No. 843 en een demonstratie die U tot niets verplicht.

Gebruik vóór de bestraling en voor huidverzorging „Engadina-Crème”

Kunstmatige HOOGTEZON

ORIGINEEL
HANAU

N.V. „Almara”, Amsterdam, C. (107) Rokin 86, Tel. 37822-35822
(Ook verkrijgbaar bij andere Med. Instrumenten-Handelaars)

Geen witter wit

dan Persil-wit

Duizenden huisvrouwen waardeerden reeds jarenlang de zelfwerkende eigenschappen van Persil en weten uit ervaring, dat Persil het waschgoed niet alleen kraakhelder maakt, maar ook spaart. Waarom? Omdat Persil, behalve een uitstekende zeepsoort, ook sterk desinfecteerende zuurstof bevat, waardoor een wasch wordt verkregen, zóó helder, als anders slechts bij de bleek in de buitenlucht mogelijk is. Wascht dus uitsluitend volgens de wetenschappelijk beproefde Persil-methode, dan kunt U ervan verzekerd zijn, dat U vlug en gemakkelijk wascht. U zult trotsch zijn op het resultaat, dat U bereikt: een wasch, die niet alleen frisch en helder, maar ook waarlijk wit is, want: Geen witter wit — dan Persil-wit.

Persil blijft Persil